Giới thiệu

: Trong một thế giới đầy biến động và hiểm nguy, nơi các môn phái và chủng tộc sinh tồn thông qua sức mạnh và mưu trí, Chu Nguyên - một nhân vật đầy mưu lược và bản lĩnh, đang dẫn dắt một nhóm người từ hai môn phái Vô Cực Môn và Tiêu Dao Sơn vượt qua những thử thách cam go trong một huyễn cảnh bí ẩn.

Bối cảnh câu chuyện mở ra với việc Chu Nguyên đang cân nhắc về việc thu thập tài nguyên.

Ban đầu, anh cho rằng việc tìm kiếm thảo dược là lãng phí thời gian, thay vào đó nên tập trung vào các tài nguyên quý giá hơn.

Tuy nhiên, sau khi biết Vô Cực Môn có sẵn một số loại thảo dược đơn giản để chữa trị cho các đệ tử bị thương nặng, Chu Nguyên đã thay đổi ý định, nhận ra rằng không cần phải lãng phí thời gian đi tìm kiếm riêng.

Cuộc sống trong huyễn cảnh không ngừng thử thách.

Ngay sau đó, Triệu Vô Cực - môn chủ Vô Cực Môn, đã đưa ba người từ Cửu Đạo Câu vào gặp Chu Nguyên.

Ba người này, với vẻ mặt kiêu căng, rõ ràng là những nhân vật có quyền thế trong Cửu Đạo Câu.

Chu Nguyên, không mấy bận tâm đến thái độ của họ, thẳng thừng tuyên bố rằng họ không có vẻ gì là giàu có, và không thể đưa ra bao nhiêu để chuộc lại Hắc Tuấn Mã và những người bị bắt.

Anh còn đe dọa sẽ lột da rút gân những kẻ này để tế điện cho hơn 100 đệ tử của mình đã bị Hắc Tuấn Mã giết chết và làm trọng thương.

Mã Như Long, người hợp tác ăn ý với Chu Nguyên, đóng vai trò

"mặt trắng" trong màn kịch đàm phán này.

Anh ta cố gắng ngăn cản Chu Nguyên, nhấn mạnh rằng việc giết người sẽ gây lãng phí tài nguyên cho việc điều trị thương binh và bồi thường cho người đã khuất.

Mã Như Long đề nghị Cửu Đạo Câu phải bồi thường để giảm bớt tổn thất, nếu không, việc lột da rút gân Hắc Tuấn Mã vẫn còn quá nhẹ nhàng.

Chu Nguyên đồng tình, tiếp tục đe dọa sẽ luyện hồn phách của những kẻ bị bắt thành khôi lỗi để sử dụng cho mình, bổ sung lực lượng chiến đấu đang thiếu hụt do thương vong.

Điều này không chỉ giúp tăng cường sức mạnh mà còn biến giao dịch này thành một "món hời không lỗ vốn".

Trong thế giới ảo ảnh này, những lời đe dọa của Chu Nguyên chỉ là chiến thuật để gây áp lực, ép buộc đối phương phải chấp nhận điều kiện của mình.

Anh muốn Cửu Đạo Câu hiểu rõ hậu quả nếu không đạt được thỏa thuận.

Anh thậm chí còn nói rằng nếu các điều kiện không thỏa đáng, anh sẽ dùng phương pháp luyện hồn, biến tất cả thành khôi lỗi phục vụ mình, và có thể dùng đội quân khôi lỗi này để tấn công bất kỳ môn phái nào mà không phải chịu tổn thất hay rủi ro.

Hắc Tinh Tinh, một thành viên của Cửu Đạo Câu và có liên quan đến Hắc Tuấn Mã, không thể chịu đựng được thái độ của Chu Nguyên.

Hắn ta tiến lên, đề nghị Chu Nguyên đưa ra cái giá để chuộc lại Hắc Tuấn Mã và những người khác.

Hắn ta tin rằng giá trị của việc đạt được thỏa thuận sẽ cao hơn

nhiều so với việc chỉ đơn thuần có thêm một khôi lỗi.

Chu Nguyên, biết rằng Hắc Tuấn Mã là mục tiêu chính của Hắc Tinh Tinh, không vội đưa ra giá.

Anh ta ép Hắc Tinh Tinh phải ra giá trước, bắt đầu với con số một trăm triệu tinh thạch, ám chỉ rằng những kẻ bị bắt chỉ là "dược liệu để chế tạo khôi lỗi" trong mắt anh.

Cuộc đàm phán trở nên căng thẳng.

Triệu Vô Cực, ban đầu chỉ yêu cầu 3000 tinh thạch, ngạc nhiên khi Chu Nguyên lại ép Hắc Tinh Tinh phải đưa ra một cái giá cao ngất trời.

Điều này khiến Triệu Vô Cực nhận ra sự thiếu sót trong khả năng đàm phán và lãnh đạo của mình.

Anh ta thầm hạ quyết tâm sẽ từ bỏ vị trí môn chủ sau khi thoát khỏi huyễn cảnh, nhường lại cho người phù hợp hơn.

Hắc Tinh Tinh, trong sự tuyệt vọng, chỉ có thể đưa ra mức giá thử là 3000 tinh thạch.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 1

Chu Nguyên lập tức bác bỏ, chỉ ra rằng đó không đủ chi phí thuốc men cho hơn 100 người bị thương.

Mã Như Long đã nhanh chóng điều chỉnh lại khái niệm, nói rằng 3000 tinh thạch là cho mỗi người bị thương, khiến tổng số tiền bồi thường lên đến 30 vạn tinh thạch.

Hắc Tinh Tinh càng thêm hoảng loạn, bởi vì số tiền này quá lớn so với tài sản lưu động của Cửu Đạo Câu.

Khi Hắc Tinh Tinh nói rằng Cửu Đạo Câu không có đủ tài sản để chi trả 20 vạn tinh thạch, Chu Nguyên đã thể hiện sự "nhân từ", nói rằng anh có thể sẽ không giết tất cả, nhưng nếu không đạt được thỏa thuận, anh sẽ luyện hồn phách của những người bị bắt vào pháp bảo và trận pháp, biến chúng thành những vật phẩm có giá trị cao hơn.

Điều này khiến Hắc Tinh Tinh cực kỳ sợ hãi, vì Hắc Tuấn Mã là một trong ba truyền nhân quan trọng của gia tộc hắn.

Để bảo vệ Hắc Tuấn Mã và những người khác khỏi số phận khủng khiếp đó, Hắc Tinh Tinh buộc phải chấp nhận đàm phán.

Cuối cùng, sau nhiều lần cò kè bớt một thêm hai, Chu Nguyên và Hắc Tinh Tinh đạt được thỏa thuận ở mức giá 6 vạn tinh thạch để chuộc lại tất cả.

Điều này khiến Triệu Vô Cực vô cùng kinh ngạc, vì con số này gấp 20 lần so với dự tính ban đầu của anh ta.

Chu Nguyên, sau khi nhận được tiền, chia 5000 tinh thạch cho Triệu Vô Cực để xử lý vấn đề của môn phái, đồng thời khẳng định rằng những ai có công lao sẽ được thưởng xứng đáng khi trở về thế

giới bên ngoài.

Sau cuộc đàm phán, Chu Nguyên bắt đầu lên kế hoạch rút lui khẩn cấp.

Anh dặn dò Triệu Vô Cực và Lý Tiêu Dao phải nhanh chóng thu dọn đồ đạc, và mọi người sẽ rời đi ngay khi Tiêu Dao Sơn đến.

Anh lo ngại Cửu Đạo Câu sẽ chặn đường nếu họ trì hoãn, và muốn xóa sổ mọi "tai mắt" của Cửu Đạo Câu trên đường đi để đảm bảo an toàn.

Kế hoạch của anh bao gồm việc chia nhỏ đội ngũ, di chuyển bí mật và tập hợp lại ở một điểm đã định ngoài thành, nhằm tránh bị phát hiện và truy đuổi.

Chu Nguyên cũng nhấn mạnh tầm quan trọng của sự ẩn mình và an toàn, dặn dò rằng mỗi cá nhân phải tự chịu trách nhiệm cho sự an nguy của mình nếu không thể tập hợp đúng lúc.

Anh cũng dành thời gian hướng dẫn các đệ tử về phương pháp tu luyện và chiến đấu, khuyến khích họ không ngừng nâng cao bản thân để đối phó với những thử thách sắp tới.

Anh tin rằng, chỉ khi trải qua phong ba bão táp, các môn phái mới có thể thực sự trưởng thành và phát triển.

Chương 2

"Ta thà dùng thời gian này để tìm kiếm đồ vật, dùng thời gian tìm thảo dược để đi tìm tài nguyên, chắc chắn sẽ tìm được không ít tài nguyên, cũng coi như dùng tài nguyên đổi lấy thảo dược." Chu Nguyên điểm qua cũng cảm thấy đi tìm thảo dược là lãng phí thời gian, rất không đáng.

Hắn hỏi Triệu môn chủ về cách xử lý những người bị thương trong môn phái, sau khi được giải đáp, Chu Nguyên biết Vô Cực Môn có một ít thảo dược đơn giản.

Nếu đã vậy, Chu Nguyên quyết định từ bỏ ý niệm ban nãy.

Sau khi hỏi han, Triệu Vô Cực cho biết trong môn phái có vài người bị thương rất nghiêm trọng.

Chu Nguyên nghĩ chỉ cần trên đường đi có tài nguyên và thảo dược thì tiện tay mang về là có thể giải quyết được rắc rối, không cần tốn thời gian chuyên môn tìm kiếm.

Huống hồ Vô Cực Môn tự thân cũng có một vài thứ, có thể tạm thời duy trì tình trạng của những người bị thương, vậy là đủ rồi.Trong lúc Chu Nguyên đang suy nghĩ những việc này, Triệu Vô Cực đã mời người của Cửu Đạo Câu vào, đương nhiên chỉ có ba người mà thôi.

Ba người này tỏ vẻ kiêu ngạo, có thể thấy họ hẳn là những người có quyền thế trong Cửu Đạo Câu.

Nếu không thì tuyệt đối sẽ không có vẻ mặt như vậy, nhưng Chu Nguyên căn bản không quá để tâm đến vẻ mặt đó.

Hắn chỉ liếc nhìn mấy người một lượt rồi quay sang nói với Triệu

Vô Cực: “Ta thấy mấy tên gia hỏa này cũng không có vẻ gì là quá giàu có, có thể **cống nạp** bao nhiêu đồ vật để chuộc Hắc Tuấn Mã đây?

Ta nghĩ việc này cứ vậy đi.”“Dù sao Hắc Tuấn Mã cũng đã giết hơn trăm người của ta, khiến hơn mười người bị trọng thương, tình hình hiện tại chưa rõ.

Chi bằng ta lột da rút gân mấy kẻ này, tế điện cho những linh hồn đã tử trận của ta đi.” Triệu Vô Cực không biết phải trả lời thế nào, Chu Nguyên ngẩn ra, nhưng Mã Như Long thì lại biết phải phối hợp với Chu Nguyên ra sao.

Thấy Chu Nguyên muốn làm vậy, Mã Như Long liền vội vàng ngăn cản hắn.

Tương đương với việc lúc này Mã Như Long đang đóng vai bạch kiểm để phối hợp với Chu Nguyên.

Chu Nguyên thì đóng vai hồng kiểm trong việc này, thông qua việc hai bên xướng song hoàng như vậy, mới có thể đòi được nhiều tài nguyên hơn.“Không thể trực tiếp giết người được!

Hiện giờ hơn trăm người của ta bị thương cần tiêu hao rất nhiều tài nguyên, còn những người đã chết ta cần phải lấy ra một khoản bồi thường nữa.”“Ta phải bắt các ngươi **đem ra** bồi thường mới được, như vậy mới có thể giảm thiểu tổn thất của ta.

Nếu không **giao nộp** thì ta thấy việc lột da rút gân cũng quá là rẻ mạt đối với Hắc Tuấn Mã rồi.” Chu Nguyên thấy Mã Như Long đã hiểu ý của mình thì cũng gật đầu, cảm thấy lời Mã Như Long vừa nói có vẻ hợp lý.

“Vậy thì tạm hoãn đi, xem bọn họ có thể đưa ra điều kiện gì.

Nếu điều kiện không làm ta hài lòng, thì dùng cách luyện chế hồn

phách, luyện hết hồn phách của bọn chúng, còn thân xác thì đều chế tạo thành khôi lỗi để ta sai khiến là được.”“Hiện tại người của ta bị thương, vừa hay có thể dùng khôi lỗi bổ sung vào, như vậy có thể tăng cường chiến lực của ta.

Làm như vậy, xem ra đây là một món mua bán không lỗ vốn.”“Ta thấy chi bằng chúng ta đừng đàm phán với người của Cửu Đạo Câu nữa, trực tiếp dùng cách của chúng ta chế tạo ra khôi lỗi đại quân là được.

Bất kỳ môn phái nào dám nói lời thừa thãi, chúng ta đều có thể dùng khôi lỗi đại quân tấn công, không cần chúng ta phải chịu bất kỳ tổn thất hay rủi ro nào.” Mã Như Long nghe lời hắn nói thì cũng ngầm cười trong lòng, ở thế giới bên ngoài.

Chu Nguyên sẽ không dùng thủ đoạn như vậy để đối phó kẻ địch, huống chi là trong thế giới huyễn cảnh này.

Cho nên lời nói hiện tại của Chu Nguyên hoàn toàn là để hù dọa người của Cửu Đạo Câu.

Khiến bọn họ biết rằng nếu không đạt được giao dịch, rốt cuộc thì ai sẽ phải gánh chịu rủi ro?

“Trước đừng quá vội vàng, ta cứ nghe điều kiện của ngươi đã.

Vạn nhất có thể đạt đến mức độ hài lòng của cả hai bên, như vậy sẽ tiết kiệm cho ta việc tốn dược liệu để luyện chế ngươi thành khôi lỗi, dù sao ta hiện tại có rất nhiều người bị thương cần tài nguyên để cứu chữa.” Triệu Vô Cực tuy không hiểu ý Chu Nguyên, nhưng trước đó hắn biết Chu Nguyên muốn nắm quyền chủ động trong đàm phán.

Cho nên cũng đang theo dõi việc này, nhưng mấy người của Cửu Đạo Câu thì lại có chút không chịu nổi.

Đặc biệt là người đứng ở cuối cùng, trực tiếp mở miệng

nói.“Cũng không cần như vậy, dù có giết Hắc Tuấn Mã của ta, cũng chỉ là được thêm một cỗ khôi lỗi mà thôi.

Nhưng nếu chúng ta đàm phán thành công, có lẽ cái giá này sẽ vượt quá giá trị của một cỗ khôi lỗi.”“Ngươi cần cái giá như thế nào mới có thể thả Hắc Tuấn Mã và mấy người bên cạnh hắn?

Nếu ta thấy giá cả thích hợp thì chúng ta sẽ đạt thành giao dịch, nếu không thích hợp thì đường ai nấy đi.” Chu Nguyên biết người đang nói chuyện trước mặt này chắc chắn là người có quan hệ với Hắc Tuấn Mã trong nhóm.

Sở dĩ hắn muốn thả cả một đám người về, chắc chắn mục tiêu quan trọng nhất là Hắc Tuấn Mã.

Cho nên lời nói như vậy đối với Chu Nguyên căn bản không có bất kỳ tính uy hiếp nào, huống hồ Chu Nguyên căn bản sẽ không trực tiếp đưa ra giá trước.“Cái gì gọi là giá thích hợp?

Giá thích hợp được xác định dựa trên giá trị của từng cá nhân.

Một người **chi ra** 100 triệu tinh thạch để đổi lấy mấy cái mạng đi.

Nếu không **chi trả** được thì không cần nói nữa.”Cho nên thực tế một chút đi, trực tiếp nói ra ngươi có thể **đem đến** bao nhiêu vật phẩm, để ta xem có làm ta hài lòng hay không.

Nếu không làm ta hài lòng thì ta có thể trực tiếp nói tạm biệt, có lẽ mấy kẻ này có ích với ngươi, nhưng trong mắt ta thì chúng chỉ là dược liệu để chế tạo khôi lỗi mà thôi.”“Còn về mấy kẻ các ngươi, đừng nói là có thể **chi trả** 100 triệu tinh thạch, ta thấy đến một khối tinh thạch các ngươi cũng phải tùy theo tâm trạng của ta mà định.

Cho nên nếu muốn đưa ra một cái giá khiến ta vui vẻ thì chúng ta sẽ đạt thành giao dịch.”“Nếu làm ta không hài lòng, thì các ngươi chỉ

có thể chờ đợi tiếp tục gặp mặt trên chiến trường.

Chương 3

Đương nhiên lần này Hắc Tuấn Mã sẽ đứng về phía ta, dù sao khôi lỗi chỉ nghe theo lệnh của ta mà thôi.” Chu Nguyên cũng trực tiếp uy hiếp người trước mặt, thậm chí Chu Nguyên còn không muốn hỏi tên của hắn.

Vẻ mặt hiện tại của Chu Nguyên, dường như đã mất hết hứng thú với việc này.Hắc Tinh Tinh quả thực không có, thái độ hiện tại của Chu Nguyên là không lạnh không nhạt.

Điều này rất khó nắm bắt, hắn không biết nên đưa ra mức giá nào để Chu Nguyên hài lòng, mà bản thân cũng không cảm thấy xót của.

Nếu mức giá đưa ra quá ít, hắn thực sự sợ Chu Nguyên sẽ như lời đã nói, không đàm phán với mấy người nữa.

Lần này hắn nhất định phải cứu Hắc Tuấn Mã về.

Bởi vì Hắc Tinh Tinh và Hắc Tuấn Mã là người trong cùng một gia tộc, nên hắn không thể để một người tài năng như Hắc Tuấn Mã tử vong trong trận chiến này.

Huống chi Chu Nguyên đã nói rõ hậu quả, có thể sẽ biến Hắc Tuấn Mã thành một khôi lỗi.

Điều này đối với gia tộc của Hắc Tinh Tinh, đơn giản là một sự sỉ nhục, cho nên cách tốt nhất là có thể đạt được thỏa thuận với Chu Nguyên.

Như vậy có thể thuận lợi đổi Hắc Tuấn Mã về, sau đó chờ khi nhân mã được điều động đầy đủ trở lại thì sẽ khai chiến với Chu Nguyên.

Hiện tại Hắc Tinh Tinh cũng nghĩ rằng việc giao một ít tài nguyên

cho Chu Nguyên chỉ là tạm thời ký gửi ở đó mà thôi.

Khi nhân mã của hắn được điều phối đầy đủ, chắc chắn sẽ đánh bại Chu Nguyên.

Đến lúc đó, những tài nguyên này đều có thể thu hồi.

Nhưng hiện tại nếu bỏ ra quá nhiều tài nguyên thì chắc chắn những người khác sẽ không hài lòng.

Cho nên bỏ ra bao nhiêu tài nguyên, hiện tại trong lòng Hắc Tinh Tinh không có một con số chính xác.

Hiện tại thấy Chu Nguyên không chịu nói muốn bao nhiêu đồ vật, Hắc Tinh Tinh chỉ có thể thử thăm dò đưa ra một mức giá trong lòng, hy vọng có thể dựa trên mức giá này để đàm phán với Chu Nguyên.“Ta có thể **cung cấp** tinh thạch chỉ có 3000 tinh thạch, nếu ngươi đồng ý thì ta sẽ giao dịch, ta đã nhượng bộ rất lớn rồi.” Triệu Vô Cực có chút nhịn không được, bởi vì trước đó khi Triệu Vô Cực đàm phán với hắn, cũng đã đề cập đến mức giá này.

Nhưng vẫn luôn không đàm phán thành công, hiện tại chỉ là Chu Nguyên và Mã Như Long nói chuyện với nhau vài câu, đã khiến Hắc Tinh Tinh chủ động báo ra mức giá này.

Khiến Triệu Vô Cực cảm thấy mình đơn giản là vô dụng, cái giá mình muốn người ta lại không chịu.

Hiện tại Chu Nguyên không nói nhiều, lại đạt được mức giá này, mức giá mà Hắc Tinh Tinh đã tự báo ra, hiện tại Chu Nguyên vẫn chưa mở miệng nói gì.

Khiến Triệu Vô Cực bực bội đồng thời, thực ra có một chút tự ti.

Một chút tự ti, thể hiện Triệu Vô Cực căn bản không thích hợp làm thủ lĩnh của một môn phái, chỉ là hắn dựa vào công pháp cảnh giới và tính cách công bằng chính trực của mình mới đi đến ngày hôm

nay.

Nhưng không phải người có phẩm chất như vậy mới có thể trở thành thủ lĩnh của một môn phái, sự việc lần này đã khiến Triệu Vô Cực nhận ra.

Nếu do hắn đàm phán thì căn bản không thể thành công, cũng không thể tranh thủ lợi ích lớn nhất cho môn phái.

Nhưng hiện tại Chu Nguyên lại có thể đạt được yêu cầu này.

Cho nên đối với Triệu Vô Cực, trong những ngày sau này, nếu không thể khiến trí tuệ và tính cách của mình, đều thay đổi theo hướng thích ứng với những sự việc như vậy, Triệu Vô Cực đã âm thầm đưa ra một quyết định.

Đó là sau khi ra thế giới bên ngoài, cần phải thoái vị khỏi vị trí môn chủ, lựa chọn một người thích hợp hơn để kế nhiệm vị trí môn chủ.

Không chỉ vì nguyên nhân tính cách của Triệu Vô Cực, Triệu Vô Cực cũng biết, việc tiến vào huyễn cảnh lần này nhất định cần có người chịu trách nhiệm.

Hiện tại đã xảy ra sai sót, Triệu Vô Cực đương nhiên cần dũng cảm gánh vác trách nhiệm này.

Chương 4

Cho nên một khi trong môn phái xuất hiện người thích hợp hơn để làm môn chủ, Triệu Vô Cực có thể thoái vị khỏi vị trí môn chủ.“Ngươi đang đùa ta đấy à? 3000 tinh thạch, ngươi nghĩ ta sẽ thiếu 3000 tinh thạch đó sao?

Ngươi phái người của Cửu Đạo Câu đến khiến ta trọng thương, ta cho ngươi 100 tinh thạch.”“Người của ta bị thương hơn trăm người, mỗi người chỉ có thể chia 20 tinh thạch sao?

Thậm chí không đủ chi phí thuốc men cơ bản.”“Ngươi muốn đem người từ tay ta về, ngươi nghĩ trí tuệ của ta không đủ sao?

Trò đùa của ngươi thực sự buồn cười như vậy sao?” Chu Nguyên căn bản không cần bao nhiêu tinh thạch, chỉ đơn giản tính cho Hắc Tinh Tinh một cái giá như vậy, hy vọng hắn hiểu rằng việc mỗi người chỉ được 20 tinh thạch là không thể.

“Nhưng vừa nãy, Triệu môn chủ cũng chỉ đòi ta 3000 tinh thạch thôi mà, hiện tại ta đã đồng ý điều kiện đó, sao ngươi lại tùy tiện thay đổi chứ?” Chu Nguyên căn bản không chấp nhận cách nói này, trực tiếp tùy tiện trả lời một câu.

“Triệu môn chủ ban đầu muốn 3000 tinh thạch cho một người, ta không cảm thấy mức giá đó thích hợp, cho nên ta cần nghiên cứu lại.” “Tổng cộng Triệu Vô Cực đòi 3000 tinh thạch, không phải một người, mà là 3000 tinh thạch.” Mã Như Long thấy Hắc Tinh Tinh có chút rơi vào điên loạn, cũng trực tiếp trả lời một câu.

“Ta là Triệu Vô Cực, khó trách không đàm phán thành thỏa thuận, ngươi cũng dám há miệng sư tử, nếu một người đòi 3000 tinh thạch, vậy người bị thương của ta tính theo 100 người thì là bao nhiêu tinh

thạch đây?”“Ta cũng không thể đồng ý điều kiện đó, môn phái nào có thể **bỏ ra** 30 vạn tinh thạch để đổi lấy hơn mười người chứ?

Ta thấy chi bằng để ta làm chủ, giảm giá xuống 20 vạn tinh thạch đi.”“Như vậy chúng ta có thể sớm có tiền để chữa trị cho những người bị thương, 20 vạn tinh thạch có thể chứng minh thành ý của Cửu Đạo Câu rồi.

Hiện tại đã muốn chuộc người về, đương nhiên cần phải đổ một chút máu rồi.” Hắc Tinh Tinh hiện tại càng thêm điên cuồng, ban đầu hắn nghĩ rằng Chu Nguyên muốn chuộc về một người thì cần 3000 tinh thạch.

Vậy chuộc về hơn mười người thì cần 4 đến 5 vạn tinh thạch là được.

Hiện tại Mã Như Long đã đổi khái niệm, trực tiếp thành việc một người bị thương của Vô Cực Môn cần 3000 tinh thạch.

“Hắc Tinh Tinh không đồng ý điều kiện này sao?

Nếu đồng ý thì nhanh chóng giao tiền đi.

Nếu lát nữa Chu Nguyên đổi ý thì ta không có cách nào tiếp tục khuyên được nữa đâu.”“Ta một lần tính đã tiết kiệm được 10 vạn tinh thạch, đây là một món mua bán chắc chắn không lỗ vốn đó.

Hiện tại không nhanh chóng móc tiền ra, lát nữa nếu hắn kiên trì 30 vạn tinh thạch, không buông lời thì ngươi sẽ phải tốn rất nhiều tiền đấy.”“Cá nhân ta cũng nguyện ý làm việc tốt, nếu ngươi có lòng thì lát nữa tiết kiệm được nhiều tiền như vậy cho ta một chút, đổi lấy rượu uống là được rồi, cũng coi như ta không bận rộn trắng tay một chuyến.” Mã Như Long thấy Hắc Tinh Tinh tức đến mức ngón tay run rẩy, không nói được lời nào.Mã Như Long cũng trực tiếp kích động Hắc Tinh Tinh một lần nữa, hy vọng hắn có thể càng thêm hỗn loạn

về cảm xúc, trong tình huống như vậy, việc đàm phán mới càng có lợi cho Chu Nguyên.

Triệu Vô Cực cuối cùng cũng đã chứng kiến nên đàm phán như thế nào.

Nếu Triệu Vô Cực đi đàm phán như vậy, hắn nghĩ có thể sẽ chọc giận đối phương, cuối cùng không thể đạt thành điều kiện.

Nhưng hiện tại rõ ràng Chu Nguyên căn bản không để tâm đến những việc này, trực tiếp dùng ngữ khí như vậy tiếp tục đòi giá trên trời.

Mặc dù cách đòi giá như vậy khiến Triệu Vô Cực cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Hắn nghĩ không thể nào lại đưa nhiều tiền như vậy, nhưng Triệu Vô Cực biết đàm phán cần phải từng bước một.

Cho nên hiện tại đưa ra mức giá này cần phải xem Hắc Tinh Tinh phản ứng như thế nào, sau đó tùy cơ ứng biến là được.

Nhưng nếu Triệu Vô Cực thao tác thì căn bản không biết cách tùy cơ ứng biến.

Cho nên hiện tại hắn cũng hy vọng có thể học hỏi từ Chu Nguyên, xem cách nắm bắt kỹ năng đàm phán và thông qua kỹ năng đàm phán đó, có thể đạt được mục đích của mình.

Thậm chí trong mắt Triệu Vô Cực, thực ra đã sớm phù hợp với yêu cầu tối thiểu rồi, chỉ cần 3000 tinh thạch là có thể giao Hắc Tuấn Mã ra.

Hiện tại Chu Nguyên trực tiếp thay đổi khái niệm 3000 tinh thạch hết lần này đến lần khác, trực tiếp chuyển hóa thành 30 vạn tinh thạch.“Xem ra ta vẫn luôn hiểu lầm Triệu môn chủ, ta cứ nghĩ cái giá của Triệu môn chủ là tính theo giá của những người bị ta bắt, hóa ra

là tính theo số lượng người bị thương của ta.”“Đúng là có thể giúp ta vãn hồi một phần tổn thất, nhưng cái giá này quả thực hơi cao.

Nhưng xem xét việc nhân viên của ta bị thương, chắc chắn sẽ mang lại rủi ro cho môn phái, thậm chí về sau còn bị ảnh hưởng.”“Nếu tính theo đánh giá rủi ro này thì ta thấy cái giá này khá hợp lý, còn về lời nói của Mã Như Long, ta sẽ coi là Hắc Tinh Tinh đang trả giá.” Hắc Tinh Tinh căn bản không nói gì, Chu Nguyên hiện tại cũng tỏ vẻ hài lòng với cái giá này.

Chương 5

Nhưng người của Cửu Đạo Câu căn bản không thể nào đưa ra cái giá này để chuộc tất cả mọi người về.

Nhưng nếu không chuộc những người này về thì mạng sống của Hắc Tuấn Mã e rằng sẽ phải ở lại, hắn cũng vội vàng nói ra suy nghĩ trong lòng."Cửu Đạo Câu căn bản không có nhiều tài sản lưu động như vậy, cho nên căn bản không phải chuyện 20 vạn tinh thạch nữa, dù một người bỏ ra 1 vạn tinh thạch thì ta cũng không có nhiều tiền như vậy." Chu Nguyên nghe lời này thì cũng cảm thấy việc này có chỗ để thương lượng, bởi vì hắn có hơn mười người trong tay.

Dù không phải mỗi người 1 vạn tinh thạch, dù mỗi người có thể thu được 5000 tinh thạch thì cũng có thể vượt quá 5 vạn tinh thạch rồi.

Cũng phù hợp với nhu cầu của Chu Nguyên rồi, đương nhiên trong lòng Chu Nguyên, giá sàn 13 vạn tinh thạch là có thể làm hài lòng Chu Nguyên.

"Ngươi đang đùa ta đấy à?

Đến chút tiền như vậy cũng không **cung ứng** được, không phải xưng là liên minh Cửu Đạo Câu sao?

Trong đó có nhiều bang phái như vậy không thể góp đủ 20 vạn tinh thạch sao?""Thôi được rồi, ta sẽ bắt những người này ra, chặt nhỏ thân thể từng khúc, sau đó luyện hồn phách của chúng vào pháp bảo và trận pháp đi.""Như vậy mỗi pháp bảo ít nhất cũng có thể tăng thêm ít nhất năm nghìn tinh thạch, những linh hồn này cũng có thể khiến ta bán được thêm mấy vạn." Hắc Tinh Tinh nghe lời Chu Nguyên nói thì có chút sợ hãi.

Hắn cảm thấy làm như vậy thực sự quá tàn nhẫn, sau khi giết người lại ép buộc luyện hồn phách thành khí hồn pháp bảo.

Mặc dù trước đó hắn cũng nghe nói pháp bảo có thể có khí hồn.

Những khí hồn này khi còn sống, cũng thuộc về sinh linh bình thường của chủng tộc đó.“Làm như vậy có phải hơi tàn nhẫn không?

Ta cũng chỉ làm bị thương một số người mà thôi, hiện tại ngươi đàm phán điều kiện, lại dám há miệng sư tử.”“Ta xin hỏi ngươi đã đánh ta rồi, hiện tại người của ta bị thương nhiều như vậy, không cần chi phí chữa trị sao?

Lực chiến đấu sau này suy giảm, chẳng lẽ không cần bồi thường sao?”“Hiện tại ta đã chịu tổn thất lớn như vậy, lẽ nào ta phải dễ dàng thả người của ngươi đi sao?”“Thế giới này giảng đạo lý, nếu tất cả người của ta đều bị giết hoặc bị buộc phải đầu hàng, ngươi sẽ nói gì?

E rằng không chỉ là vấn đề tinh thạch mà thôi chứ?”“Hiện tại ta căn bản không thấy một chút thành ý nào, ngược lại ngươi cứ lần lữa, khiến ta cảm thấy có chút bực bội, ta thấy chi bằng ta không đàm phán nữa.”“Nếu ngươi có bản lĩnh thì quay về tổ chức người tiến công đi.

Chỉ là hơn mười cái mạng người, ta sẽ thu trước, coi như là lợi tức cho việc lần này.” Hắc Tinh Tinh nghe lời Chu Nguyên nói thì hoàn toàn hoảng loạn.

Ánh mắt cầu cứu nhìn hai người phía trước, quả thực việc chuẩn bị lần này không đủ, không có nhiều tiền như Chu Nguyên yêu cầu.

Hiện tại sau khi bị tăng giá một lần, rõ ràng khoảng cách đến số tiền Chu Nguyên yêu cầu còn rất xa, thậm chí hiện tại Chu Nguyên còn muốn đưa tất cả linh hồn của những người bị bắt vào pháp bảo.

Nếu thực sự làm như vậy, có lẽ Chu Nguyên sẽ có một khoản thu nhập không tồi, nhưng mạng sống của Hắc Tuấn Mã thì lại nằm trong

tay hắn rồi.

Dù sao Hắc Tuấn Mã cũng là một trong ba truyền nhân lớn của gia tộc.

Lần này vì muốn nhường công lao cho kẻ hỗn loạn kia, căn bản không có bất kỳ tình huống nguy hiểm nào xảy ra.

Nhưng vì không lường trước được tình huống nguy hiểm đột phát, kết quả hôm nay lại rơi vào tay Chu Nguyên, bản thân muốn chuộc tất cả mọi người về.

Như vậy sẽ không lộ ra vấn đề thân phận của Hắc Tuấn Mã.

Nhưng hiện tại rõ ràng muốn chuộc tất cả mọi người về, chỉ đơn giản bỏ ra vài nghìn tinh thạch là không thể đạt được mục đích này, quả thực 20 vạn tinh thạch là quá nhiều.

Nhưng hiện tại Chu Nguyên không có bất kỳ ý định nhượng bộ nào, cho nên hắn cũng muốn hỏi Chu Nguyên giá sàn trong lòng đại khái là bao nhiêu.

Nhưng chỉ vừa đưa ra mức giá thăm dò là 1 vạn tinh thạch cho một người, thì thấy Chu Nguyên nổi giận, hiện tại trong lòng hắn cũng không biết nên làm thế nào.

Cho nên mấy người cũng nhìn nhau rồi dùng ánh mắt và mật ngữ trao đổi, đưa ra một ý kiến.

Đương nhiên ý kiến này có lẽ Chu Nguyên vẫn sẽ không đồng ý.

Nhưng ít nhất cũng là một hy vọng để giải quyết vấn đề.

Chương 6

Ít nhất cũng tốt hơn nhiều so với việc không có cách nào để giải quyết vấn đề, có lẽ Chu Nguyên sẽ đồng ý với ý kiến đó.“Ta nguyện ý mỗi người bỏ ra 3000 tinh thạch để chuộc về.

Mặc dù luyện chúng thành khí hồn, có thể sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng cũng tốn nhiều tinh lực hơn, cho nên trực tiếp bán cho ta kiếm một ít tiền đi.” Chu Nguyên nghe lời này thì biết mục đích của mình đã đạt được, dù sao hơn mười người cũng phù hợp với mục tiêu dự kiến của Chu Nguyên.

Hoàn toàn vượt quá giới hạn trong lòng Chu Nguyên.

Nhưng hiện tại Chu Nguyên thấy người của Cửu Đạo Câu, tuy trên mặt thành khẩn, như thể lần này đã cố gắng hết sức.

Chu Nguyên muốn từ trên người bọn họ vắt kiệt giọt dầu cuối cùng, xem có thể đạt được mục đích của mình hay không.

Sau một hồi mặc cả, Chu Nguyên và hắn cuối cùng đã chốt giá 6 vạn tinh thạch.

Khi mức giá này được chốt xong, Triệu Vô Cực cũng kinh ngạc đến ngây người, vượt xa so với dự tính ban đầu.

Thậm chí hắn không dám tưởng tượng mấy người đó lại có thể bán được cái giá cao như vậy, gấp 20 lần so với cái giá hắn đã nói trước đó.

Hắc Tinh Tinh quả thực có chút không cam lòng, nhưng không cam lòng thì có thể làm gì chứ?

Dù sao hiện tại Chu Nguyên đang nắm giữ lợi thế lớn nhất trong đàm phán.

Nếu không đàm phán thành công, Chu Nguyên có thể sử dụng thủ đoạn của mình, đến lúc đó dù người của Cửu Đạo Câu có muốn hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Cho nên lần này nhất định phải khiến hắn ngay lập tức đàm phán xong điều kiện rồi đưa tất cả mọi người đi.

Nếu không thể làm được một chút gì thì có lẽ đến ngày mai khi đón hắn, chỉ có thể là một đống thịt vụn.

Muốn báo thù điên cuồng thì cũng cần phải tập hợp nhân mã đầy đủ mới được.

Hiện tại rõ ràng việc điều động nhân mã cụ thể cần vài ngày thời gian, hiện tại hắn cũng đã ghi nhớ dáng vẻ của Chu Nguyên ngày hôm nay, hy vọng vài ngày sau có cơ hội báo thù.

Đương nhiên lần này hắn cũng cẩn thận hơn rất nhiều, biết nên dùng bao nhiêu người mới có thể giải quyết được việc này.

Sau khi việc này kết thúc, Chu Nguyên chắc chắn sẽ không kịp tiêu hết số tinh thạch đó, đến lúc đó chỉ cần lấy lại là được.

Chu Nguyên không quan tâm đến suy nghĩ trong lòng hắn, thu hết tất cả tinh thạch.

Sau khi Hắc Tinh Tinh đưa người đi, Chu Nguyên cũng riêng biệt chia ra 5000 tinh thạch ném cho Triệu Vô Cực.

Khiến Triệu Vô Cực vô cùng vui mừng, hắn cứ tưởng việc này căn bản sẽ không có bất kỳ thu hoạch nào.

Hiện tại thấy Chu Nguyên không giữ lại tất cả tiền cho một mình, tính theo mức giá 3000 tinh thạch mà Triệu Vô Cực đã đàm phán ban đầu, Chu Nguyên đã cho thêm 2000 tinh thạch.

Khiến Triệu Vô Cực cảm thấy sự cống hiến lần này của mình là

đáng giá.

Thông qua hành vi này của Chu Nguyên cũng đã nói rõ với những người khác rằng, khi mọi người đang trên đường đến lối ra huyễn cảnh, nếu có thu hoạch thì Chu Nguyên cũng sẽ phân chia theo tỷ lệ cho tất cả mọi người.

Đương nhiên cũng sẽ phân chia theo công lao lần này, nếu không phải dưới tay Triệu Vô Cực có nhiều người bị thương như vậy, Chu Nguyên cũng sẽ không cho Triệu Vô Cực nhiều tiền như vậy.

Dù sao trong việc này Triệu Vô Cực cũng không có đóng góp gì, thậm chí khủng hoảng của Vô Cực Môn cũng đều do Chu Nguyên giải quyết.

Nếu không có Chu Nguyên, e rằng hiện tại còn không chắc có thể đứng bình thường ở đây hay không.

Cho nên việc cho Triệu Vô Cực 5000 tinh thạch, càng vì lý do những người này bị thương, không liên quan gì đến cống hiến của Vô Cực Môn và Triệu Vô Cực đã bỏ ra bao nhiêu sức lực trong việc này.“Hiện tại ngươi cũng nhanh chóng ra ngoài nói với tất cả mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc, chờ người của Tiêu Dao Sơn đến sau đó chúng ta lập tức rời đi.”“Nếu lần này chúng ta đi muộn, e rằng người của Cửu Đạo Câu sẽ chặn chúng ta ở đây, đến lúc đó người quá đông, có thể nhân viên của ta cũng sẽ bị thương.”“Cho nên thời gian còn lại cho ta cũng chỉ có hai, ba ngày mà thôi.

Chương 7

Ta cũng nghi ngờ hiện tại có thể người của Cửu Đạo Câu đã bố trí vài tuyến phòng thủ giám sát xung quanh.”“Trước khi ta đi cần phải thanh trừ những ám tiếu này, như vậy sau khi ta rời đi vài ngày, bọn chúng mới phát hiện ta không còn ở đây.”“Đến lúc đó, trong tình huống như vậy, bọn chúng sẽ phát hiện ta đã người đi nhà trống rồi.

Nếu dám đuổi theo ta, đến lúc đó ta sẽ cho bọn chúng một đòn giáng mạnh.”“Hiện tại việc cần làm là đẩy nhanh tốc độ thu dọn mọi thứ, sau đó chờ người của Tiêu Dao Sơn đến là ta sẽ lập tức xuất phát.

Đương nhiên ta dự đoán người của Tiêu Dao Sơn chắc chắn sẽ đến vào khoảng giữa sáng mai.”“Hiện tại phái một người đi nói với người của Tiêu Dao Sơn, trực tiếp đợi ta ở ngoài thành là được, không cần tiến vào trong thành, như vậy số người đông sẽ thu hút sự chú ý của kẻ địch.”“Cần phải dặn dò họ xem xung quanh có người giám sát bọn họ hay không, một khi có người như vậy xuất hiện thì cần phải sớm khống chế được trong tay ta.”“Nếu ngày mai ta hành động, vì người giám sát bên cạnh các ngươi, có thể cũng sẽ làm lộ hành tung của ta, cho nên điểm này đối với ta đặc biệt quan trọng.”“Ta cũng kiến nghị tất cả mọi người hóa chỉnh vi linh, mọi người đừng đi cùng nhau, phân tán ra đi.

Sau khi ra khỏi thành thì hội hợp tại đoạn đường đã chỉ định, như vậy sẽ không lộ hành tung của ta.”“Ghi nhớ nguyên tắc mọi thứ đều phải bí mật, tất cả mọi người nhất định phải an toàn, không thể vì việc hóa chỉnh vi linh này, mà ngược lại mang lại rủi ro cho từng cá nhân của ta.”“Tất cả mọi việc hai người hiện tại hãy nhanh chóng đi sắp xếp, ngàn vạn lần đừng để xảy ra sai sót nào, dù sao nếu xảy ra

sai sót, ta cũng không có cách nào quay lại cứu những người này.”“Ta không thể bỏ mặc phần lớn mọi người, đi cứu vài người.

Cho nên bất kỳ ai nếu chưa ra khỏi thành thì chỉ có thể tiếp tục sống trong huyễn cảnh mà thôi.” Chu Nguyên cũng đang dặn dò, nếu thực sự xảy ra tình huống như vậy, quả thực không có cách nào vì vài người mà bỏ qua sự an toàn của phần lớn mọi người.

Dù Chu Nguyên có đưa vài người đi cứu viện, vạn nhất người của Cửu Đạo Câu truy kích những người còn lại sau đó, trong tình huống hỗn chiến xảy ra, số người tử thương, có thể còn nhiều hơn số người ở lại trong thành.

Cho nên Chu Nguyên cũng hy vọng mọi người đều có thể hội hợp ngoài thành, nhưng khi có tình huống đột phát thì đó là trường hợp cá biệt.

Trường hợp cá biệt như vậy cũng chỉ có thể dựa vào tự cứu, dựa vào Chu Nguyên cứu viện là không thể được.

Hắn cũng hy vọng tất cả mọi người đều ý thức được điểm này, chỉ khi tất cả mọi người đều cẩn thận một chút thì mới có thể tránh được tình huống nguy hiểm xảy ra.Chu Nguyên lại cẩn thận dặn dò Triệu Vô Cực và Lý Tiêu Dao một số cách làm, như vậy mới có thể an toàn rút lui ra ngoài thành.

Sau khi làm xong những việc này, hắn cũng để hai người nhanh chóng đi bố trí, Chu Nguyên cũng ra ngoài xem xét những tình huống khác.

Khi Chu Nguyên ra ngoài, Hoa Hải cũng vây quanh Chu Nguyên, bởi vì hiện tại họ cũng không biết Chu Nguyên cuối cùng đã quyết định gì.

Cho nên họ cũng muốn nghe quyết định ngay lập tức để phối hợp

hành động với Chu Nguyên, bởi vì mọi người lần này cũng muốn sớm rời khỏi huyễn cảnh.

Dù sao trong huyễn cảnh này, mọi người trên đường đi cũng không xảy ra quá nhiều chiến đấu, cho nên cảm thấy việc tiếp tục dừng lại ở đây, đối với việc nâng cao của mọi người cũng không có ích lợi gì lớn, chi bằng ra thế giới bên ngoài tìm kiếm cơ hội đi.

Huống hồ lần này mọi người từ khi vào đến giờ vẫn chưa đi bất kỳ nơi nào để tìm kiếm tài nguyên, mọi người cũng cảm thấy lần này vào có chút lỗ vốn.

Hiện tại Chu Nguyên nói cho mọi người biết tiếp theo nên làm gì, mới khiến cảm xúc của Hoa Hải phấn khích, đối với việc thực sự muốn tìm thêm nhiều nơi, xem có cơ hội nâng cao công pháp cảnh giới hay không.

Dù sao mỗi người hiện tại đều biết chuyện ở Đông Hải, có thể sau khi ra ngoài thì sẽ phải một đường đi đến Đông Hải, căn bản không thể tiếp tục chậm trễ quá lâu, dù sao từ đây đến Đông Hải cũng có một đoạn khoảng cách.

Nếu trên đường đi có một số nơi khác cần mọi người rèn luyện thì nhất định sẽ phải lãng phí một ít thời gian, cho nên nếu có thể tiết kiệm một ít thời gian trong hoàn cảnh này thì nhất định phải làm theo cách đó.

Hiện tại Chu Nguyên nói cho mọi người biết sắp sửa rút lui khỏi đây, đương nhiên tất cả mọi người đều biết rằng thời gian quay về thế giới bên ngoài đã không còn xa nữa.

Chu Nguyên thực sự trong lòng cũng đang suy nghĩ, lần này ngoài thu hoạch tài nguyên ra, làm thế nào mới có thể cho mọi người thêm nhiều đồ vật, hoặc để mọi người được rèn luyện.

Nhưng Chu Nguyên lại nghĩ đến tình huống rèn luyện ở đây, có thể khiến mọi người gặp nguy hiểm, thậm chí còn vướng vào Cửu Đạo Câu.

Sau khi suy nghĩ, Chu Nguyên cũng từ bỏ ý định đó, Chu Nguyên tin rằng khi mọi người đi tranh đoạt một số tài nguyên, chắc chắn sẽ có chiến đấu xảy ra.

Đến lúc đó cũng coi như là rèn luyện cho mọi người, cho nên không cần cố ý đi tìm kiếm một số nơi có thể cho mọi người rèn luyện.

"Ta đã nhận được tin tức, tất cả người của Tiêu Dao Sơn đều đang đợi ta ở ngoài thành, hiện tại ta cũng có thể xuất phát bất cứ lúc nào, tất cả mọi người đều đã chuẩn bị xong." Khi trời vừa tờ mờ sáng, Triệu Vô Cực đã đến phòng Chu Nguyên, nói cho Chu Nguyên biết những thay đổi tình hình mới nhất.

"Vậy tốt, nói với tất cả mọi người, nửa canh giờ sau ta sẽ xuất phát.

Sau khi thông báo xong, có Lý Tiêu Dao và một số người của ta, chúng ta sẽ họp một cuộc họp ngắn." Triệu Vô Cực đi ra ngoài thông báo cho tất cả mọi người về việc này, sau đó cũng vội vàng gọi Lý Tiêu Dao và một số người quay lại phòng.

Bởi vì không biết Chu Nguyên rốt cuộc muốn bố trí gì, theo yêu cầu của ngày hôm qua thì nên phân tán ra khỏi thành, nhưng đã có hạn chế nửa canh giờ.

Triệu Vô Cực cho rằng mọi người cũng không kém nửa canh giờ thời gian, vừa hay có một số người chưa ăn xong cơm.

Chương 8

Hiện tại Triệu Vô Cực cũng nói với người bên dưới, chuẩn bị cơm cho Chu Nguyên, nửa canh giờ vừa hay có thể để Chu Nguyên vừa ăn cơm, vừa thương lượng công việc với Triệu Vô Cực.

Do Triệu Vô Cực đã đưa ra lựa chọn thay đổi lớn đối với môn phái, cho nên tối qua, Triệu Vô Cực cũng chỉ đả tọa điều tức vài canh giờ mà thôi, căn bản không dám ngủ.

Nhưng đối với bất kỳ người tu chân nào, đả tọa điều tức vài canh giờ có thể đảm bảo tinh thần của họ.

Cũng chính vì lý do này, cho nên sáng sớm khi Triệu Vô Cực vừa nghe thấy có tiếng động trong phòng Chu Nguyên, liền trực tiếp gõ cửa phòng Chu Nguyên, nói cho Chu Nguyên biết những việc này.

Cũng vì sợ hãi, nếu thời gian không kịp, có thể sẽ có những tình huống đột phát khác, cho nên càng sớm xuất phát càng tốt.

Hiện tại thấy Chu Nguyên lại muốn nửa canh giờ sau mới xuất phát, hắn cũng tranh thủ nửa canh giờ để Chu Nguyên ăn cơm.

Chu Nguyên cũng đang trong quá trình ăn cơm vừa phân phó tất cả những việc tiếp theo.

“Theo kế hoạch ngày hôm qua, lát nữa ta sẽ bắt đầu chia nhóm ra ngoài.

Mỗi khi một nhóm người ra ngoài, ta sẽ cử một người của ta bảo vệ xung quanh tất cả mọi người.” “Mỗi 6 đến 7 người, có thể đi cùng một người của ta, lập thành một tiểu đội.

Đương nhiên tất cả mọi người đừng đi cùng nhau, mà phân tán ra đi.” “Hãy nắm bắt khoảng cách giữa nhau, nếu có bất kỳ tình huống

nguy hiểm nào, thì mọi người có thể hình thành sự chi viện cho nhau.

Nếu xuất hiện nguy hiểm thì hãy chạy ra ngoài thành hoặc quay về." "Yêu cầu của ta chỉ có một, có thể thoát ra được thì thoát ra, nếu không thoát ra được thì chúng ta sẽ ở lại đây, không phải chờ khi tất cả mọi người đều đi hết rồi mới quay về." "Cao thủ và tinh nhuệ trong môn phái đừng phân tán ra ngoài, hãy để họ đi cuối cùng, để họ tuần tra dọc đường, xem có người giám sát của Cửu Đạo Câu hay không." "Ta cũng sẽ để khoảng 10 người của ta ở lại tuần tra dọc đường.

Tất cả ám tiếu của Cửu Đạo Câu, lần này ta nhất định phải thanh trừ hết." "Nếu không thanh trừ những ám tiếu này, chắc chắn bọn chúng có thể tìm thấy tung tích của ta.

Chỉ cần tất cả người của ta đã ra khỏi thành, sử dụng pháp bảo bắt đầu phi hành nửa ngày, căn bản bọn chúng không có cách nào đuổi theo ta nữa." "Dù có một số người có pháp bảo phi hành hiệu quả tốt hơn, nhưng một mình cũng tuyệt đối không dám đuổi theo nhiều người như vậy của ta.

Cho nên ta có thể thành công trốn thoát khỏi tầm mắt của Cửu Đạo Câu rồi." "Các ngươi đừng quên, ngày hôm qua chúng ta đã kiếm được một khoản tiền từ tay bọn chúng, chắc chắn bọn chúng đang nung nấu ý định lấy lại khoản tiền đó.

Trong hai ngày qua có lẽ bọn chúng đang tập hợp nhân mã đấy." "Một khi những ám tiếu này chúng ta không phát hiện ra, chắc chắn bọn chúng cũng sẽ lén lút bám theo chúng ta, sau đó sẽ có người khác quay về đưa tin.

Cho nên ta mới để tinh nhuệ và cao thủ đi cuối cùng." "Người của ta ngoài việc giúp tuần tra dọc đường ra, khi tập hợp ở ngoài thành, cũng sẽ cùng người của Tiêu Dao Sơn, khống chế tất cả những người

xung quanh, như vậy mới có thể đảm bảo không xảy ra bất kỳ sai sót nào.”Chu Nguyên phân phó xong những điều này, Triệu Vô Cực mới biết vì sao Chu Nguyên lại muốn triệu hắn vào.

Quả thực nếu Chu Nguyên không nói những việc này, hắn sẽ chỉ nghĩ rằng theo phân phó ngày hôm qua, để một số người ra ngoài thanh trừ ám tiếu, mọi người có thể phân tán tập trung ngoài thành là được.

Nhưng bên trong lại có những bố trí chi tiết, thông qua điểm này hắn biết, thực sự trong phương diện mưu kế không bằng Chu Nguyên.

Nếu Chu Nguyên không nói những việc này cho hắn, hắn tuyệt đối sẽ không biết.

Thông qua điểm này cũng khiến hắn biết rằng trên thế giới này khi làm bất kỳ việc gì, dù an toàn hay không an toàn đều phải có biện pháp phòng ngừa.

Giống như hiện tại hắn nghĩ chỉ cần thanh trừ ám tiếu là an toàn rồi, nhưng Chu Nguyên đã bố trí vài biện pháp phòng ngừa để những người khác và người của Chu Nguyên đi cùng nhau.

Khi mọi người phân tán đi thì giám sát xung quanh, để xem có ai giám sát hay không là một biện pháp, có thể đảm bảo những người phân tán và đi cùng Chu Nguyên có thể nhận được sự bảo vệ của người Chu Nguyên ở mức tối đa.

Một số tinh anh và một số người còn lại của Chu Nguyên giám sát xung quanh, cũng để tránh có những người ẩn nấp quá sâu chưa lộ diện.

Như vậy có thể được Chu Nguyên kịp thời phát hiện, cũng là một biện pháp bảo hiểm kép.

Còn về việc mở rộng tìm kiếm ra ngoài thành thì càng dễ hiểu hơn, để bất kỳ ai thấy người của Chu Nguyên tập hợp cũng không thể truyền tin tức kịp thời đi.

Như vậy sau khi Chu Nguyên đi, chỉ cần thi triển một pháp thuật, có thể hạn chế người đó trong một ngày một đêm, dù pháp thuật đó có bị giải trừ sau đó, thì cũng sẽ không còn tìm thấy Chu Nguyên nữa.

Đương nhiên cũng không loại trừ có một số người ẩn nấp khá sâu, thậm chí hiện tại đang giám sát xung quanh người của Tiêu Dao Sơn.

Chương 9

Nếu thực sự có người như vậy, thông qua biện pháp cuối cùng của Chu Nguyên, cũng có thể tìm thấy tất cả những người đó.

Như vậy cũng có thể phá bỏ tất cả những mối nguy hiểm an toàn cuối cùng, biện pháp của Chu Nguyên có thể nói đã dùng ba lớp bảo hiểm để giữ bí mật.

Không chỉ là vấn đề cẩn thận, thậm chí trong quá trình làm những việc này cũng có thể thấy được, thông qua ba phương pháp để bảo vệ cho một mục đích.

Cũng thể hiện Chu Nguyên trong đầu thực sự có mục đích rõ ràng và một số phương pháp rõ ràng, hiện tại Triệu Vô Cực cũng đang cùng Lý Tiêu Dao nhanh chóng đi sắp xếp những việc này.

Bởi vì nếu không sắp xếp thì sẽ như ngày hôm qua, mọi người tự chia nhóm ra ngoài rồi.

Chu Nguyên cũng để Mã Như Long ra ngoài sắp xếp, những người này hiện tại bắt đầu chia thành một nhóm với người của Vô Cực Môn.

Như vậy mọi người sau khi chia xong có thể bắt đầu xuất phát ngay bây giờ, ngoài ra những tinh anh và người giám sát hiện tại cũng bắt đầu xuất phát, không thể đợi tất cả mọi người xuất phát, gần xong rồi mới đi tuần tra.

Như vậy đã đi ngược lại với ý định ban đầu của Chu Nguyên, huống hồ nếu gặp một số ám tiếu khác thì mọi người có thể trực tiếp thanh lý.

Mã Như Long nghe Chu Nguyên phân phó xong cũng ra ngoài một

lúc rồi mới quay về.

Bởi vì những việc này căn bản không cần Mã Như Long đích thân làm, chỉ cần nói rõ ràng chi tiết thì tự nhiên sẽ có người chủ động bắt đầu chia tổ và liên hệ với người của Lý Tiêu Dao.

"Hiện tại chờ ta ăn xong cơm, chắc cũng có 1/3 người đã đi rồi nhỉ?

Ta trước đừng quá vội vàng, nếu ta quá vội vàng thì không có lợi cho sự an toàn." "Ta đi ở giữa là thích hợp nhất, dù sao như vậy có người đã đến địa điểm cụ thể của Tiêu Dao Sơn, có người thì chưa đi, ta đi ở giữa vừa hay có thể kiểm chứng xem có còn tình huống nguy hiểm nào chưa được thanh trừ hay không." "Nếu qua kiểm chứng của ta, nếu có người ẩn nấp quá sâu, ta vừa hay có thể kịp thời thanh trừ.

Nếu không có ai thì những người còn lại cũng nên có thể hội hợp thuận lợi dưới sự bảo vệ của những tinh anh đó." "Còn về việc ta đi ở giữa, cũng để sau khi ta đến đó, nếu có người chưa đến đó, ta cũng có thể nhân cơ hội chỉnh biên tất cả mọi người xong, rồi chọn hướng bắt đầu để mọi người xuất phát trước." "Như vậy ta đã có một nhóm người đi tiên phong phía trước rồi, sau đó ở giữa để phần lớn mọi người đi cùng, cuối cùng lại để một phần tinh nhuệ giữ ở phía sau.

Đương nhiên trong trường hợp cần thiết, cả bên trái và bên phải đều cần phải có người canh gác." "Dù sao lần này hai môn phái cộng lại là một đội ngũ hơn 2000 người, ta không thể lơ là được, một khi có tình huống đột phát, không dễ dàng khống chế được đâu." "Dù ta có thể khống chế được một số tình huống, nhưng không biết sẽ có bao nhiêu người thương vong, cho nên cách tốt nhất là giảm thiểu những nguy hiểm đó xuống mức thấp nhất từ trước." "Bất kể hướng nào, khi xuất hiện tình huống nguy hiểm, đều có người của ta bảo vệ xung quanh có thể phát hiện trước, như vậy ta có thể kịp thời đến xử lý."

“Công pháp cảnh giới của những người này khác nhau, tốc độ di chuyển chắc chắn không thể quá nhanh, đây cũng là một khía cạnh khiến ta khó xử.” “Nếu tốc độ di chuyển của mọi người đủ nhanh, có lẽ những khó khăn đó đều có thể dễ dàng giải quyết.

Dù sao khi kẻ địch có bất kỳ phát hiện nào, ta đã đi rồi, chờ bọn chúng phản ứng thì chỉ có thể đuổi theo phía sau ta mà thôi.” Chu Nguyên trong lúc nói chuyện, lại nói cho mọi người biết một số chi tiết cụ thể, đến lúc đó Triệu Vô Cực bội phục Chu Nguyên đến ngũ thể đầu địa.

Hóa ra Chu Nguyên không chỉ lên kế hoạch tốt cho lúc xuất phát, thậm chí còn đưa ra một số quy hoạch sơ bộ sau khi hội hợp.

Sáng sớm Triệu Vô Cực có chút mơ hồ, không biết dẫn theo nhiều người như vậy xuất phát thì nên đi theo tuyến đường nào.

Mặc dù ngày hôm qua Chu Nguyên đã nói rõ nên đi theo tuyến đường nào, nhưng hắn cho rằng việc nhiều người cùng lúc xuất phát đi theo tuyến đường đó sẽ có một số ẩn họa tồn tại.

Nhưng hiện tại nghe Chu Nguyên phân tích xong, hắn biết nếu làm theo cách của Chu Nguyên thì thực sự những ẩn họa đó đều có thể được tránh khỏi từ trước.

Dù có một số tình huống đột phát cũng sẽ gặp phải đội tiên phong thăm dò tin tức.

Như vậy có thể để họ chống đỡ một đoạn thời gian trước.

Chờ khi phát ra tín hiệu thì phần lớn mọi người đều có thể kịp thời tránh né rồi.

Có thể phái một số người ra ngoài để tìm kiếm tài nguyên, thực sự có thể giải quyết vấn đề.Chu Nguyên hiện tại cũng đã ăn xong cơm, thậm chí mọi người cũng không còn thu dọn đồ đạc nữa.

Bởi vì lát nữa đều rời khỏi đây rồi, những đồ vật này tùy ý vứt bừa là được.

Chu Nguyên cũng ra ngoài xem xét tình hình của mọi người, hiện tại Chu Nguyên thấy một phần nhỏ người đã đi rồi.

Người của hắn thì theo phân phó cũng đã đi ra ngoài một số, hiện tại những người ra ngoài tìm kiếm ám tiếu của Cửu Đạo Câu cũng đã triển khai hành động.

Mặc dù Chu Nguyên chưa nghe thấy có bất kỳ tin tức nào truyền về, nhưng Chu Nguyên biết khoảng một canh giờ nữa, nếu có phát hiện gì, thì nhóm người đầu tiên nên truyền tin về về việc gặp ám tiếu ở đó.

Chương 10

Dù sao Chu Nguyên trước đó cũng đã đưa ra một số ước tính, cuối cùng ở đâu có thể có ám tiếu của kẻ địch mai phục.

Những người này có thể sẽ hóa trang như thế nào, hoặc khi ẩn nấp sẽ dựa vào địa hình nào để ẩn nấp ở đó.

Chu Nguyên đều đã đưa ra một số dự đoán, huống hồ Mã Như Long đã phân phối một số người khá giỏi trinh sát đi theo bên trái và bên phải.

Còn những người không giỏi trinh sát thì đều được Chu Nguyên phái đi bảo vệ đội ngũ của Vô Cực Môn.

Những người giỏi trinh sát thì đều đi cùng với đội tinh anh của Vũ Khí Môn.

Phụ trách sự an toàn tổng thể, quả nhiên Chu Nguyên không lâu sau đã nhận được tin tức có người phát hiện ám tiếu ở đó.

Khi Chu Nguyên liên tiếp nhận được bảy, tám tin tức, hắn mới cảm thấy người của Cửu Đạo Câu quả nhiên đã hạ quyết tâm muốn giữ Chu Nguyên lại đây.

Nếu không thì tuyệt đối sẽ không phái ra nhiều ám tiếu như vậy, thông thường chỉ phái ra năm ám tiếu.

Hiện tại không những đã bắt được tám người, còn có bao nhiêu ám tiếu ẩn nấp trong bóng tối chưa được khai quật ra, Chu Nguyên không biết nữa.

Chu Nguyên hiện tại cũng dẫn theo Mã Như Long và vài người quay về, đương nhiên khi quay về, hắn đã mang theo Triệu Vô Cực bên cạnh.

Lý Tiêu Dao thì ở lại phía sau cùng, dù sao công pháp cảnh giới của Lý Tiêu Dao cũng cao hơn Triệu Vô Cực một chút.

Chu Nguyên dẫn theo tất cả mọi người, tuy đang trên đường đến ngoài thành, nhưng ít nhất Chu Nguyên đã sử dụng một số pháp thuật, những pháp thuật này có thể giảm thiểu khả năng mọi người bị lộ diện ở mức tối đa.

Mặc dù có một số người có công pháp cảnh giới khá cao, sẽ phát hiện hành tung của Chu Nguyên.

Nhưng ít nhất Chu Nguyên đã giảm thiểu rủi ro xuống mức thấp nhất, bởi vì không có bất kỳ pháp thuật nào có thể bị những người cùng tiến vào hoàn toàn không phá giải được.

Bởi vì tất cả những người tu luyện ít nhiều trong lòng đều có cảm ứng, dựa vào những cảm ứng đó có thể khiến họ sinh ra một số tâm lý cảnh giác, thậm chí đối với những pháp thuật mà Chu Nguyên hiện tại sử dụng cũng sẽ bị phá giải.

Cách tốt nhất là để họ dựa vào tình hình thực tế để thường xuyên thay đổi, nhưng Chu Nguyên lại không có tính kiên nhẫn.

Chu Nguyên cũng không tin người của Cửu Đạo Câu sẽ phái cao thủ ra ngoài mai phục.

Dù là một số cao thủ bình thường, cũng chưa chắc đã nguyện ý làm những công việc trinh sát này, cho nên chắc chắn trong Cửu Đạo Câu những người bình thường làm những việc này nhiều hơn.

Vì là người bình thường, vậy thì trước đó, những người khác có thể đều đã phát hiện gần hết rồi, Chu Nguyên lần này chủ yếu là bắt một số cá lọt lưới mà thôi.

Những cá lọt lưới này nếu trốn ở những nơi bí mật thì không có cách nào giám sát bình thường người của Vô Cực Môn.

Nếu không trốn ở nơi bí mật thì có thể bị tinh anh của Vô Cực Môn phát hiện, kịp thời thoát thân một cách may mắn.

Lần này Chu Nguyên kiểm tra lại cũng sẽ thu hết những người đó ra.

Cho nên đối với Chu Nguyên, lần này thay vì vội vàng đi ra ngoài thành, chi bằng tuần tra cuối cùng.

"Phía chính Bắc có một người khoảng 30 tuổi, thân hình cao lớn, hãy chú ý động thái của hắn." "Người này có thể là một người tu chân, tuy hiện tại ta không dám khẳng định có phải người của Cửu Đạo Câu hay không, nhưng để tránh rủi ro, cần một người tiên phong dùng pháp thuật trực tiếp đánh ngất hắn là được." "Hãy đặt hắn vào một góc khuất bí mật, đảm bảo hắn có thể ngủ một ngày một đêm là được, như vậy ta cũng không làm hại tính mạng, dù là người của Cửu Đạo Câu, cũng coi như đã nhặt được một món hời." "Người này để ta đối phó!" Chu Nguyên thấy có người đi rồi thì cũng tùy ý đi về phía trước.

Chu Nguyên trong quá trình đi lại chỉ điểm ra hai nơi có người rồi sau đó không phát hiện ra thêm bất kỳ ai nữa.

Sau khi đến ngoài thành và hội hợp với người của Tiêu Dao Sơn, cũng không phát hiện ra tình huống bất thường nào khác.

Chu Nguyên có thể tìm ra ba người ẩn nấp sâu như vậy là rất không dễ dàng, dù sao trước đó đã trải qua việc thanh lý của mọi người, những người có thể còn lại chắc chắn là những người rất giỏi ẩn nấp.

Chương 11

Nhưng ngay cả những người như vậy, cũng bị Chu Nguyên tìm ra từ chỗ ẩn nấp.

“Hiện tại hãy để 100 người làm tiên phong, theo kế hoạch của ta đi mở đường phía trước, khoảng cách giữa họ và ta duy trì 100 lý là được.” “Nhóm người này cần phải có thể liên lạc với ta bất cứ lúc nào.

Hiện tại đã định xong phương pháp liên lạc thì hãy để họ xuất phát đi.

Chờ khi ta xuất phát, hãy thông báo khoảng cách giữa hai bên bất cứ lúc nào.” “Ghi nhớ nói với họ, để họ làm tiên phong không phải để họ gây sự, mọi việc đều lấy nhẫn nại làm chủ, chỉ cần làm tốt công tác tiền trạm là được, bất kỳ tình huống bất thường nào cũng phải báo cáo ngay lập tức.” “Người dẫn đội nhất định phải là người có tính cách ổn trọng, như vậy mới có thể đáp ứng nhu cầu của ta.

Những người có tính khí nóng nảy thì đừng để họ xuất hiện trong đội ngũ tiên phong.” “Đối với ta có ý nghĩa quan trọng, trước đó ta đã nói rồi, để họ làm, có thể có tác dụng, hy vọng ngươi cũng có thể nói cho những người chuẩn bị xuất phát.” “Còn về những người ở hai hướng trái phải, hiện tại không cần phái ra sớm như vậy, chờ khi đại quân của ta xuất phát, rồi mới chia họ ra hai hướng trái phải, cũng ở hai hướng cách 100 lý.” “Nhưng nhóm người này cần phải chia thành hai phần, một phần ở cách 100 lý, phần còn lại ở cách 50 lý, ở cách 100 lý thì ít người, ở cách 50 lý thì nhiều người hơn một chút.” “Hai phần người có thể hình thành sự hô ứng lẫn nhau.

Khi có bất kỳ tình huống đột phát nào, những người ở xa có thể

kịp thời kêu cứu, những người ở gần có thể kịp thời thông báo cho ta." "Dù sao hai bên trái phải và phía trước, phía sau không giống nhau, khi ta bố trí cũng cần phải chi tiết hơn một chút.

Hiện tại Triệu Vô Cực đi thương lượng những việc này, sau khi định xong tiên phong thì lập tức xuất phát."Triệu Vô Cực nghe lời Chu Nguyên nói thì cũng nhanh chóng đi sắp xếp, hiện tại đối với tất cả mệnh lệnh của Chu Nguyên đều không có bất kỳ ý kiến nào.

Chờ khi sắp xếp xong những việc này quay về, Chu Nguyên lại sắp xếp để một số người khác hiện tại bắt đầu xuất phát, đương nhiên những người này chủ yếu là những người có công pháp cảnh giới khá thấp.

Bởi vì tốc độ di chuyển chậm, cho nên để họ xuất phát trước một đoạn khoảng cách, nhanh chóng có thể để những người phía sau đuổi kịp.

Đương nhiên trong đó cũng cần phải có một số cao thủ bảo vệ, ngay cả Chu Nguyên cũng đã phân phối vài người vào trong một nhóm người.

Cũng vì những người này sau khi được chọn ra cũng có hai ba trăm người, hai ba trăm người nếu gặp nguy hiểm mà không có cao thủ cứu viện thì khó mà chống đỡ được.

Đương nhiên hiện tại phía trước có người đang mở đường, cho nên xác suất gặp nguy hiểm là khá thấp.

Chờ khi nhóm người đầu tiên xuất phát xong, Chu Nguyên lại để Triệu Vô Cực xem có bao nhiêu người chưa ra khỏi thành.

Chờ khi Triệu Vô Cực thống kê xong, phát hiện chỉ còn khoảng 200 người, Chu Nguyên cũng bắt đầu để nhóm người đông nhất xuất phát.

Khi nhóm người này xuất phát, Chu Nguyên trực tiếp phân phó những người thăm dò đường ở hai bên trái phải cũng có thể xuất phát.

Những người còn lại chỉ còn hơn 300 người ở lại tại chỗ chờ đợi Chu Nguyên và hơn 100 người cuối cùng, bởi vì trong hơn 300 người Chu Nguyên chuẩn bị phái ra vài chục người làm đội ngũ tuần tra cuối cùng.

Dù sao xác suất có người tấn công lén từ phía sau là khá thấp, cho nên chỉ cần vài chục người là đủ dùng rồi.

Những người còn lại thì đều được điều động đi bộ ở cuối đội vừa xuất phát.

Triệu Vô Cực sau khi sắp xếp tất cả mọi người xuất phát xong, cũng lại vội vàng quay về.

Quả thực hiện tại không chỉ sắp xếp việc của một môn phái, còn có việc của Tiêu Dao Sơn, cũng cần Triệu Vô Cực phối hợp, dù sao Lý Tiêu Dao đi cùng với nhóm người cuối cùng quay về.

Cho nên những việc này nếu Triệu Vô Cực không sắp xếp thì cần nội bộ Tiêu Dao Sơn tự giải quyết rồi.

Hiện tại mối quan hệ giữa Tiêu Dao Sơn và Vô Cực Môn đã mật thiết rồi, sắp sửa không phân biệt được nhau.

Cho nên Triệu Vô Cực chạy đi chạy lại làm những việc này là đương nhiên.

Huống hồ lần này Lý Tiêu Dao ở lại phía sau, cũng chủ yếu là để bảo vệ Vô Cực Môn, những người còn lại vẫn luôn chờ đợi một canh giờ sau, mới thấy tất cả những người còn lại đều quay về.

Chu Nguyên cũng để Triệu Vô Cực kiểm tra kỹ lưỡng, xem có người nào bị bỏ sót chưa xuất hiện hay không.

Sau khi Triệu Vô Cực kiểm kê xong, phát hiện không có người như vậy.

Chu Nguyên cũng khá vui mừng, hiện tại có thể thấy, ít nhất người của Cửu Đạo Câu đã không phát hiện ra.

Chương 12

Những ám tiếu của Cửu Đạo Câu cũng nên đã được thanh trừ thuận lợi rồi, nếu không thì chắc chắn sẽ có một số người bị người của Cửu Đạo Câu bí mật bắt giữ sau đó tiến hành thẩm vấn.

Hiện tại không có người như vậy, chứng tỏ ít nhất ám tiếu của Cửu Đạo Câu đã được mọi người thanh lý khá triệt để.

Lý Tiêu Dao cũng đi cùng với nhóm người cuối cùng quay về, Chu Nguyên trực tiếp để Lý Tiêu Dao đuổi kịp đội ngũ phía trước, để Triệu Vô Cực theo sát bên cạnh hắn để bố trí cuối cùng.

"Hiện tại ta cần phải cân nhắc tốc độ của đội ngũ, nếu tốc độ chậm thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của ta." "Nếu tốc độ nhanh thì một số người có công pháp cảnh giới thấp, liệu có thể theo kịp hay không?

Khi ở trong đây đã giải quyết vấn đề này chưa?" Triệu Vô Cực nghe Chu Nguyên hỏi vấn đề này thì cũng trực tiếp nói cho Chu Nguyên biết.

"Ta có pháp bảo phi hành cỡ lớn, sau đó để tất cả mọi người ở trong pháp bảo, có một số người có công pháp cảnh giới khá cao luân phiên điều khiển pháp bảo đó." "Tuy sẽ chậm hơn một chút so với pháp bảo phi hành cá nhân, nhưng ít nhất sẽ nhanh hơn rất nhiều so với tốc độ di chuyển của những người có công pháp cảnh giới thấp." "Người của Tiêu Dao Sơn cũng có pháp bảo phi hành cỡ lớn, ta năm đó đã dùng tất cả tài nguyên trong môn phái mới đổi được hai kiện pháp bảo này." "Năm đó ta chê nơi môn phái ở tài nguyên khô kiệt, cho nên ta vẫn luôn muốn di dời khỏi môn phái ban đầu, pháp bảo phi hành cỡ lớn mà ta chuẩn bị là để sử dụng cho việc di dời môn phái."

“Không ngờ lần này bị người yêu tộc lừa vào huyễn cảnh sau đó, cũng sử dụng pháp bảo như vậy để di chuyển, nhưng trong quá trình di chuyển thực sự ngoài việc điều khiển bằng nhân lực ra, đã tiêu hao không ít tinh thần của ta.” “May mắn lần này ta đã thu được vài nghìn tinh thạch, nếu phân chia cho Tiêu Dao Sơn một ít thì có thể khiến pháp bảo cỡ lớn có thể bay đến lối vào huyễn cảnh.” “Không ngờ lần này ta tiến vào huyễn cảnh thực sự lỗ vốn.

Hai môn phái của chúng ta mỗi môn phái ước chừng đều có 1 vạn tinh thạch, nhưng hiện tại dường như đều không còn lại mấy trăm tinh thạch nữa rồi.” “Cũng vì trong thế giới này ăn mặc tiêu dùng đều cần tiêu hao, hai chúng ta chuẩn bị thành lập môn phái trong thành thị, cho nên cũng đã tiêu tốn không ít tinh thạch, tiêu hao vào việc xây dựng.” “Nếu lần này không cần ta bí mật rời khỏi đây, ta chắc chắn sẽ không nỡ bỏ đi những bang phái được xây dựng bằng nhiều tinh thạch như vậy.

Dù có bán ra bên ngoài cũng có thể bán được 2000 tinh thạch.” “Hiện tại số tiền này không biết cuối cùng sẽ rơi vào tay ai, đây cũng là điều ta đau lòng nhất.

Ta sử dụng pháp bảo phi hành cỡ lớn bay ra khỏi đây, cũng chỉ tiêu hao 2000 tinh thạch mà thôi.” “Hiện tại những kiến trúc này không có cách nào tiếp tục bảo lưu, coi như lần này ta thực sự có tổn thất.

Nếu không có 5000 tinh thạch ngươi đã cho ta, thậm chí lần này ta ra ngoài cũng không biết sống bằng gì nữa.” “Dù sao một môn phái lớn như vậy, mỗi người đều cần tu luyện, mỗi người cũng cần phải ăn uống, đều là một khoản tiêu hao không nhỏ.

Nhưng hiện tại có 5000 tinh thạch, chắc hẳn có thể duy trì một đoạn thời gian rồi.” Chu Nguyên cũng biết tình hình thực tế của Triệu Vô Cực, nhưng cũng hiểu ý đồ của Triệu Vô Cực trong tình huống

này.

Đó là hy vọng Chu Nguyên lần này sau khi thu được tài nguyên, sẽ phân phối cho hai môn phái một ít, ít nhất không để hai môn phái lỗ vốn, dù sao hai môn phái cũng đã mang theo 1 vạn tinh thạch vào đây.

Hiện tại gần như đều không còn lại bao nhiêu, tuy hiện tại Triệu Vô Cực đang có 5000 tinh thạch, nhưng nếu 5000 tinh thạch đó dùng để điều khiển pháp bảo phi hành cỡ lớn thì cũng chỉ còn lại 1000 tinh thạch.

Số tinh thạch này nếu một môn phái hơn 1000 người, ở bên ngoài tu luyện bình thường, e rằng nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì được một tháng mà thôi.

Dù sao mọi người đều cần duy trì tiêu hao linh khí, cần dùng để tu luyện.

Cho nên mỗi người một tinh thạch, chỉ là tiêu hao tu luyện cơ bản nhất mà thôi.

Chu Nguyên tuy tán đồng lời Triệu Vô Cực nói, nhưng không có quá nhiều lòng thương xót.

Dù sao, con đường do y lựa chọn, nếu lần này Chu Nguyên không ra tay, có khả năng cuối cùng y sẽ chết trong huyễn cảnh.

Nay Chu Nguyên đã cứu y thoát ra.

Điều này tương đương với Chu Nguyên đã giúp y một việc lớn.

Đương nhiên, nếu trong huyễn cảnh y có được thu hoạch, Chu Nguyên có thể chia cho y một phần.

Nhưng để Chu Nguyên lấy tài nguyên từ trong tay mình mà ban cho y là điều không thể.

Bởi lẽ, Chu Nguyên chỉ viện trợ tài nguyên cho những môn phái

nhân tộc có khả năng phát triển.

Còn nếu đầu tư tài nguyên cho một môn phái ngu xuẩn, sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu hao sạch.

Chu Nguyên cũng cho rằng đây là một hình phạt đối với Triệu Vô Cực.

Do đó, nếu trên đường đi y thực sự có thể cải tà quy chính, có được thu hoạch mới, Chu Nguyên có thể để y sau khi thoát ra dùng số tinh thạch có được để bắt đầu cuộc sống mới.

Nếu trên đường đi hoàn toàn không có thu hoạch nào, Chu Nguyên cũng có thể để y sau khi thoát ra giải tán môn phái.

Chương 13

Trừ phi y có đại nghị lực, có thể đứng dậy lần nữa, bằng không Chu Nguyên sẽ không viện trợ bất cứ điều gì.

Bởi lẽ, trên thế giới này, những môn phái danh giá đâu chỉ hàng trăm hàng nghìn.

Nếu Chu Nguyên phải viện trợ tài nguyên cho mỗi môn phái nghèo khó, e rằng dốc cạn tài sản nhân tộc cũng không đủ dùng.

Huống hồ Chu Nguyên cho rằng sự phát triển của bất kỳ môn phái nào cũng cần dựa vào vận khí và thực lực của chính họ.

Nếu chỉ dựa vào ngoại vật, môn phái đó chắc chắn sẽ không đi được xa.

Do đó, Chu Nguyên sẽ không can thiệp sâu vào việc này.

Chỉ để y xem lần này trong huyễn cảnh, y có thể có thu hoạch hay không, và có thể giúp Vô Cực Môn và Tiêu Dao Sơn thoát khỏi huyễn cảnh hay không.

Ngoài ra, Chu Nguyên cũng không còn cách nào khác để lựa chọn.

Chu Nguyên cũng đã dặn dò đơn giản rằng, khi gặp những người khác ở phía trước, có thể sử dụng phi hành pháp bảo và bay chậm rãi.

Đương nhiên, khi không có nơi nào cần đến hoặc không có mục tiêu cụ thể, có thể bay nhanh.

Còn về nhanh hay chậm thì Triệu Vô Cực và Lý Tiêu Dao có thể tự mình quyết định.

Mỗi người trong Chu Nguyên đều có phi hành pháp bảo riêng, nên có thể đứng trên những pháp bảo như vậy.

Tài nguyên mà Chu Nguyên ban cho những người dưới trướng có thể giúp họ ít nhất không cần phải lo lắng về việc tìm kiếm tài nguyên trong tu luyện nữa.

Họ chỉ cần cân nhắc việc ra ngoài tìm kiếm pháp bảo hoặc những vật phẩm có thể nâng cao công pháp cảnh giới khi cần tăng cường chiến lực.

Nhưng những vật phẩm này ai cũng biết đều cần dựa vào cơ duyên, hoặc phải tìm đến những nơi hiểm nguy mới có, chứ không thể tùy tiện mà gặp được bên ngoài.

Vì vậy, lần này y cũng có một số thu hoạch từ người của Cửu Đạo Câu, nhưng thu hoạch đó không quá lớn.

Mặc dù cũng có được một số vật phẩm từ Hắc Tuấn Mã và Tiểu Bạch Long, nhưng y cho rằng giá trị của những vật phẩm này cũng không quá cao, chỉ tốt hơn một chút so với những vật phẩm từ người thường của Cửu Đạo Câu.

Nhưng nếu so với những vật phẩm hiện tại của bản thân y, thì kém hơn một bậc.

Chu Nguyên cũng vừa bay vừa trò chuyện với những người này, dù sao nơi nghỉ ngơi đầu tiên đã định cách vị trí hiện tại ít nhất 700 lý địa.

“Những thứ thu hoạch lần này chỉ có thể mang ra thế giới bên ngoài để đổi lấy tài nguyên.

Đối với ta, nếu ta vừa mới bước chân vào giang hồ, có lẽ những thứ này còn là đồ tốt.” “Kể từ lần trước tại đấu giá hành, sau khi Chu Nguyên phát cho mỗi người chúng ta một số vật phẩm, pháp bảo trên tay ta đã được nâng cấp trực tiếp, ít nhất cũng trở thành pháp bảo trung đẳng.” “Tuy không thể sánh bằng Tiên Thiên Linh Bảo hay Hậu

Thiên Linh Bảo, nhưng ít nhất trong số pháp bảo phổ thông, ta cũng có vật phẩm không tệ." "Có vài người đã trực tiếp nhận được pháp bảo cao cấp, cũng chính vì có những pháp bảo mạnh mẽ như vậy mà khi chiến đấu với Cửu Đạo Câu mới không bị thiệt thòi." "Hiện tại từ điểm này cũng có thể thấy, pháp bảo quả thực có ảnh hưởng lớn đến chiến đấu.

Tuy không biết Tiên Thiên Pháp Bảo rốt cuộc có thể mang lại sự tăng trưởng bao nhiêu cho một người, nhưng từ giờ trở đi, nếu ta có thể có được pháp bảo cao cấp, chiến lực chắc chắn có thể tăng ít nhất hai thành." "Nếu ta có một kiện pháp bảo cao cấp, ta chắc chắn có thể tăng chiến lực ít nhất bốn thành, bởi vì pháp bảo có tác dụng gia thành đối với công pháp hiện tại của ta, pháp bảo càng tốt thì tác dụng gia thành càng rõ rệt." "Nhưng đáng tiếc là pháp bảo ta chọn rất cố định, không phải tất cả pháp bảo đều phù hợp với ta.

Ta chỉ có thể từ từ tìm kiếm, hy vọng một ngày nào đó có thể tìm được một pháp bảo mà ta có thể sử dụng mãi mãi." "Lần đấu giá trước, ta cũng chỉ miễn cưỡng chọn được một kiện pháp bảo có thể sử dụng, nhưng hiệu quả thực sự có hạn." "Hy vọng lần này khi ta có thu hoạch lần nữa, có thể đáp ứng yêu cầu của ta.

Nếu thực sự như vậy, ta sẽ đội ơn nghìn lần, dù sao pháp bảo của ta là một loại pháp bảo hiếm có, tỷ lệ xuất hiện trên thế giới này không quá lớn." Chu Nguyên không biết trong đám người mình dẫn theo có người sử dụng pháp bảo đặc thù.

Hắn nhớ rằng ban đầu đã từng hỏi tất cả mọi người cần loại pháp bảo nào.

Khi đó cũng không có ai nói rằng mình cần pháp bảo loại đặc thù.

Chu Nguyên hoài nghi rằng sau khi hỏi, trong số những người này có người sau khi công pháp cảnh giới đột phá, trong quá trình tu luyện

đã xảy ra biến dị, điều này mới khiến công pháp cảnh giới của họ cũng biến dị theo.

Chương 14

Khi có nhu cầu về một số pháp bảo, để có thể phù hợp với thể chất và công pháp của họ, đương nhiên họ cần một số pháp bảo loại biến dị.

Đương nhiên, loại pháp bảo này thực sự rất hiếm.

Ví dụ như rõ ràng là một pháp bảo thuộc tính Hỏa, nhưng sau khi biến dị lại phát hiện nhiệt độ cực thấp, phát ra nhiệt độ như Băng, thuộc loại pháp bảo biến dị đặc thù.

Có một số pháp bảo biến dị song thuộc tính, cũng được xếp vào loại pháp bảo biến dị.

Thực ra có rất nhiều loại phân chia, chỉ là ở thế giới bên ngoài khó mà gặp được những pháp bảo biến dị như vậy.

Một khi gặp phải pháp bảo biến dị đa thuộc tính, nó sẽ được mọi người coi là trân bảo, căn bản sẽ không nhượng lại cho người khác.

Nếu chỉ là những pháp bảo biến dị đơn thuần, có lẽ mọi người nếu không dùng được sẽ mang ra bán, hoặc trực tiếp phân giải những pháp bảo đó.

Dù sao, ví dụ như khi mọi người có được một pháp bảo thuộc tính Âm Thanh hoặc một pháp bảo thuộc tính Quang, trong trường hợp không dùng được, pháp bảo này chỉ có thể phát huy lực công kích bản thân.

Hoàn toàn không có cách nào sử dụng thêm tác dụng gia thành của các nguyên tố, nên đối với những pháp bảo như vậy là vô dụng nhất.

Nếu gặp phải những pháp bảo như vậy, cũng có khả năng sẽ trực tiếp bán đi, đổi lấy pháp bảo mình cần.

Bởi vì bất cứ ai cũng biết rằng vật phẩm giữ trong tay mà không dùng được là vô dụng nhất, chỉ khi mang ra đổi lấy thứ mình cần mới có thể phát huy tác dụng.

Bởi vì không ai biết liệu đối thủ tiếp theo có thể đánh bại hay không.

Một khi không thể đánh bại, có khả năng tất cả vật phẩm trên người đều sẽ thuộc về đối phương.

Vì vậy, cách tốt nhất là kịp thời chuyển hóa tất cả vật phẩm thành chiến lực của mình.

Ngay cả khi không thể chuyển hóa thành chiến lực, cũng nhất định phải ẩn giấu kỹ không gian giới chỉ hoặc trữ vật thủ trạc, không thể để đối phương dễ dàng tra xét.

Ngay cả khi đối phương có thể tra xét, nếu có thể nghiến răng kiên trì, cũng tuyệt đối không giải trừ quan hệ với những giới chỉ đó, chỉ có thể tìm cơ hội để trốn thoát.

Nhưng một khi tử vong, giới chỉ sẽ tự động trở thành giới chỉ vô chủ, khi đó bất kỳ ai cũng có thể mở giới chỉ đó.

"Cần pháp bảo loại đặc thù, hiện tại công pháp nguyên tố sức mạnh biến hóa thành nguyên tố nào?

Ta muốn nghe xem tu luyện của ngươi có đặc điểm gì." Liễu Như Yên thấy Chu Nguyên có hứng thú cũng trực tiếp kể cho Chu Nguyên về công pháp nàng đang tu luyện.

"Ta hiện tại đã chuyển hóa thành công pháp thuộc tính Băng, nên ta bắt buộc phải sử dụng pháp bảo thuộc tính Băng." "Nếu không có pháp bảo thuộc tính Băng, thì cần pháp bảo thuộc tính Thủy mạnh mẽ.

Pháp bảo thuộc tính Thủy thông thường, không thể ngưng kết thành Băng thì vô dụng." "Đây cũng là nguyên nhân pháp bảo của ta

khó tìm.

Trên thế giới này, pháp bảo trực tiếp thuộc tính Băng, ít nhất ta chưa từng nghe nói, nhưng một số pháp bảo mạnh mẽ có thể ngưng kết thành Băng thì đẳng cấp thực sự quá cao." "Với năng lực hiện tại của ta, chưa chắc đã có thể có được pháp bảo như vậy.

Dù sao, đa số những pháp bảo đó đều có thể xếp vào cấp bậc Linh Bảo, chỉ có số ít thuộc cấp bậc pháp bảo cao đẳng." "Nếu là pháp bảo cao đẳng, ta có tự tin có được.

Nhưng Linh Bảo thì với cảnh giới hiện tại của ta e rằng không có cách nào có được, bất kỳ kiện Linh Bảo nào cũng có giá trị không nhỏ." "Ta hiện tại cũng chỉ mong có thể tích góp tất cả tài nguyên lại, cuối cùng khi nghe được một số tin tức liên quan, dùng những tài nguyên đó để đổi lấy một kiện pháp bảo như vậy là đủ rồi." "Không biết cần tốn bao nhiêu năm mới đạt được đây, trừ phi vận khí khá tốt, tìm được một số tài nguyên không tệ ở bên ngoài." Chu Nguyên lúc này mới biết Liễu Như Yên đã tiến hóa thành công pháp thuộc tính Băng.

Đối với bất kỳ ai, đây quả thực là một loại ưu thế khá hữu ích.

Nhưng đồng thời, trong trường hợp biến dị như vậy, muốn có được pháp bảo phù hợp quả thực cũng không dễ dàng.

Chu Nguyên cũng hồi tưởng lại những pháp bảo trên người mình trong đầu, quả thực không phát hiện có món nào phù hợp với Liễu Như Yên.

Chương 15

Hắn chỉ có thể ghi nhớ việc này trong lòng.

Sau này nếu có cơ hội phát hiện pháp bảo như vậy, hắn sẽ mang về cho Liễu Như Yên.

Bởi vì Chu Nguyên biết rằng, với Liễu Như Yên, hiện tại đã xảy ra biến dị thể chất công pháp.

Tiềm năng trưởng thành của nàng rất lớn, chỉ cần có thể thuận lợi trưởng thành, thậm chí về sau có lẽ có thể thành công vượt qua công pháp cảnh giới của Mã Như Long.

Đương nhiên, tốc độ tu luyện công pháp cảnh giới hiện tại của Mã Như Long cũng không chậm, nhưng cũng có thể từ đó mà hiểu được công pháp biến dị rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

“Việc này ta sẽ lưu ý, nếu có vật phẩm phù hợp, ta sẽ ban cho ngươi.

Đương nhiên, nếu vật phẩm đó có giá trị cao, ngươi cần phải đổi bằng một số vật phẩm khác.” “Như vậy mới có thể khiến ta đối xử công bằng, đồng thời cũng không có bất kỳ sự thiên vị nào.

Đương nhiên, dựa vào thiên phú của ngươi, nếu được khai phá, tiềm năng trưởng thành của ngươi thực sự rất lớn.” “Khi nào ngươi thực sự xứng đáng để ta bồi dưỡng, ta sẽ ban cho ngươi một số vật phẩm, e rằng những người khác cũng sẽ không có ý kiến.” “Cho nên rốt cuộc có thể có được vật phẩm hay không, tất cả đều dựa vào sự nỗ lực của ngươi.” “Không gian trưởng thành của ngươi rốt cuộc sẽ mở rộng đến đâu, cũng dựa vào sự nỗ lực của ngươi.

Đương nhiên, trong quá trình nỗ lực, đôi khi cũng cần một chút

vận khí." Chu Nguyên căn bản không cần phải che giấu điều gì với nàng, chỉ cần nói thẳng, kể cho nàng tất cả những ẩn tình bên trong là được.

Dù sao, Chu Nguyên hiện tại đang dẫn dắt tất cả mọi người cùng mạo hiểm bên ngoài.

Nếu chỉ dựa vào nhu cầu cá nhân mà phân phát một số vật phẩm cao cấp cho người khác, trong khi những người có thiên phú, đã cống hiến và nỗ lực lại không có được vật phẩm tương ứng.

Chu Nguyên tin rằng tuy miệng không nói ra, nhưng trong lòng cũng có khả năng có ý kiến.

Dù sao, có một số người tu luyện công pháp có cùng thuộc tính.

Khi có cùng một kiện pháp bảo, cả hai người đều có nhu cầu, lúc đó nên phân phối cho ai?

Chu Nguyên có một bộ phương án.

Như Chu Nguyên hiện tại đã nói, dựa vào biểu hiện thường ngày của mọi người và năng lực thực sự mà thiên phú của họ thể hiện, chỉ những người có năng lực càng mạnh mới càng sớm có được những vật phẩm đó.

Đương nhiên, nếu có thể đóng góp lớn cho đội ngũ, đó cũng có thể coi là một loại năng lực.

Khi Chu Nguyên làm những việc này, tuy không trực tiếp nói với mọi người điều kiện để phân phát vật phẩm.

Nhưng mỗi người đều biết, cố gắng đóng góp nhiều cho đội ngũ mới có thể thể hiện năng lực của mình, đồng thời cũng có thể được phân những vật phẩm tốt hơn của đội ngũ.

Bởi vì mỗi người trong lòng đều rõ, ngay cả khi luận công ban

thưởng.

Cũng cần dựa vào những việc có thể làm được mới có thể quyết định rốt cuộc có công lao lớn đến mức nào.

Không tùy tiện phân phát một số vật phẩm có thể sử dụng.

Mỗi người theo bên Chu Nguyên đều rõ ràng lúc ban đầu, công pháp cảnh giới của mình ra sao, pháp bảo trên tay sử dụng loại gì.

Hiện tại lại đều đã thay đổi như thế nào, đều rõ ràng sau khi theo bên Chu Nguyên, bản thân đã tiến bộ lớn đến mức nào.

Nếu sau này rời khỏi Chu Nguyên, tốc độ thăng tiến như vậy căn bản không thể tìm lại được.

Chỉ có thể dựa vào năng lực của mình mà khổ cực tu luyện, hoặc mạo hiểm bên ngoài, để mong tìm được một số pháp bảo.

Vì vậy, hiện tại họ cảm thấy vô cùng hạnh phúc, căn bản không muốn rời khỏi bên cạnh Chu Nguyên.

Chương 16

Thậm chí khi có thể giúp Chu Nguyên làm việc, tất cả mọi người đều tranh nhau, muốn thể hiện năng lực của mình, để có thể ở lại bên cạnh Chu Nguyên lâu hơn.

Khi Chu Nguyên phân phối nhiệm vụ, hắn quả thực dựa vào năng lực cá nhân, nhưng cũng dựa vào ý kiến của một số người mà hắn cho rằng có thể bồi dưỡng.

Ví dụ như Mã Như Long và Hoa Như Phong, bên cạnh Chu Nguyên họ chiếm giữ những ý kiến quan trọng.

Có những việc, hai người họ sẽ sắp xếp kỹ lưỡng cho những người bên dưới làm là được.

Chu Nguyên chỉ đưa ra yêu cầu tổng thể, sau đó hai người họ sẽ phân chia dựa trên tình hình thực tế.

Rốt cuộc ai đi hoàn thành nhiệm vụ là thích hợp nhất.

Đương nhiên, khi Mã Như Long làm những phân chia này, cũng khiến mọi người vô cùng phục tùng.

Bởi vì Mã Như Long có một bộ nguyên tắc khi phân chia, mỗi người đều hiểu rằng Mã Như Long cũng muốn phân chia những việc này công bằng nhất có thể và giao cho người thích hợp nhất để làm.

Cũng chính vì bộ nguyên tắc của Mã Như Long, nên mỗi lần Mã Như Long phân phái nhiệm vụ, những người nhận nhiệm vụ đều sẽ nhanh chóng làm.

Những người không nhận nhiệm vụ biết rằng nhiệm vụ lần này không phù hợp với mình, hoặc có thể sẽ đến lượt họ trong lần phân phái nhiệm vụ tiếp theo.

Chu Nguyên vẫn cùng tất cả mọi người bay đi.

Khi đến địa điểm nghỉ ngơi, Chu Nguyên mới dừng lại, pháp bảo vẫy gọi tất cả mọi người từ giữa không trung hạ xuống.

Bởi vì thực ra đối với Chu Nguyên mà nói, tiếp tục bay không thành vấn đề, nhưng những người khác đã có chút mệt mỏi.

"Suốt chặng đường, những người phía sau đều không phát ra cảnh báo, chứng tỏ người của Cửu Đạo Câu đã bị ta cắt đuôi hoàn toàn.

Chỉ là không biết sau này họ có đuổi kịp hay không." "Ta nghĩ sẽ không đuổi kịp đâu, bởi vì nếu đuổi kịp, nhân số ít thì không tác dụng, nhân số quá nhiều thì có khả năng sẽ gây ra phản ứng dây chuyền khác." "Ra khỏi phạm vi địa bàn của chúng, muốn hoành hành bá đạo như trước là không thể." "Bởi vì bất kỳ bang phái nào trong phạm vi thế lực của họ cũng sẽ không cho phép bang phái khác triển khai chiến đấu trên địa bàn của mình." "Ta cũng đã dặn những người khác tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Ta nhiều nhất là sau bữa trưa sẽ lập tức xuất phát.

Hôm nay ta không có bất kỳ nơi nào để tìm kiếm tài nguyên, nhưng từ ngày mai có lẽ mọi người sẽ phải đi chấp hành nhiệm vụ." "Lần này Vô Cực Môn và Tiêu Dao Sơn sẽ có thu hoạch lớn đến mức nào, tất cả đều dựa vào bản lĩnh của các ngươi.

Cơ hội đã được tạo ra, ngày mai cũng sẽ được đặt trước mắt các ngươi, nhưng có nắm bắt được hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào các ngươi có bao nhiêu thực lực." Triệu Vô Cực nghe lời Chu Nguyên nói xong thực ra có chút kích động, bởi vì y hiểu đạo lý "phú quý hiểm trung cầu".

Đã đi đến bước này, đương nhiên y hy vọng môn phái có thể thu được nhiều vật phẩm hơn.

Nếu lần này thực sự không thu hoạch được gì, y phải theo phương pháp trước đây, sau khi thoát ra sẽ phải phù trợ một người khác lên làm Môn chủ Vô Cực Môn.

"Hãy yên tâm, chỉ cần ngươi nói ta phải làm gì, ta chắc chắn sẽ làm theo yêu cầu của ngươi.

Đương nhiên, đó cũng là vì ta." Lý Tiêu Dao nghe Triệu Vô Cực bảo đảm xong, cũng vội vàng bày tỏ thái độ của mình.

Bởi vì y cũng biết đây là cơ hội phát tài khó có được.

Nếu không nắm bắt cơ hội này, có khả năng ở thế giới bên ngoài căn bản sẽ không có nơi nào để tìm kiếm thêm tài nguyên.

Huống hồ Lý Tiêu Dao đã sớm nghe Triệu Vô Cực nói, lần này sau khi ra thế giới bên ngoài, có khả năng sẽ từ bỏ vị trí môn chủ.

Còn nguyên nhân trong đó thì y cũng đã hiểu rõ.

Lý Tiêu Dao cũng biết không chỉ là lỗi của Vô Cực Môn, mà cả Tiêu Dao Sơn cũng phạm phải những sai lầm đó.

Chương 17

Sau khi thoát ra, vị trí của Lý Tiêu Dao cũng khó mà giữ được.

Vì vậy, y cũng cần cho tất cả mọi người một lời giải thích.

Nhưng nếu lần này thực sự có được thu hoạch trong huyễn cảnh, mọi chuyện đều sẽ tan biến như khói mây.

Bởi vì kết quả cuối cùng sẽ quyết định sự việc lần này là đúng hay sai.

Nếu không có bất kỳ thu hoạch nào, dù Lý Tiêu Dao có năng lực đến mấy cũng khó mà kiểm soát được một số tiếng nói nội bộ môn phái.

Nhưng cuối cùng những tiếng nói đó sẽ dẫn đến mâu thuẫn trong toàn bộ môn phái.

Vì vậy, điểm mấu chốt nhất của việc này là xem liệu y có thể có được một số tài nguyên hay không.

Hiện tại nghe lời Chu Nguyên nói xong, đương nhiên y cần phải thể hiện thái độ của mình.

“Hai chúng ta nhất định sẽ tuân lệnh.

Chỉ cần có thể mang tài nguyên về, dù có tốn thiên tân vạn khổ, chúng ta cũng dám cùng ngươi đi làm việc này.” “Hai chúng ta lần này tổn thất khá lớn.

Mỗi người khi tiến vào huyễn cảnh đều đã đầu tư hơn 1 vạn tinh thạch, hiện tại hầu như đã tiêu hao hết rồi.” “Chúng ta chắc chắn hy vọng có thể hoàn vốn ở đây.

Nếu có thể có thêm thu nhập thì tốt nhất.

Dù sao mục đích chúng ta tiến vào là để có được thu hoạch, chỉ là chưa từng có huyễn cảnh nào như vậy." Chu Nguyên hài lòng với thái độ của hai người họ.

Ngay cả khi làm việc mấy ngày qua, cũng có thể thấy hai người họ tuyệt đối tin phục Chu Nguyên.

Nhưng Chu Nguyên biết rằng chỉ có tính cách như vậy thì không đủ, nhất định phải để họ cũng có đầu óc tương ứng mới được.

Lần này tuy đã nghe lệnh Chu Nguyên.

Nhưng liệu có thể có thu hoạch hay không, phải dựa vào đầu óc và năng lực của môn phái họ.

Liệu có thể đáp ứng yêu cầu nhiệm vụ mà Chu Nguyên đã giao cho họ hay không.

"Thái độ và năng lực của hai ngươi phải nhất quán, như vậy sẽ không có vấn đề gì.

Ta cũng không biết ngày mai sẽ gặp phải hiểm nguy gì." "Nhưng ít nhất chỉ cần tề tâm hiệp lực, hẳn là có thể giải quyết những vấn đề đó.

Hơn nữa, ta sẽ phái một số người của ta cũng tham gia vào đó.

Ta sẽ phân chia thành quả dựa trên cống hiến của các ngươi." Chu Nguyên lại nhắc đến việc này, cũng là để nói cho hai người họ biết có cống hiến lớn đến mức nào thì có thể chia được lợi nhuận lớn đến mức đó.

Mặc dù về tổng thể lợi nhuận, Chu Nguyên sẽ kiểm soát ở một tỷ lệ nhất định, ngay cả khi thu được 100 vạn tinh thạch, Chu Nguyên cũng tuyệt đối sẽ không bạc đãi.

Nhưng nếu thu được ít, Chu Nguyên chỉ có thể phân chia một

phần nhỏ.

Đương nhiên, nếu giá trị thu được vượt quá con số tưởng tượng, Chu Nguyên tuyệt đối sẽ không để hai người họ nhận được phần chia vượt quá sức tưởng tượng.

Dù sao, nếu hai môn phái này sở hữu tài phú như vậy, đó sẽ là tính chất hủy diệt đối với họ.

Bất kể là trong huyễn cảnh hay thế giới bên ngoài, một khi có người biết hai môn phái này sở hữu nhiều tinh thạch, chắc chắn sẽ tìm mọi cách để đoạt lấy tài nguyên trên tay họ.

Chương 18

Ở thế giới này, một người khi sở hữu một pháp bảo tốt và tất cả tiền tài, nhất định phải có thực lực tương ứng mới có thể đảm bảo an toàn cho mình, mới có thể hưởng thụ mọi thứ.

Nếu không có thực lực tương ứng để bảo vệ pháp bảo và tài nguyên, ngược lại những pháp bảo và tài nguyên đó sẽ trở thành bùa đòi mạng của cá nhân đó.

Bởi vì có những kẻ sẽ thèm muốn những pháp bảo và tài nguyên đó, chắc chắn sẽ tìm mọi cách để giết chết y, hoặc cướp đoạt tất cả vật phẩm trên người y.

Chu Nguyên biết hai vị môn chủ trước mắt chưa chắc đã biết việc này và có thể hiểu rõ những điều này.

Nhưng với tư cách là một đại năng trong nhân tộc, Chu Nguyên lại không thể không cân nhắc những việc này.

Có lẽ về sau, khi hai môn phái trưởng thành tốt hoặc thể hiện rất xuất sắc, Chu Nguyên có thể cấp cho họ sự phù trì.

Nhưng tuyệt đối không để họ ngay từ đầu có được những thứ không nên sở hữu.

Nếu thực sự làm đến bước đó, đó không phải là Chu Nguyên giúp đỡ, mà ngược lại là hại họ.

Đương nhiên, nếu chỉ có trong vòng trăm vạn tinh thạch, hẳn sẽ không tồn tại vấn đề quá lớn.

Đương nhiên, cũng cần nhắc nhở họ chú ý một số việc liên quan đến "tài bất lộ bạch".

"Lần này theo ta, ít nhiều gì cũng chắc chắn có thu hoạch.

Nhưng cần ghi nhớ, sau khi mang bất kỳ tài nguyên và pháp bảo nào ra ngoài, chỉ cần im lặng mà phát tài, lặng lẽ tìm kiếm là được." "Có những thứ một khi bị lộ ra thiên hạ, có thể sẽ gặp nguy hiểm diệt môn.

Hai ngươi ở phương diện kế sách còn kém nhiều, nên nếu không nói những việc này, dễ sẽ mắc phải sai lầm mà ta lo ngại." "Nếu hai ngươi lần này thể hiện đủ tốt, theo dự tính của ta, chỉ cần hành động lớn lần này của ta, chắc chắn có thể giúp các ngươi thu hồi vốn.

Nhưng nếu thể hiện không tốt, vậy chỉ có thể trách năng lực các ngươi không đủ." "Ngày mai ta hẳn sẽ gặp được một số tài nguyên lẻ tẻ.

Theo thông tin ta đã thăm dò trước đây, nơi đó hẳn là địa bàn của Hỗn Huyết tộc." "Mảnh đất này thuộc khu vực "ba không quản" của nhân tộc, vừa vặn bị ta lợi dụng.

Mặc dù đã chiếm cứ ở đó nhiều năm, nhưng nhân số không quá nhiều, vừa vặn thích hợp để ta tiêu diệt hết." "Ta cũng muốn nhắc nhở các ngươi, lần này ta cướp tài nguyên chứ không phải đi giết người.

Vì vậy, nếu có thể lấy được tài nguyên, thì mục đích của ta đã đạt được." "Theo điều tra trước đây của ta, ở đó ngoài bách tính Hỗn Huyết tộc bình thường ra, hẳn có khoảng một hai nghìn chiến sĩ.

Một hai nghìn chiến sĩ này không giống với nhân tộc bình thường của ta." "Tuy không biết bên trong rốt cuộc có bao nhiêu cao thủ, nhưng ít nhất cao thủ của ta, một người có thể đối phó hai ba người không thành vấn đề." "Ta cần phân chia nhiệm vụ rõ ràng cho tất cả mọi người.

Có người sẽ đi chiến đấu với những chiến sĩ Hỗn Huyết tộc, có người sẽ trực chỉ mục tiêu, đi công chiếm những nơi chủ yếu, sau khi lấy được tài nguyên sẽ lập tức rút lui." "Ta dự kiến tài nguyên hẳn sẽ

ở trong nơi trú ngụ của thủ lĩnh bộ lạc hoặc môn phái của chúng.

Vì vậy, ta cần một đội tinh nhuệ trực chỉ nơi đó." "Hai ngươi hãy bàn bạc kỹ lưỡng về việc phân phối nhân lực cho ngày mai.

Ta cần dẫn 200 tinh nhuệ cùng ta hành động.

Ngoài ra, những người bị thương và một số người không có chiến lực sẽ ở lại giữ nơi này." "Những người còn lại hãy chia đội hình tốt, để người của ta và người của các ngươi phối hợp cùng chiến đấu với những chiến sĩ Hỗn Huyết tộc đó." "Ghi nhớ, nếu bách tính không phản kháng, không được làm tổn hại bách tính bình thường." "Ta chỉ cướp đồ.

Đối với thế giới trong huyễn cảnh, ta chỉ là khách qua đường, không cần thiết phải tiêu diệt một chủng tộc nào cả.

Ta có được vật phẩm là đạt được mục đích rồi." Chu Nguyên cũng đang dặn dò kỹ lưỡng về việc ngày mai nên làm những việc đó như thế nào.

Đối với Chu Nguyên, đây quả thực là trận chiến đầu tiên của Vô Cực Môn.

Chu Nguyên không biết họ có thể hoàn thành đến mức nào.

Nhưng độ khó của trận chiến đầu tiên không quá lớn.

Chương 19

Chu Nguyên cảm thấy nếu lần chiến đấu này đều có thể hoàn thành thuận lợi, Chu Nguyên có thể dẫn họ đi làm nhiều việc hơn.

Cũng có thể chọn một số nhiệm vụ có độ khó nhất định để họ chấp hành.

Nếu những việc này cũng không làm tốt, Chu Nguyên chỉ có thể cân nhắc giao cho họ những việc đơn giản hơn mà gặp trên đường đi.

Nếu có một số việc khó nhưng cũng có thể hoàn thành, Chu Nguyên chuẩn bị dùng người của mình để làm.

Đương nhiên, khi Chu Nguyên sử dụng người của mình để làm những việc đó, tài nguyên có được sẽ không còn liên quan gì đến hai môn phái kia nữa.

Dù sao, không tham gia vào, thì cũng không có quyền lợi trong việc phân phối lợi ích cuối cùng.

Chu Nguyên càng hy vọng họ có thể thông qua lần trở về cửa ra huyễn cảnh này, không chỉ có được tài nguyên, mà còn có thể khiến hai môn phái được rèn luyện.

Bởi vì chỉ những môn phái trải qua phong ba bão táp, sau khi thoát ra mới có thể tìm thấy những thiếu sót của bản thân, khiến mình trưởng thành.

Nếu Chu Nguyên chỉ đơn thuần dẫn họ đi lấy được một số tài nguyên, hoặc chỉ vội vã đến cửa ra huyễn cảnh, thì hai môn phái khi ra thế giới bên ngoài có thể sẽ không có bất kỳ khác biệt nào so với trước.

Khi lại xuất hiện bất kỳ nguy cơ nào, hai môn phái cũng không có

bất kỳ năng lực chống cự nào.

Đó không phải là điều Chu Nguyên muốn thấy.

Mặc dù Chu Nguyên không thể trực tiếp nhúng tay vào việc xây dựng hai môn phái.

Nhưng ít nhất Chu Nguyên hy vọng họ có thể dựa vào năng lực của mình mà sinh tồn ở thế giới bên ngoài.

Đây mới là nguồn gốc để tất cả các môn phái nhân tộc có thể tiếp tục phát triển, không thể hoàn toàn dựa dẫm vào Chu Nguyên hoặc một số sự giúp đỡ bên ngoài khác.

Sau khi Chu Nguyên phân phó xong những việc này, Lý Tiêu Dao và Triệu Vô Cực hai người cũng không dám chậm trễ, bởi vì họ biết ngày mai cần bắt đầu làm những việc đó rồi.

Đương nhiên hôm nay cần phải tuyển chọn đủ nhân lực.

Nếu nhân lực không đủ, họ cũng sẽ lập tức báo cáo việc này với Chu Nguyên.

Việc này liên quan đến liệu nhiệm vụ ngày mai có thể hoàn thành hay không, cũng liên quan đến việc sau này có thể thu được bao nhiêu tài nguyên.

Đương nhiên họ sẽ vô cùng coi trọng những việc này.

Nếu không coi trọng những việc này, có khả năng sau khi thoát ra sẽ xuất hiện những chuyện mà Chu Nguyên đã nói.

Chu Nguyên đợi hai người họ phân phối xong những việc này, cũng không để hai người họ dặn dò chi tiết thêm nữa.

Bởi vì Chu Nguyên cần mọi người tiếp tục lên đường.

Chu Nguyên cũng bước lên pháp bảo, để những người khác theo nhiệm vụ đã phân phối trước đó mà bắt đầu, nhanh chóng tiếp tục lên

đường.

Mọi người lại bay liên tục mấy canh giờ sau đó, Chu Nguyên mới chọn một địa điểm sơn cốc, để tất cả mọi người tối nay đều ở lại đó nghỉ ngơi.

Chu Nguyên thấy tất cả mọi người bắt đầu dựng lều tạm xong cũng nhìn qua, có một số người còn lấy pháp bảo ra trực tiếp huyễn hóa thành nhà cửa.

Chu Nguyên biết rồi, từ khi tiến vào cửa huyễn cảnh, họ đã dần thích nghi với cuộc sống này, biết cách để sinh tồn nơi dã ngoại.

Chu Nguyên thấy vậy cũng không để ý nữa, dẫn Mã Như Long và vài người đi xung quanh xem xét, liệu có nguy hiểm nào khác không.

Chương 20

Mặc dù hiện tại trước mắt không thấy bất kỳ tình huống nguy hiểm nào, nhưng vạn nhất nửa đêm mọi người nghỉ ngơi ở đây mà gặp nguy hiểm, Chu Nguyên sẽ không có cách nào trực tiếp cứu viện tất cả mọi người.

Hiện tại đi ra ngoài trinh sát là để tránh những tình huống nguy hiểm đó.

Chu Nguyên cũng đã dặn tất cả mọi người, sau khi hoàn thành việc trên tay thì ở lại nguyên chỗ, không được tùy ý đi lại lung tung.

Chờ Chu Nguyên quay lại sau đó mới đưa ra quyết định khác.

Chu Nguyên dẫn vài người bay về phía xa, đương nhiên cũng đồng thời dặn dò một số người khác trinh sát xung quanh.

Chu Nguyên bay liên tục khoảng mấy chục lý mới dừng bước, bởi vì khoảng cách xa như vậy, Chu Nguyên cho rằng đã đủ xa rồi.

Nếu hiện tại không có vấn đề gì, có thể nơi này có điều kiện an toàn cơ bản, mọi người nghỉ đêm ở đây hẳn sẽ không thành vấn đề.

"Hiện tại ta cũng sẽ phân tán ra xung quanh tìm kiếm, xem có tình huống dị thường nào khác không.

Chú ý xem có ma thú và dã thú xuất hiện không.

Nếu có ma thú, lập tức quay về báo cáo, cố gắng trước tiên đừng chọc giận chúng." "Nếu một khi chọc giận ma thú và dã thú, hình thành quần thể công kích, mấy người chúng ta chắc chắn sẽ rất phiền phức mới có thể xử lý việc này.

Vì vậy, nếu có thể không chọc giận, ta sẽ quay về sau đó, bố trí một trận pháp xung quanh nơi ta trú ngụ là được." "Phạm vi tìm kiếm

mọi người cũng phải kiểm soát.

Bản thân ta hiện tại cách nơi trú ngụ mấy chục lý, chỉ cần lần này ta lại kiểm soát trong phạm vi 50 lý nữa, hẳn sẽ không tồn tại bất kỳ vấn đề gì." "Lần này chỉ cần ta có thể thành công đưa những người này đến cửa ra huyễn cảnh, thực ra đã là một loại thành công rồi.

Đương nhiên, tiện thể có được một số tài nguyên là tốt nhất." "Nếu không có được, cũng chỉ có thể oán trách vận khí không tốt.

Ta thấy vận khí của ta không tệ, ta không tin lần này ta sẽ trở về tay trắng." Chu Nguyên đợi mọi người phân tán ra xong, cũng chỉ dẫn Mã Như Long dọc theo một đường thẳng bắt đầu tìm kiếm về phía trước.

Bởi vì đối với Chu Nguyên, khi tìm kiếm dọc theo một đường thẳng, có thể đảm bảo liên hệ kịp thời với những người khác.

Nếu bất kỳ ai có vấn đề, Chu Nguyên đều có thể xuất hiện bên cạnh họ ngay lập tức.

Quả nhiên, khi bay hơn 10 lý, Chu Nguyên nhận được thông báo của Hoa Như Phong, nói rằng đã thấy vài con ma thú đơn lẻ, hiện tại không dám xử lý, chỉ đang đứng từ xa quan sát những con ma thú đó.

Khi Chu Nguyên đến gần cũng đã thấy những ma thú đó, hẳn là những con ma thú vừa mới tiến hóa thành công từ dã thú.

Rõ ràng hiện tại trí thông minh của những ma thú này rất thấp, chỉ đang theo bản năng bắt đầu chiếm lĩnh địa bàn của mình, nhưng không biết sau khi chiếm lĩnh địa bàn thì phải làm gì.

Chu Nguyên thấy tình huống này xong, cũng dùng thần thức thăm dò tình hình xung quanh, nhưng không phát hiện xung quanh có dược liệu hoặc tài nguyên nào khác có thể sử dụng.

Chu Nguyên cũng chỉ có thể cho rằng nơi đây từng có những thứ

đó.

Vì vậy mới khiến ma thú phát triển.

Hiện tại vài con ma thú xuất hiện đã chứng minh điều đó.

Chu Nguyên đối với tình huống này cũng không để ý nữa, trực tiếp dẫn Hoa Như Phong quay về.

“Bây giờ hãy xem kết quả thăm dò của vài người khác có giống ta không.

Nếu đều tương tự, chứng tỏ ít nhất nơi này thích hợp để ta dừng lại, tình huống nguy hiểm không quá lớn, nằm trong phạm vi kiểm soát của ta.” “Chỉ cần theo cách ta vừa thiết lập vài trận pháp là có thể giải quyết được.

Hiện tại xem ra nơi này hầu như không khác gì một vùng đất hoang vu, ngay cả một ma thú cao đẳng cũng chưa từng sinh ra.” “Nếu nơi này có ma thú cao đẳng thì sẽ tạo ra động tĩnh lớn.

Chương 21

Ngay cả khi những ma thú đó sau khi sinh ra đã rời khỏi đây, nhưng tài nguyên ở đây hẳn vẫn còn.

Đáng tiếc là ta ngay cả tài nguyên bình thường cũng không thấy nhiều, căn bản không đáng để ta ra tay thu lấy những tài nguyên đó." "Nếu ta ra tay thu lấy những tài nguyên bình thường đó, chắc chắn sẽ phải giao chiến với những ma thú và dã thú thành đàn.

Như vậy ngược lại sẽ tiêu hao linh khí của ta.

Trong tình huống đó, coi như lần giao dịch này của ta thực chất là lỗ vốn." "Hiện tại phía trước có tài nguyên đang chờ ta.

Vì vậy, lãng phí tinh lực và linh khí vào những tài nguyên không quá quan trọng và số lượng ít ỏi này là điều vô cùng không đáng." "Sau này khi tìm kiếm vật phẩm, cũng không nên vì một số vật phẩm nhỏ nhặt trước mắt mà làm ảnh hưởng đến phương hướng lớn." "Cần ghi nhớ mục đích ở đây và những tài nguyên ta cần có được lần này.

Nếu tài nguyên không đáng để ta bỏ ra công sức, ta sẽ không cần những tài nguyên đó." Khi Chu Nguyên quay về, hắn cũng liên hệ với vài người khác, xem ở đó có phát hiện gì không.

Kết quả, sau khi phát hiện dã thú rồi tiếp tục tìm kiếm, cũng đã phát hiện ra vài con ma thú đơn lẻ.

Những ma thú này Chu Nguyên cho rằng đối với những người kia sự phiền nhiễu không quá lớn, chỉ cần không có quần thể ma thú quy mô lớn và một số ma thú cấp cao là được.

Bởi vì chỉ có ma thú cấp cao mới có khả năng trực tiếp phá vỡ trận

pháp của Chu Nguyên, hoặc dù không phá vỡ được khi Chu Nguyên đang ngủ.

Nhưng chúng sẽ mang lại phiền nhiễu nhất định cho Chu Nguyên từ bên ngoài trận pháp.

Hiện tại không có tình huống đó, Chu Nguyên cũng an tâm rồi.

Không có tình huống đó cũng chứng minh phân tích trước đây của Chu Nguyên là chính xác, gần đây căn bản không có quá nhiều tài nguyên.

Một nơi chỉ khi có tài nguyên dồi dào mới có thể bồi dưỡng ra nhiều ma thú hơn.

Không có tài nguyên quá tốt, đương nhiên cũng không có không gian cho ma thú sinh trưởng.

Vừa sẽ không có ma thú xuất hiện, đồng thời lại sẽ không có ma thú đơn lẻ nào sau khi xuất hiện mà vẫn lưu lại ở đó.

Bởi vì nếu muốn trưởng thành, tất nhiên cần phải đến những nơi khác tìm kiếm tài nguyên.

Tiếp tục lưu lại ở đây, căn bản không có tài nguyên nào để chúng trưởng thành, đương nhiên cần phải đổi nơi.

Chu Nguyên dẫn tất cả mọi người về nơi trú ngụ, hắn cũng tiện tay bố trí trận pháp ở vòng ngoài.

Sau khi bố trí trận pháp hoàn thành, Chu Nguyên cũng tìm Triệu Vô Cực, nói rằng không được phép rời khỏi phạm vi năm lý xung quanh doanh địa hiện tại.

Bởi vì một khi rời khỏi phạm vi đó là ra khỏi trận pháp của Chu Nguyên.

Một khi khí vị của những người này hấp dẫn dã thú hoặc ma thú

khác, sẽ mang lại phiền phức cho Chu Nguyên.

Chu Nguyên đương nhiên không muốn mình phải giúp những người khác đi xua đuổi những dã thú quấy rối không ngừng như vậy.

Dù sao Chu Nguyên cũng cần nghỉ ngơi thật tốt vào buổi tối.

Bởi vì chỉ khi dưỡng tinh súc duệ tốt, ngày mai mới có thể đến nơi trú ngụ của Hỗn Huyết tộc để tìm kiếm những vật phẩm cần thiết.

Sau một ngày nghỉ ngơi, sáng sớm ngày thứ hai, tất cả mọi người đều đã khôi phục lại cơ thể mệt mỏi.

Chu Nguyên dẫn tất cả mọi người ra khỏi sơn cốc rồi tiếp tục lên đường.

Mãi đến buổi chiều, mọi người mới đến gần địa điểm mà Chu Nguyên đã nói.

Chương 22

Chu Nguyên trực tiếp tìm một bờ sông và cũng bố trí trận pháp ở đó.

Hắn để tất cả những người không tham gia vào hành động lần này chờ đợi ở gần đó, chờ Chu Nguyên quay về.

Chu Nguyên cũng dẫn Lý Tiêu Dao trực tiếp theo kế hoạch ban đầu, chuẩn bị đi đến nơi của Hỗn Huyết tộc.

Mặc dù Hỗn Huyết tộc cách đó hai ba trăm lý, nhưng khoảng cách hai ba trăm lý đối với những người như Chu Nguyên, chỉ cần một canh giờ là có thể đến đó.

Đương nhiên, những người bình thường phía sau, cần hơn một canh giờ mới có thể đến nơi của Hỗn Huyết tộc.

Nhưng Chu Nguyên sau khi đến đó cần quan sát địa hình, vì vậy cũng có thể vừa quan sát địa hình vừa chờ đợi những người bay chậm hơn.

Chu Nguyên đến đó xong, cũng phóng thần thức ra ngoài, trước tiên quan sát địa hình, cũng để những người khác tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, khôi phục linh khí vừa tiêu hao không nhiều.

“Hiện tại xem ra bộ lạc này không quá lớn, cũng chỉ chiếm cứ vài chục lý xung quanh thôi.” “Nếu nơi này không phải là vùng đất “ba không quản” mà mọi người đã nói, e rằng cũng sẽ không có nhiều Hỗn Huyết tộc sinh sống ở đây đến vậy.” “Những Hỗn Huyết tộc này, qua thần thức của ta quan sát, quả thực chiến lực của chúng có sự chênh lệch lớn giữa các cá thể.” “Trừ một số ít người thuộc về cao thủ ra, những người còn lại đều là chiến sĩ bình thường.” “Những người này hẳn có chiến lực tương tự như ta dự đoán trước đây.

Hiện tại ta chỉ cần đợi những người phía sau đến rồi tiến vào là được." "Hiện tại ta sẽ dẫn hai người trực tiếp tiến vào thăm dò một vòng trước, rồi ở đó chờ đợi những người phía sau." "Một lát nữa khi ta ra ngoài sẽ nói cho các ngươi tình hình chi tiết.

Khi đó chúng ta sẽ cùng xông vào.

Hiện tại hai người chúng ta đi cũng là để thăm dò xem bọn chúng cất tài nguyên ở đâu." "Mã Như Long, khi mấy người ngươi theo ta tiến vào phải cẩn thận.

Một lát nữa khi ta đến vị trí trung tâm, mấy người chúng ta có thể tách ra thăm dò.

Chỉ cần tìm thấy nơi có khả năng là kho tàng của Hỗn Huyết tộc, hãy ghi nhớ địa điểm đó." "Ta dự đoán có khả năng kho tàng hoặc nơi tập trung tài nguyên sẽ xuất hiện ở khu vực trung tâm hoặc những nơi có nhà cửa trông khá tốt.

Thậm chí có khả năng ai đó đã trực tiếp thu thập tất cả tài nguyên vào trữ vật thủ trạc hoặc giới chỉ trên người." Chu Nguyên làm xong những việc này, cũng dẫn người tiến vào bộ lạc Hỗn Huyết tộc trước.

Dưới sự gia trì của Ẩn thân thuật của Chu Nguyên, tất cả mọi người đều không bị lộ, thậm chí Chu Nguyên còn cố ý che giấu khí tức linh khí.

Khi đến thẳng khu vực trung tâm nhất, Chu Nguyên mới cho tất cả mọi người tách ra, chỉ giữ Mã Như Long bên cạnh mình.

Khi đến gần những nơi đó, phát hiện chỉ là nơi cư trú của một số người giàu có hoặc những thủ lĩnh nhỏ trong bộ lạc này.

Chu Nguyên không phát hiện những nơi này có tài nguyên nào có thể thu được.

Nhưng Chu Nguyên cũng đã ghi nhớ những nơi này, bởi vì có khả

năng những người cư trú ở những nơi này sẽ có tài nguyên trên người.

“Hiện tại xem ra phương hướng mấy người chúng ta đi hình như không đúng.

Liên tục xem mấy căn phòng cũng không thấy người, đồng thời cũng không thấy vật phẩm nào có giá trị được bày biện ở đó.” “Một người rốt cuộc có bao nhiêu tài nguyên, thực ra từ cách bài trí phòng ốc của họ cũng có thể nhìn ra một số dấu vết.” “Một người một khi trên người có tài nguyên hoặc pháp bảo, trong phòng ốc của mình cũng sẽ vô tình bày biện một số vật phẩm, để thể hiện thực lực.” “Rõ ràng ta vừa rồi đi mấy căn phòng không thấy những vật phẩm đó, nhưng cũng không loại trừ khả năng những người ở trong căn phòng đó có vật phẩm trên tay.” “Vì vậy ta chỉ cần hơi lưu ý một chút là được.

Hiện tại mấy người chúng ta tiếp tục đi vào bên trong.

Bên trong có hai căn nhà lớn nhất mà chúng ta chưa tìm kiếm.

Nghi ngờ của hai căn nhà đó là lớn nhất.” “Nếu có thể có thu hoạch, khả năng trong hai căn nhà này là rất lớn.

Ta chỉ cần có đủ thu hoạch trong hai căn nhà này, thực ra cũng có thể được thỏa mãn rồi.” “Đương nhiên, nếu không có, một lát nữa khi tiến công, ta cần vây tất cả những người Hỗn Huyết tộc trông có vẻ giàu có lại.” “Khi đó sẽ cưỡng bức bọn chúng giao ra tất cả tài nguyên trên tay.” “Lúc đó ta sẽ không mềm lòng.

Ta phải xác định rõ nhiệm vụ của ta.” Chu Nguyên cũng đang dặn dò Mã Như Long về thái độ nên thể hiện khi đối mặt với những chủng tộc khác đó.

Quả thực Chu Nguyên không làm hại tính mạng người khác.

Chương 23

Nhưng điều đó không có nghĩa là không thể thu lấy tài nguyên trên người họ.

Chỉ là Chu Nguyên tuân thủ một số giới hạn, đó là không cần thu lấy tài nguyên trên người bách tính bình thường.

Bởi vì bản thân họ không có nhiều tài nguyên, ngay cả khi thu thập lại, cũng không giúp ích gì nhiều cho Chu Nguyên.

Vì vậy, Chu Nguyên trực tiếp bỏ qua những tài nguyên đó.

Chu Nguyên càng quan tâm đến tài nguyên trên người một số quý tộc hoặc quan viên trong bộ lạc này.

Trên người họ chắc chắn có một số thứ mà Chu Nguyên cảm thấy hứng thú.

Dù sao, theo điều tra của Chu Nguyên, bộ lạc này đã hình thành một thời gian dài.

Với thời gian dài như vậy dần dần thu thập tài nguyên, Chu Nguyên cũng cảm thấy có thể khiến mình hài lòng.

Mặc dù Chu Nguyên trực tiếp định lượng tài nguyên trong bộ lạc này là số lượng ít khi dự đoán ban đầu.

Nhưng Chu Nguyên xem xét vài căn phòng có thể xác định ít nhất có thể thỏa mãn nhu cầu của mình.

Nếu không thể thỏa mãn nhu cầu của mình, tuyệt đối sẽ không xem những căn phòng đó.

Cách trang trí của những căn phòng này đại diện cho việc ít nhất có mấy chục người trên người có một số tài nguyên mà Chu Nguyên

có thể trực tiếp cướp đoạt.

Chu Nguyên lại tra xét một vòng xong, mới trực tiếp xác định khu vực nào có khả năng có tài nguyên dồi dào nhất, rồi dẫn Mã Như Long quay ra bên ngoài.

Đương nhiên, khi quay ra bên ngoài, những người khác cũng đã nhận được tin tức của Chu Nguyên, đều đã rút ra khỏi nơi thăm dò.

Khi tất cả mọi người đã đến, Chu Nguyên cũng nhanh chóng dặn dò những người này, nói về thông tin thăm dò và cũng nói cho họ biết nên làm gì.

Khi tất cả mọi người đều bày tỏ đã hiểu rõ, Chu Nguyên cũng riêng dặn Triệu Vô Cực và 200 người rằng, nhất định phải theo sát phía sau hắn.

Lại phải tìm kiếm tất cả những căn phòng ở khu vực mà Chu Nguyên vừa nói, đồng thời cũng phải tập trung tất cả những người trông có vẻ giàu có trong những căn phòng đó lại một chỗ.

Như vậy một lát nữa mới có thể bắt bọn chúng giao ra tất cả vật phẩm.

"Một lát nữa khi tiến công, 200 người, còn về việc chia đội, bây giờ ta có thể nói cho các ngươi.

Ta chỉ có một yêu cầu, khu vực mà ta đã nói tất cả phải được tìm kiếm, bất kể người hay vật phẩm đều phải mang về." "Vừa rồi ta cũng xem xét mấy vật tư không phát hiện nhân vật, chỉ là bên trong cũng không phát hiện tài nguyên bề mặt.

Có khả năng chúng ẩn giấu trong bóng tối hoặc những người này chưa quay về." "Cần chú ý, trên người những người này có khả năng có một số pháp bảo trữ vật loại đó.

Bên trong những pháp bảo đó chắc chắn có những thứ ta cần."

“Có thể trước tiên không cần uy hiếp bọn chúng giao ra tất cả vật phẩm.

Đợi khi tập trung những người đó lại một chỗ, tự nhiên sẽ có cách đối phó.” “Mọi người phải nhớ tốc độ nhất định phải nhanh.

Thời gian dành cho ta không quá nhiều.

Ta phải nhanh chóng cướp đoạt xong rồi nhanh chóng rút khỏi đây.” “Như vậy mới có thể đảm bảo ta kịp thời rút về bờ biển, không lãng phí tất cả thời gian ở đây.” Chu Nguyên lo sợ những người này lần đầu làm những việc này, sẽ có một số sai lệch khác.

Vì vậy cũng đang cẩn thận chỉ bảo nên làm gì.

Đương nhiên cũng vì hai vị thủ lĩnh của Tiêu Dao Sơn và Vô Cực Môn thực sự không có tài năng lãnh đạo quá tốt, nên Chu Nguyên đành phải làm như vậy.

Chương 24

Nếu hai người họ thực sự có thể gánh vác thay Chu Nguyên một phần, những việc nhỏ này căn bản không cần Chu Nguyên phải ra bất kỳ chỉ thị nào.

Chỉ cần nói cho họ biết phải hoàn thành nhiệm vụ là được rồi, nhưng hiện tại hiển nhiên không thể làm như vậy.

Khi hai người họ đều đã rõ ràng những việc này, Chu Nguyên cũng dẫn những người khác tiên hành khai bạt.

Chu Nguyên để lại một nửa số người của mình trộn lẫn vào trong 200 người, cũng là để có thể giúp đỡ 200 người đó.

Đồng thời nếu có tình huống đột xuất, Chu Nguyên cũng có thể kịp thời nhận được tin tức.

Khi Chu Nguyên bắt đầu xông vào bên trong, 200 người cũng dưới sự dẫn dắt của Triệu Vô Cực, hô hào một tiếng chấn động trời đất, xông vào bộ lạc.

“Xông lên!

Lần này có thể có được bao nhiêu vật phẩm, tất cả đều dựa vào ta có thể nỗ lực đến mức nào!” “Ngàn vạn lần đừng để những kẻ có tiền bên trong chạy thoát!

Nếu chạy thoát thì coi như ta bị tổn thất rồi!” “Môn chủ đã nói lần này sẽ luận công ban thưởng.

Người nào thu vét được nhiều tài nguyên nhất có thể thăng chức trong môn phái.” Chu Nguyên nghe tiếng hò hét của những người này, cũng bất lực lắc đầu.

Một môn phái nếu sa sút đến mức chỉ có thể dựa vào phần thưởng

để kích thích tất cả mọi người chủ động làm việc, thì cũng có nghĩa là tất cả mọi người trong môn phái đó càng chú trọng lợi ích hơn.

Không phải thực sự muốn phục vụ môn phái, hoặc thực sự muốn gây dựng sự nghiệp trong môn phái.

Mặc dù mỗi môn phái đều sẽ ban thưởng dựa trên tình hình hoàn thành nhiệm vụ của cá nhân sau khi chấp hành nhiệm vụ xong.

Nhưng tuyệt đối sẽ không rao giá công khai nhiệm vụ này để tất cả mọi người đi hoàn thành.

"Xem ra đầu óc hai người họ thực sự không minh mẫn, lại ban thưởng kiểu này cho người trong môn phái." "Nếu là một lãnh đạo môn phái chân chính, chỉ cần dựa vào lời nói, là có thể điều động được sự tích cực của tất cả mọi người, căn bản không cần làm những việc này." "Dù sao đây không phải là thổ phỉ trong sơn trại, cần dựa vào lợi ích để kích thích tất cả mọi người." "Một môn phái tu hành chân chính cần làm là để tất cả mọi người biết ý nghĩa của việc làm này là được.

Chỉ dựa vào những ý nghĩa đó hẳn là có thể khiến tất cả mọi người tham gia vào rồi." Khi Chu Nguyên nói những lời này, hắn cũng bay về phía căn nhà lớn nhất ở phía trước.

Bởi vì trước đó Chu Nguyên đã tra xét một nửa những căn phòng đó.

Những căn phòng còn lại, khi mọi người vừa tách ra cũng đã điều tra được một số tình hình, không phát hiện nơi nào có giá trị.

Những nơi này giao cho 200 người đó đi tìm kiếm là đủ rồi.

Hơn nữa, phía sau 200 người đó còn có những người khác đi theo.

Hiện tại tiếng hò hét cũng đã kinh động đến người Hỗn Huyết tộc trong bộ lạc.

Người Hỗn Huyết tộc cũng đều hoảng loạn từ trong phòng ốc của mình xông ra, trên tay đều cầm binh khí và pháp bảo.

“Mọi người mau ra đi!

Có người tấn công bộ lạc của chúng ta!

Người đội hộ vệ mau tổ chức đội hình phòng ngự!” “Đại Vương rốt cuộc ở đâu?

Mọi người mau đến căn phòng phía sau, bảo vệ Đại Vương!” “Ngàn vạn lần đừng để Đại Vương bị thương hại.

Chúng ta trước tiên cùng nhau chống địch.” Chu Nguyên đối với những người xông ra đó cũng không để ý, trực tiếp lao thẳng đến căn nhà cuối cùng.

Chương 25

Khi sắp đến căn nhà, Chu Nguyên thấy, từ trong căn nhà đó xông ra hơn 10 người.

Chu Nguyên không khỏi mắt lóe tinh quang, bởi vì hắn nhìn ra công pháp cảnh giới của hơn 10 người này vượt quá dự liệu trước đó của hắn.

"Trong căn phòng này chắc chắn có đại ngư.

Mọi người hãy tập trung tinh thần trước tiên thu thập những người này.

Ta và Mã Như Long trực tiếp vào trong nhà xem xét tình huống." Chu Nguyên dựa vào trực giác nhạy bén biết rằng, có nhiều cao thủ như vậy trong một căn nhà.

Điều đó chứng tỏ trong căn nhà đó chắc chắn có người thân phận đặc biệt tôn quý.

Bất kể người đó là ai, vật phẩm trên người chắc chắn không ít.

Chu Nguyên cũng lệnh cho những người khác ngăn cản những người đó, sợ người trong nhà sẽ bỏ trốn, cũng trực tiếp dẫn Mã Như Long chuẩn bị xông vào trong nhà.

Khi khí tức của Chu Nguyên phát tán ra ngoài, trong căn nhà lại xông ra hai người.

Chu Nguyên cũng dừng bước chân của mình.

Bởi vì nhìn ra hai người này võ công cao hơn những người vừa rồi.

Mặc dù không biết rốt cuộc là cảnh giới nào, nhưng từ ánh mắt

của họ có thể cảm nhận được, tuyệt đối không tầm thường.

Mặc dù Chu Nguyên biết trong huyễn cảnh này, công pháp cảnh giới và các tham số ở thế giới bên ngoài không giống nhau.

Ở đây hoàn toàn dùng số liệu để đo lường công pháp cảnh giới của một người.

Nhưng con số công pháp cảnh giới của hai người trước mắt, theo cái nhìn đầu tiên của Chu Nguyên, rõ ràng biết rằng, giá trị tuyệt đối vượt quá 200 vạn.

Điều đó cũng có nghĩa là công pháp cảnh giới của hai người này cao hơn Mã Như Long một chút.

Nếu đặt ở thế giới bên ngoài, cảnh giới của hai người này tuyệt đối thuộc về công pháp cảnh giới cấp bậc Tiên Đế.

“Sao?

Rèn luyện sao?

Nếu muốn rèn luyện, ta sẽ để lại cho ngươi một người, bằng không hai người này ta có thể xử lý gọn gàng rồi.” “Nhưng cao thủ cấp Tiên Đế, dựa vào năng lực hiện tại của ngươi không đủ để đánh bại một người trong số họ.” “Nếu muốn rèn luyện, có thể xem ngươi liệu có thể chống đỡ được bao nhiêu thời gian dưới tay một người.” “Nếu có thể chống đỡ được một nén nhang thời gian, chứng tỏ ngươi đã thành công.” “Theo so sánh thực lực của hai người, ta dự kiến ngươi chỉ có thể chống đỡ được nửa nén nhang thời gian là đã khá mạnh rồi.” Mã Như Long nghe lời Chu Nguyên nói xong, biểu tình cũng vô cùng nghiêm túc, chỉ gật đầu một cái, liền đi về phía một trong số những người đó.

Chu Nguyên biết Mã Như Long ít nhất có thể chống đỡ được nửa nén nhang thời gian.

Vì vậy không hề bận tâm đến an nguy của Mã Như Long, chỉ cần giải quyết người trước mắt trong vòng nửa nén nhang là được.

Huống hồ Chu Nguyên không phải định ra nửa nén nhang thời gian để giải quyết người trước mắt.

“Vậy ngươi cứ chơi với người đó một lát đi.

Nếu không quá nguy hiểm, chỉ cần ngươi chủ động phòng ngự là được.

Hơn nữa phẩm chất pháp bảo trên tay ngươi, hẳn là có thể giúp ngươi chống đỡ đủ thời gian.” “Ta sau khi đối phó xong người trước mắt sẽ cần vào trong phòng.

Ta nhất định sẽ ra ngoài trong khoảng nửa nén nhang thời gian.” “Nếu ngươi không thể chống đỡ được, cứ truyền âm cho ta, ta cũng sẽ nhanh chóng giải quyết những kẻ trong phòng.” Khi Chu Nguyên cùng Mã Như Long đang nói chuyện, một kẻ trước mặt đã không nhịn được nữa.

Chương 26

“Kẻ nào?

Dám xâm nhập Hỗn Huyết bộ lạc của ta?

Nếu không muốn chết, hãy ngoan ngoãn đầu hàng, bằng không, sau khi chết ngay cả một giọt máu tươi cũng sẽ không còn!” “Cuồng Phong, bớt lời vô nghĩa đi, trực tiếp bắt lấy chúng!

Nếu không cho chúng kiến thức về sự lợi hại của Cuồng Phong Bạo Vũ ta, e rằng chúng sẽ không ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đâu.” “Dám xông vào đây, tất phải có chút bản lĩnh, có thể bên trong có cao thủ hoặc bên ngoài có người yểm trợ, ta cần nhanh chóng giải quyết chuyện này.” Chu Nguyên nghe những lời này liền biết, hẳn là hai vị cao thủ của Hỗn Huyết tộc, nếu không sẽ tuyệt đối không lấy danh xưng Cuồng Phong Bạo Vũ.

Việc chúng xuất hiện trong căn phòng này chứng tỏ chúng không thuộc cấp bậc thủ hạ bình thường, mà hẳn là những cao thủ hộ vệ trong chủng tộc, đích thân bảo vệ những người bên trong phòng.

“Vốn xưng là Cuồng Phong Bạo Vũ, nhưng hôm nay e rằng các ngươi sẽ phải trải qua cảnh mưa tạnh gió lặng mà thôi.” “Mã Như Long, sau khi chọn được đối thủ, ngươi có thể trực tiếp động thủ.

Ta thấy hai người nếu giao chiến với Cuồng Phong thì có lẽ sẽ dễ dàng hơn.

Tên của bọn họ hẳn có liên hệ nhất định với đặc điểm ra tay hoặc công pháp cảnh giới của họ.” Mã Như Long không hề do dự, trực tiếp vận dụng pháp bảo tấn công Cuồng Phong.

Chu Nguyên nhìn Bạo Vũ vừa rồi buông lời cuồng ngôn mà không

biểu lộ quá nhiều cảm xúc, sau khi tung ra một đạo pháp thuật liền ném thêm mấy kiện pháp bảo, tạo thành tổ hợp trận pháp.

"Ta muốn xem Bạo Vũ của ngươi rốt cuộc có thể cuồng nộ đến mức nào, dám ăn nói ngông cuồng như vậy.

Nếu thật sự có bản lĩnh, hãy đối phó với vài kiện pháp bảo của ta trước đã." Chu Nguyên tuy khinh thị hai vị cao thủ trước mắt, nhưng cấp bậc pháp bảo hắn ném ra lại rất cao.

Dù sao Chu Nguyên không có đồ vật tầm thường, thậm chí những pháp bảo hắn giành được ở đấu giá hội cũng không coi trọng, trực tiếp phân phát cho Mã Như Long, điều này cho thấy trên người Chu Nguyên có rất nhiều bảo vật.

Đương nhiên, những pháp bảo của Chu Nguyên ngay cả Yêu tộc Đế Tuấn cũng phải thèm muốn.

"Phanh phanh!" Pháp bảo không chỉ đánh trúng Bạo Vũ, tạo thành vết thương, mà từ những vết thương đó, máu tươi chảy ra, có một số chuyển sang màu xanh nhạt, chứng tỏ pháp bảo của Chu Nguyên có chứa độc nguyên tố.

"Ngươi không giảng đạo nghĩa, dám dùng độc vụ công kích ta!" "Nói với ngươi về đạo nghĩa sao?

Ai quy định khi động thủ thì không được sử dụng độc vụ?" "Nhãn giới của ngươi quả thật quá kém cỏi, ngươi xem kỹ lại chưa?

Ta căn bản không dùng độc vụ, đây là chức năng thuộc tính tự thân của pháp bảo." Chu Nguyên trực tiếp phản bác lời oán trách của Bạo Vũ, nhưng trong lúc phản bác, pháp bảo vẫn tiếp tục tấn công.

Hiện tại, Bạo Vũ căn bản không thể phản kháng, chỉ có thể phòng ngự một cách bị động.

Cũng là bởi độc tố của Chu Nguyên vừa rồi đã phát tác.

Đương nhiên Chu Nguyên cũng vì muốn tốc chiến tốc thắng, không muốn phí quá nhiều thời gian vào một người.

Nếu ở ngoại giới và giao chiến với các chủng tộc khác, có lẽ Chu Nguyên sẽ không sử dụng những pháp bảo này.

Nhưng tại Huyễn Cảnh, Chu Nguyên hiện tại, trừ nhân loại trong hoàn cảnh này ra, đối với các chủng tộc khác thì gần như bách vô cấm kỵ.

Để Chu Nguyên không làm hại những bách tính bình thường là tuân thủ giới hạn, còn đối với những cao thủ này, Chu Nguyên không có bất cứ giới hạn nào để tuân thủ.

Một đạo pháp bảo trực tiếp bổ thẳng vào đầu Bạo Vũ.

Bạo Vũ trong lúc hoảng loạn cũng ném ra binh khí của mình, cưỡng ép chống đỡ pháp bảo và binh khí.

Sau khi va chạm giữa không trung, binh khí bay văng sang một bên, pháp bảo cũng chỉ bị bật ra một chút.

Sau khi điều chỉnh lại thân hình, pháp bảo lại lao về phía Bạo Vũ.

Chương 27

Bạo Vũ trong lúc hoảng loạn chỉ có thể tiếp tục phòng ngự, giờ phút này cảm giác trong cơ thể như có kiến đang gặm nhấm.

Không chỉ cảm giác đau đớn, thậm chí còn có chút ngứa ngáy và tê dại.

Y biết nếu không kịp thời nghĩ ra biện pháp, hôm nay tính mạng của mình có khả năng sẽ mất tại đây, bộ dạng khi vừa rồi buông lời cuồng ngôn của mình.

Bạo Vũ thực ra có chút xấu hổ, chỉ là giờ không còn thời gian để xấu hổ nữa.

Trong lúc liều mạng chống đỡ, y đã kích hoạt bí pháp của Hỗn Huyết tộc.

Bởi vì nếu không sử dụng bí pháp như vậy, y căn bản không còn cách nào chống cự được đợt tấn công tiếp theo nữa, huống chi ba kiện pháp bảo của Chu Nguyên trong quá trình tấn công, có thể thấy uy lực càng lúc càng lớn.

Hỗn Huyết tộc không phải ai cũng sẽ sử dụng bí pháp, nhưng sau khi sử dụng bí pháp, tất nhiên trong một khoảng thời gian nào đó, sức chiến đấu trong cơ thể sẽ suy giảm đáng kể.

Vì vậy, hiếm có Hỗn Huyết tộc nào sử dụng bí pháp liều mạng, trừ khi ở thời khắc sinh tử quan trọng, mới kích hoạt bí pháp của Hỗn Huyết tộc.

Hiện tại Bạo Vũ thuộc về tình huống này, nếu không kích hoạt bí pháp của mình, y có khả năng sẽ tử vong ngay lập tức.

Nếu so sánh giữa việc sức chiến đấu suy giảm trong một khoảng

thời gian và tử vong ngay lập tức, thì không nghi ngờ gì nữa, bất kỳ ai cũng sẽ chọn kích hoạt bí pháp.

Cho dù sau này sức chiến đấu có suy giảm cũng tốt hơn rất nhiều so với việc chết ngay bây giờ.

"Xem ra Cuồng Phong và Bạo Vũ cũng chẳng ra sao cả, ta vốn muốn xem rốt cuộc bọn chúng có đặc điểm gì, hiện tại ngay cả sức mạnh chống cự cũng không có." "Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng chỉ một phút nữa là có thể giải quyết xong.

Kẻ này nhìn không đặc biệt khó khăn, tính cách khá quật cường, có lẽ sau một lần luân hồi sẽ thay đổi tính cách." "Thật không biết là hắn mệnh không tốt hay mệnh tốt.

Nếu mệnh tốt thì sẽ không gặp tri kỷ, nhưng nếu mệnh không tốt thì sau khi bị sát tử, hồn phách sẽ được bảo toàn." "Dù sao trong Huyễn Cảnh này, những nguyên tắc thiên đạo cần tuân thủ, đại thể đều phải tuân thủ.

Trừ phi có những kẻ không biết điều, cứ muốn đâm đầu vào chỗ chết, khi đó e rằng thật sự phải để hồn phi phách tán." "Kẻ này hiện tại căn bản không hề sử dụng chút sức mạnh nguyên tố nào.

Chẳng lẽ Hỗn Huyết tộc đều như vậy, không sử dụng bất kỳ sức mạnh nguyên tố nào, hay là đã trực tiếp bao phủ sức mạnh nguyên tố vào chiêu thức bên ngoài?

Điều này thật kỳ lạ!" Chu Nguyên nhìn hai người Cuồng Phong Bạo Vũ, một người không sử dụng bất kỳ sức mạnh nguyên tố nào.

Chỉ sử dụng những chiêu thức công pháp thuần túy nhất.

Trong lúc thi triển chiêu thức, mỗi khi xuất chiêu, có thể thấy trên bề mặt cơ thể hắn tụ tập một số nguyên tố phòng ngự.

Đặc biệt Bạo Vũ luôn sử dụng một số sức mạnh thủy nguyên tố,

bao phủ bề mặt cơ thể như một tầng màn mưa.

Trong lúc tấn công, mỗi cú đấm tung ra với tốc độ nhanh, tạo thành ảo ảnh có hiệu ứng như những hạt mưa.

Đương nhiên, trong tốc độ đó, sức mạnh thực ra cũng không nhỏ, nhưng để làm tổn thương Chu Nguyên thì còn kém xa.

Cuồng Phong chủ yếu thể hiện ở mỗi lần tấn công, hắn đều bao gồm một số hình ảnh hư ảo bên ngoài cơ thể, tạo thành hiệu quả tấn công.

Đặc biệt khi tấn công người khác, bề mặt cơ thể hắn thực sự được bao phủ bởi phong nguyên tố giống như một cơn lốc xoáy, không ngừng tấn công mục tiêu bằng quyền pháp hoặc cước pháp của mình.

Thậm chí trong quá trình tấn công, đôi khi Cuồng Phong còn có thể ngẫu nhiên khống chế phương hướng và kích thước của những cơn lốc phong nguyên tố bên ngoài.

Điều này chứng tỏ Cuồng Phong có một sự lĩnh hội nhất định về khống chế phong nguyên tố.

Chỉ là không giống như nhân tộc bình thường, trực tiếp biến phong nguyên tố thành pháp thuật tấn công, hoặc trực tiếp dùng sức mạnh các loại nguyên tố lên pháp bảo binh khí của mình để tấn công kẻ địch.

Chương 28

Hiện tại, hai người Cuồng Phong Bạo Vũ, một người không sử dụng bất kỳ sức mạnh nguyên tố nào, người kia tuy có sử dụng, nhưng lại không giống với những người khác.

Đây cũng là nguyên nhân Chu Nguyên đã dành cho Bạo Vũ vài hơi thở thời gian để tấn công.

"Xem ra kẻ này cũng chẳng có bản lĩnh gì lớn, ta thật sự không thấy việc gắn nguyên tố vào thể biểu có lợi ích gì.

Nếu thật sự có thể tăng cường phòng ngự cũng được, đáng tiếc phòng ngự của ngươi không chịu nổi một đòn." "Về mặt tấn công, tuy tốc độ nhanh hơn nhiều, có lẽ danh hiệu Bạo Vũ của ngươi cũng vì điểm này, nhưng rõ ràng sau khi tốc độ tăng lên, quyền pháp tung ra lại càng thêm hư ảo, căn bản không có chút sức mạnh nào đáng kể.

Tuy có tốc độ nhưng lại thiếu chất lượng." "Ở điểm này, Cuồng Phong và Bạo Vũ có sự khác biệt khá lớn.

Cuồng Phong, mỗi lần tấn công đều sử dụng một số sức mạnh bản năng của nguyên tố, sức mạnh tự thân hắn tung ra cũng rất lớn, hiệu quả phong nguyên tố tạo thành nhìn bề ngoài khiến người ta kinh hãi." "Nếu xét tổng thể, Bạo Vũ hẳn phải mạnh hơn Cuồng Phong một chút, nhưng rõ ràng hôm nay Bạo Vũ đã bị khắc chế hoàn toàn, cho nên căn bản không có cách nào phát huy được lực công kích vốn có." "Hiện tại căn bản không phải vấn đề lực công kích của Bạo Vũ có được thể hiện hay không, mà căn bản không nhìn thấy hiệu quả tốc độ của ngươi.

Hoặc là khi so sánh với những người cùng cảnh giới, nhờ tốc độ này, ngươi có thể nhanh chóng đánh bại đối thủ." Sau khi nói những

lời này, Chu Nguyên không còn hứng thú tiếp tục dây dưa với Bạo Vũ nữa.

Mấy kiện pháp bảo trực tiếp đánh vào người Bạo Vũ, đánh nát phòng ngự của y.

Máu tươi của Bạo Vũ cũng điên cuồng phun ra.

Chu Nguyên liên tục bấm quyết vài lần.

Có thể thấy Bạo Vũ căn bản không còn cách nào chống cự được chút nào, thậm chí hiện tại Bạo Vũ đã gần chết.

Bạo Vũ hiện ra trạng thái thoi thóp, không còn sức lực.

Chu Nguyên thấy Bạo Vũ không còn bất kỳ bí pháp hay chiêu thức nào khác để sử dụng, liền mất hứng thú.

Bởi vì Chu Nguyên cảm thấy, khi liên tục trọng thương đối thủ như vừa rồi, nếu đối thủ có bất kỳ chiêu thức nào có thể bảo toàn tính mạng thì nhất định sẽ sử dụng.

Không như hiện tại vẫn cố gắng giãy giụa.

Nhưng y không sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào khác, mà vì không sử dụng được những thủ đoạn đó, chứng tỏ y không còn bất kỳ thủ đoạn nào có thể sử dụng nữa.

Đương nhiên, y cũng chỉ có thể bị Chu Nguyên sát tử.

Chu Nguyên bấm quyết, Bạo Vũ bị phân cắt thành mấy khối.

Chu Nguyên thu hồi lại pháp bảo của mình, cũng không nhìn Bạo Vũ thêm một lần nào nữa.

Bởi vì bất kỳ một tử thi nào bị phân thành mấy khối, căn bản đều không thể thu hút được hứng thú của Chu Nguyên.

"Ngươi và Cuồng Phong cứ tiếp tục giao chiến ở đây, ta muốn

tiến vào phòng xem một chút!" Chu Nguyên nói xong với Mã Như Long liền lướt vào trong phòng.

Ngay lập tức khi tiến vào trong phòng, Chu Nguyên đã khóa định ba người quả thật đang ngồi trong đại sảnh chính giữa.

Trong ba người, có một người nhìn tuổi tác không còn nhỏ nữa, đặc điểm của Hỗn Huyết tộc biểu hiện vô cùng rõ ràng.

Chu Nguyên biết, có khả năng người này là thủ lĩnh của Hỗn Huyết tộc, còn hai người kia, Chu Nguyên không biết có quan hệ gì với người ở giữa.

Có phải hộ vệ hay là bảo tiêu?

Nhưng Chu Nguyên cảm thấy khả năng là hộ vệ và bảo tiêu khá nhỏ.

Dù sao, bất kỳ hộ vệ và bảo tiêu nào cũng không dám ngồi ngang hàng với đối tượng cần bảo hộ.

Chương 29

Tuy nhiên, trong ánh mắt của hai người đó, khi nhìn về phía người ở giữa đều lộ ra vẻ tôn kính.

Nhưng rõ ràng, vẻ tôn kính đó không phải vì thuộc về vai trò hộ vệ hoặc bảo tiêu mà xuất hiện loại nhân vật này.

Chu Nguyên hiện tại tuy không biết mối quan hệ giữa bọn họ, nhưng cảm thấy điều đó không ảnh hưởng đến cuộc đối thoại tiếp theo với những người này.

Dù sao, mục đích chủ yếu của lần này là phải đoạt được tài nguyên.

Bất kể thân phận của mấy người này là gì, nhưng tài nguyên trên người bọn họ, Chu Nguyên khẳng định sẽ không để lại cho ai.

"Vì ta đã có thể tiến vào đây, tất các ngươi cũng biết người bên ngoài không thể chống đỡ được nữa.

Ta không có hứng thú biết các ngươi là ai, ta chỉ muốn tài nguyên!" "Lời này ta cũng sẽ không thay đổi.

Bây giờ ta cho các ngươi ba hơi thở thời gian để cân nhắc, phải giao ra tài nguyên.

Nếu không giao thì đừng trách ta, lát nữa ta sẽ không khách khí với các ngươi!" "Kẻ nào?

Ngươi có biết bây giờ ngươi đang nói chuyện với ai không?

Ta là Hỗn Huyết Đại Vương của Hỗn Huyết bộ lạc!" "Dựa vào mấy kẻ các ngươi dám xâm nhập Hỗn Huyết bộ lạc, nếu bây giờ ngoan ngoãn rời đi, có lẽ ta có thể tha một mạng, bằng không lát nữa khi người bên ngoài bị sát tử thì sẽ đến lượt các ngươi!" Chu Nguyên

thấy không có kẻ nào dám cãi lại, một đạo pháp thuật đánh vào kẻ đó khiến hắn run rẩy, bắt đầu run lẩy bẩy.

“Có lẽ ta vừa nói quá nhanh hoặc ta diễn đạt không rõ ràng, khiến ngươi không nghe rõ sao?” “Ta nói lần cuối cùng, ta không quản các ngươi là ai, nghe rõ chưa?” “Hiện tại tình huống bên ngoài các ngươi cũng không cần lo lắng, không còn liên quan gì đến các ngươi nữa.” “Ta chỉ cần các ngươi giao ra tài nguyên là được.

Ba hơi thở thời gian, để các ngươi suy nghĩ và lựa chọn!” Chu Nguyên nghe người trước mắt xưng là Hỗn Huyết Bộ Lạc Đại Vương, đương nhiên không còn vội vàng nữa.

Vì đã bắt được nhân vật lớn nhất trong bộ lạc này, giờ chỉ cần không để y thoát khỏi lòng bàn tay, mọi chuyện sẽ dễ dàng giải quyết.

Tài nguyên trên người y khẳng định là nhiều nhất, hiện tại y chính là con cá béo bở nhất.

Chu Nguyên không đi vào mà không tìm kiếm lung tung, trực tiếp xông thẳng vào căn phòng lớn nhất, quả nhiên có được thu hoạch như vậy.

Mặc dù trước đó, Chu Nguyên đã dự liệu rằng căn phòng lớn nhất có khả năng là nơi ở của người tôn quý nhất trong toàn bộ bộ lạc.

Nhưng Chu Nguyên không ngờ lại thành công ngay từ lần đầu.

Không chỉ tìm được Hỗn Huyết Bộ Lạc Đại Vương, mà không đợi Chu Nguyên mở miệng, đã có một kẻ ngu ngốc tự động nói ra những chuyện này.

“Không có ta ở đây, dù là vùng đất nghèo nàn như thế này, cũng không thể chịu đựng được sự cướp bóc của nhân tộc khác!” “Nếu ngươi muốn tài nguyên, vậy ta có thể đàm phán tử tế với ngươi.

Ngươi có thể cho ta biết ngươi muốn bao nhiêu tinh thạch không?”

“Tất nhiên ngươi cũng đã thấy, đây chỉ là một bộ lạc nhỏ của ta, hoàn cảnh xung quanh cũng không giàu có, nếu ngươi muốn quá nhiều e rằng ta cũng không thể lấy ra được!” “Nếu ngươi có thể không làm hại những bách tính bên ngoài của ta, có lẽ ta có thể đàm phán.” “Nhưng nếu ngươi thật sự tùy ý đồ sát tử dân trong bộ lạc của ta, thì cho dù ngươi có chém giết ta không còn một ai, ta cũng tuyệt đối sẽ không buông tha.” “Dù sao, tử dân đều đã chết hết, ta có sống tiếp cũng không còn ý nghĩa gì.

Tuy không biết có thể đánh lại ngươi không, nhưng ta chỉ có thể bất tử bất hưu.” Chu Nguyên không ngờ người trong Hỗn Huyết bộ lạc lại có một tính khí như vậy, vừa hỏi Chu Nguyên muốn bao nhiêu tinh thạch lại vừa uy hiếp Chu Nguyên.

Đương nhiên, sự uy hiếp này chỉ là để bảo vệ bách tính mà thôi.

Chu Nguyên đối với cách làm này không có dị nghị, dù sao khi Chu Nguyên làm việc cũng đang cân nhắc làm sao để bảo vệ thêm nhiều sinh mạng của nhân tộc.

Hiện tại, vì người trước mắt đã nói ra những lời này, Chu Nguyên lại cảm thấy y đáng được tôn trọng.

Dù sao, không phải tất cả mọi người đều không màng sinh tử của mình mà lo lắng cho tử dân.

Phần lớn mọi người chỉ cần bản thân có thể sống sót, sinh tử của bất kỳ ai khác cũng không quá liên quan đến mình.

Chương 30

Những người như vậy thuộc loại ích kỷ.

Những người như vậy, Chu Nguyên đã thấy nhiều rồi.

Bởi vì ở ngoại giới các chủng tộc và thế giới, cái gì cũng có, ngay cả trong nhân tộc cũng tồn tại những người như vậy, huống chi các chủng tộc khác.

Hôm nay ở Hỗn Huyết bộ lạc, Chu Nguyên đã gặp được một người không giống.

Thật sự khiến Chu Nguyên cảm thấy, cho dù trong Hỗn Huyết bộ lạc, cũng có một vị Đại Vương đầy huyết tính như vậy.

Bách tính trong bộ lạc này thật vinh hạnh.

Đương nhiên, nguyên nhân của sự vinh hạnh này cũng khiến Chu Nguyên cảm thấy quyết định ban đầu của mình không hạ lệnh sát tử bách tính bình thường là chính xác.

Thậm chí lúc đầu, Chu Nguyên cũng đã nói với người bên ngoài, tài sản của bách tính bình thường cũng không cần cướp đoạt, bởi vì căn bản không có quá nhiều thứ.

Bách tính không thể cung cấp tài nguyên tốt để mọi người cướp đoạt, mọi người cũng không cần quá để ý đến những thứ lặt vặt trong tay bách tính.

Mọi người chỉ cần đoạt lấy tất cả tài sản của những tài chủ và quý tộc là đủ.

Chu Nguyên hiện tại nhìn vị Hỗn Huyết Bộ Lạc Đại Vương này, cảm thấy vì y có huyết tính, lại có chút thưởng thức, vậy nói chuyện với y vài câu cho tốt.

Để y minh bạch tình thế hiện tại đang phải đối mặt và tình hình bên ngoài ra sao.

Như vậy mới có thể để y biết rõ nên làm thế nào để bảo toàn tính mạng của mình và bảo toàn những bách tính bên ngoài.

Cũng có thể để y biết, Chu Nguyên lần này cũng chỉ đơn thuần vì tài, chứ không muốn làm hại bất kỳ sinh mạng nào.

Đương nhiên, nếu dám phản kháng hoặc không giao ra tài sản, Chu Nguyên cũng tuyệt đối sẽ không buông tha.

Chu Nguyên khi tiến vào đã nói với tất cả mọi người về phong cách làm việc của mình.

"Sinh mạng và tài sản của bách tính bên ngoài các ngươi không cần lo lắng, nhưng những người có tinh thạch ta sẽ không buông tha, dù sao những người có tinh thạch không thể xưng là bách tính bình thường được nữa." "Ta đối với cách làm của ngươi khá tôn kính, dù sao không phải tất cả Đại Vương của các chủng tộc đều có dũng khí bảo hộ tử dân của mình!" "Tuy hiện tại ngươi bảo hộ được tử dân của mình, nhưng càng nên cân nhắc làm sao để bảo hộ tính mạng của ngươi và quý tộc, thậm chí cả những người bên ngoài có thể bảo hộ bách tính bình thường!" "Nếu không có tài nguyên, cuối cùng khẳng định đều sẽ mất đi tính mạng, điểm này hào vô nghi vấn.

Tuy ta không sát hại bách tính bình thường, nhưng không có nghĩa là ta không sát hại những người này." "Vậy rốt cuộc ta muốn ngươi có thể lấy ra bao nhiêu tài nguyên và khi lấy ra những thứ đó, ngươi có phản kháng hay không?" "Tuy ta không sát hại bất kỳ ai, nhưng nếu ngươi cưỡng ép phản kháng, vậy thì không thể trách ta.

Huống chi nguyên tắc của ta là muốn có nhiều thứ hơn." "Điểm này không cần có bất kỳ sự che giấu nào, bởi vì trên thế giới này, bất kỳ cường đạo nào cũng sẽ muốn được nhiều hơn.

Đương nhiên nếu lấy ra ít hơn, cần phải trả giá bằng cái chết." "Ta là một người có lương tâm rồi, ít nhất ta không động thủ với người bình thường.

Cho nên ta cũng không hy vọng cuối cùng ngươi phụ lòng tốt của ta, đồng thời lại khiêu chiến sự nhẫn nại của ta." "Những người có tài nguyên không phải bách tính bình thường nữa, những người dám động thủ với ta cũng không phải bách tính bình thường nữa.

Cho nên loại người này rốt cuộc có bao nhiêu người tồn tại, không nằm trong tay ta." Hỗn Huyết Đại Vương sắc mặt thay đổi, quả thật lúc đầu y không cân nhắc quá nhiều, chỉ cân nhắc muốn bảo hộ tử dân của mình, không thể để những kẻ tiến vào sát hại tất cả bách tính.

Nhưng y chưa từng nghĩ đến Chu Nguyên trước mắt lại có nguyên tắc như vậy, căn bản không làm hại bách tính bình dân bình thường.

Thậm chí ngay cả tài sản của họ cũng không cướp đoạt.

Bây giờ y đã thở phào nhẹ nhõm, bởi vì chí ít có thể đảm bảo được phần lớn bách tính bình thường.

Nhưng một số cao thủ và quý tộc lại khiến y đau đầu.

Bởi vì những người này mới có thể quản lý bách tính.

Chương 31

Nếu tất cả cao thủ đều tử vong, quả thật đúng như Chu Nguyên đã nói, Hỗn Huyết bộ lạc sớm muộn cũng sẽ diệt vong.

Dù sao, không có ai bảo hộ bách tính bình thường nữa.

Ngay cả dã thú tiến vào Hỗn Huyết bộ lạc cũng có khả năng sát hại bách tính ở đó.

Những quý tộc này nếu tử vong thì khẳng định sau này cũng không có ai có thể khiến Hỗn Huyết bộ lạc phát triển bình thường nữa.

Dù sao, có những lúc Hỗn Huyết bộ lạc có những cử chỉ hoặc hành động, đều do những quý tộc này, mới lấy tinh thạch ra cung cấp cho bộ lạc để vận tác một số việc.

Đương nhiên, khi lấy ra tinh thạch cũng không phải lấy không, Hỗn Huyết Đại Vương cũng cần phải phó xuất một cái giá nào đó.

Những cái giá này tuy không thuộc về bất kỳ tài nguyên nào khác.

Nhưng chí ít địa vị trong Hỗn Huyết bộ lạc, cần phải dành cho những quý tộc này, thậm chí phong hào cũng đều vì có thể lấy ra một số tài nguyên để hoán đổi.

Hiện tại, nếu những người này như Chu Nguyên đã nói cuối cùng tử thương đại phiến, thì tương đương với Hỗn Huyết bộ lạc diệt vong.

Sau những lời này, trên người Hỗn Huyết Đại Vương lại dấy lên một chút hàn ý.

Lúc đầu, y quả thật muốn động thủ với Chu Nguyên để làm một phen giãy giụa cuối cùng.

Bởi vì bất kỳ ai khi gặp phải chuyện này, trong tình huống không minh bạch thực lực đối phương, đương nhiên đều sẽ giãy giụa.

Hiện tại Hỗn Huyết Đại Vương có chút từ bỏ việc tiếp tục giãy giụa.

Bởi vì y phát hiện hai cao thủ lợi hại nhất bên cạnh mình, cũng không có cách nào đối phó với Chu Nguyên.

Hiện tại, những cao thủ bên ngoài, cũng tương tự không thấy có hiệu quả gì tốt.

Lúc này nếu lại cưỡng ép động thủ với Chu Nguyên, quả thật có khả năng sẽ mang đến sự hủy diệt cho chủng tộc của mình.

Hỗn Huyết Đại Vương cũng cảm thấy lúc này nên lấy đàm phán làm chủ.

Nếu có thể phó xuất cái giá có thể tiếp thụ, để kết thúc kiện sự tình này, có thể bảo toàn tính mạng của cao thủ và quý tộc trong Hỗn Huyết bộ lạc là đủ rồi.

Chỉ cần có tính mạng tồn tại, sau này có thể để mọi người đi tìm kiếm tài nguyên ở nhiều địa phương hơn, hiện tại tổn thất cũng có thể tiếp thụ.

Nếu những người này đều tử vong, Hỗn Huyết bộ lạc đều tiêu vong rồi, lưu lại bao nhiêu tài nguyên cũng vô dụng.

Sau những điều này, Hỗn Huyết Đại Vương cũng đã hạ định quyết tâm.

“Ta lấy 10 vạn tinh thạch, hoán lấy sự bình an của những người bên ngoài của ta.

Ta sẽ lấy thêm 10 vạn tinh thạch nữa, làm thu hoạch cho kiện sự tình lần này. 20 vạn tinh thạch hẳn là đủ rồi chứ!” “Ngay cả khi ta bây

giờ đáp ứng số tinh thạch đó, cũng cần ta đi thương lượng với một số người bên ngoài, dù sao trên tay ta không có nhiều thứ như vậy, cho nên cần phải cống hiến một bộ phận, mới có thể thấu tề số tài nguyên này." "Ta cảm thấy thành ý của ta đủ rồi.

Nếu điều kiện như vậy không thể khiến ngươi mãn ý, ta quả thật không có cách nào đạt được các điều kiện khác với ngươi." "Có lẽ là vận mệnh của Hỗn Huyết bộ lạc ta rồi, ta mấy trăm năm không trải qua nguy cơ như vậy, không ngờ ách vận lại nhanh chóng giáng lâm." "Có lẽ ta đã lựa chọn sai lầm, lựa chọn để ta ở đây hưu dưỡng sinh tức mà sinh tồn, nhưng ở đây lại không khiến ta tìm thấy những thứ cần thiết và cảm giác an toàn." Chu Nguyên nghe Hỗn Huyết Đại Vương nói vô cùng bi ai, nhưng Chu Nguyên biết có một số sinh linh của Hỗn Huyết tộc hoặc các chủng tộc khác, lại vô cùng giảo hoạt.

Chu Nguyên khi một đường tầm hoa Vô Cực Môn, đã có cảm nhận như vậy.

Đương nhiên, hắn sẽ không để Hỗn Huyết Đại Vương dùng những lời như vậy mà lừa gạt mình.

Chương 32

Cho nên Chu Nguyên cũng đang tính toán trong lòng, rốt cuộc nên đòi thêm bao nhiêu tinh thạch, vừa có thể phù hợp với nhu cầu lợi ích của mình, đồng thời lại có thể châm đúng vào điểm yếu của Hỗn Huyết Đại Vương.

Như vậy tuy đau đớn nhưng không đến nỗi khiến y triệt để tê liệt, chỉ là thuộc về thương cân động cốt mà thôi.

Tài nguyên như vậy có lẽ thật sự có thể lấy ra được, như vậy khỏi khiến Chu Nguyên phải đi từng bước thẩm vấn những người khác.

Tất cả mọi người chỉ cần sau khi đàm phán thành công điều kiện với Hỗn Huyết Đại Vương, để những người đó tự đi thương lượng, ai lấy ra bao nhiêu tinh thạch là được.

Đương nhiên, Chu Nguyên cũng không thể cho quá nhiều thời gian, để y đi nghiên cứu những chuyện này, nhất định phải nhanh chóng lấy tinh thạch về tay mình.

"Hỗn Huyết bộ lạc đã ở đây lâu rồi, nếu một quý tộc lấy ra 10 vạn tinh thạch, có lẽ có chút thất ngộ." "Nhưng trong số các quý tộc này, mỗi người đều có thể lấy ra vài vạn tinh thạch." "E rằng những đại quý tộc đó cộng lại cũng không chỉ 10 người.

Ngay cả khi cho các ngươi giảm một nửa chi phí hoa tiêu, ta cảm thấy chỉ riêng những quý tộc này cũng có thể lấy ra 20 vạn tinh thạch rồi." "Cho nên bây giờ ngươi muốn lừa gạt ta, dùng tổng thể 20 vạn tinh thạch, hoán lấy tính mạng của tất cả quý tộc và cao thủ trong toàn tộc, điều này không được.

Cho nên con số này tất yếu phải ít nhất tăng gấp đôi." "Ngươi

cũng phải cho ta 40 vạn tinh thạch, hoán thủ tính mạng của cao thủ và quý tộc trong bộ lạc." "Đương nhiên không có phí tổn công sức của ta trong đó, dù sao ta không thể tân tân khổ khổ tay trắng mà về chứ." "Nếu theo tính cách của ta, khẳng định tất cả những thứ trên tay quý tộc và cao thủ đều cần phải quy về ta." "Ta chỉ có thể để lại cho các ngươi những thứ trên tay bách tính bình thường.

Vì muốn đàm phán với ta, ta đương nhiên muốn bớt lo lắng hơn một chút." Chu Nguyên cũng không trực tiếp yêu cầu Hỗn Huyết Đại Vương cuối cùng phải giao ra bao nhiêu tinh thạch, nhưng ít nhất Chu Nguyên đã minh xác một khái niệm.

Đó là để bảo toàn tính mạng của những quý tộc và cao thủ này, thấp hơn 40 vạn tinh thạch là không thể. 40 vạn tinh thạch quả thật đã chọc vào điểm yếu của Hỗn Huyết Đại Vương, bởi vì 40 vạn tinh thạch gần như đã chiếm hơn 7 thành tài sản của tất cả quý tộc.

Dù sao, trên tay cao thủ không có tài nguyên hoặc quá nhiều tinh thạch, khẳng định những thứ này đều phải do quý tộc phụ trách.

Nhưng một quý tộc lấy ra 7 phần tài sản, đối với quý tộc đó, sau này đều như rơi vào điệt băng quật lung.

Huống chi những tài sản này, không đơn thuần dùng để vãn cứu tính mạng của mình, mà dùng để vãn cứu tính mạng của những cao thủ đó.

Hỗn Huyết Đại Vương biết tất yếu phải phó xuất, nhưng ngoài những quý tộc này ra, cần phải cho Chu Nguyên một khoản phí tổn công sức, khoản phí tổn này là bao nhiêu?

Hỗn Huyết Đại Vương không thể đoán trắc được, quả thật căn bản không có cách nào đắc tri con số.

Nhưng y biết những tinh thạch này, khẳng định không thể lấy từ

tay quý tộc nữa, y phải xuất huyết.

Trong lòng Hỗn Huyết Đại Vương, Chu Nguyên nếu đòi thêm một số tinh thạch nữa, chỉ có thể để những cao thủ đó góp lại, sau đó phần còn lại sẽ do y giải quyết.

Đến khi đó, Hỗn Huyết Đại Vương thực ra có chút tâm thống.

Chưa từng có bộ lạc của y, có thể trong khoảng thời gian này tao thụ tai nạn.

Nguyên bản lúc đầu bộ lạc quả thật phát triển không tồi.

Gần những năm gần đây đã dũng hiện một nhóm cao thủ trẻ, chính đang trông mong những cao thủ này trưởng thành sau này có thể đưa bộ lạc lên đỉnh phong cao hơn.

Không ngờ lúc này lại xuất hiện Chu Nguyên, khiến bộ lạc căn bản không có cách nào, tiếp tục án chiếu phương hướng mình muốn mà phát triển nữa.

Hiện tại không chỉ là vấn đề có thể phát triển thành công án chiếu phương hướng mình muốn nữa.

Nếu vấn đề trước mắt không giải quyết, có khả năng Hỗn Huyết bộ lạc sẽ diệt tộc.

“Hay là chúng ta thống khoái hơn một chút đi, rốt cuộc ngươi muốn bao nhiêu tinh thạch đi.

Hiện tại ta có thể nói với ngươi, con số mà ngươi muốn, ta cũng không dám bảo chứng có thể lấy ra cho ngươi.” “Hay là ngươi triệt để nói ra con số đó, sau đó kích toái ảo mộng cuối cùng của ta đi.

Chương 33

Nếu trong tay quý tộc không có quá nhiều tinh thạch, thì trong tay ta cũng đồng dạng không có quá nhiều tinh thạch." "Ta không thể giao tất cả tinh thạch cho ngươi, cuối cùng lại khiến người trong chủng tộc của ta chết đói.

Điều đó không có gì khu biệt so với việc ngươi bây giờ muốn sát tử người trong chủng tộc của ta." "Thà rằng trước sau đều tử vong, không bằng tử vong bây giờ.

Ta cũng tương tín rằng người trong chủng tộc của ta, không thể nào đều hào vô phản kháng chi lực." "Khẳng định đối với người của ngươi cũng sẽ tạo thành một số uy hiếp.

Như vậy hãy để ta xem, cuối cùng sau khi chủng tộc của ta diệt vong, có thể mang lại cho ngươi bao nhiêu tổn hại đi!" Chu Nguyên không ngờ Hỗn Huyết Đại Vương hiện tại lại cứng rắn lên.

Không thông qua khẩu khí đó, Chu Nguyên biết có khả năng y muốn đụng vào điểm yếu, nhưng Chu Nguyên không tương tín.

Chỉ có những tinh thạch đó có khả năng Hỗn Huyết Đại Vương, hiện tại tuy tâm thống, nhưng phần lớn là giả vờ.

Cho nên Chu Nguyên cũng cảm thấy nên đòi thêm một số phí tổn công sức, vì Chu Nguyên muốn phân số tinh thạch đó, phân cấp Triệu Vô Cực và Lý Tiêu Dao hai môn phái một bộ phận.

Đương nhiên không thể đòi quá ít, Mã Như Long tu luyện cũng cần tiêu hao tinh thạch.

Cho nên Chu Nguyên sau khi tính toán, cảm thấy vì lúc đầu đã định tính đây là nơi có tài nguyên nhỏ, đương nhiên tài nguyên tổng thể sẽ

không siêu 100 vạn tả hữu.

Vì tổng thể sẽ không siêu 100 vạn tả hữu, vậy đòi sáu bảy mươi vạn hẳn là không thành vấn đề.

Như vậy vừa để lại một đường sống, lại không đến nỗi trực tiếp bức y vào tuyệt lộ.

“Phí tổn công sức của ta ta cũng không đòi nhiều, chỉ cần cho ta thêm 40 vạn tinh thạch là được, tổng cộng 80 vạn tinh thạch.

Nếu ngươi cảm thấy cái giá này không hợp thích, vậy ta cũng chỉ có thể tự mình đi quản những quý tộc đó mà đòi.” “Ta cảm thấy ta muốn 8 vạn tinh thạch để mua một tính mạng, khẳng định có quý tộc có thể lấy ra số tinh thạch đó, chỉ cần tụ tập 10 quý tộc lấy ra tinh thạch là đủ để ta đạt thành mục tiêu này rồi.” “Tất cả những người còn lại không có tác dụng, đều không cần lưu lại nữa.” “Những người vô dụng thì trực tiếp sát tử là được, đương nhiên nếu có người có thể lấy ra tinh thạch thì cũng được, đó cũng là ta có thể tăng thêm một số thu nhập.” “Nếu có người hảo tâm, mấy người liên hợp mua một tính mạng ta cũng sẽ đồng ý.

Dù sao mấy người lựa chọn để một người sống sót, cũng phù hợp với nhu cầu lợi ích của ta.

Những người như vậy, hẳn cũng có thể xuất hiện mấy người chứ.” “Cho nên những điều kiện này, chỉ cần cho ta biết ngươi có đồng ý hay không là được.

Nếu không đồng ý, ta vô phi tốn thêm một phen thủ cước, cuối cùng khẳng định cũng có thể thực hiện được mục tiêu như vậy.” Hỗn Huyết Đại Vương nghe Chu Nguyên nói xong, triệt để hãm nhập vào phong cuồng, bởi vì án chiếu dự kiến của y, Chu Nguyên có thể đòi 60 vạn tinh thạch, đã là con số thiên giới rồi.

Không ngờ Chu Nguyên lại trương chủy đòi con số 80 vạn tinh thạch như vậy.

Nếu thật sự giao tất cả số tinh thạch đó cho Chu Nguyên, Hỗn Huyết Đại Vương tương đương với gần như nhất vô sở hữu.

Bởi vì trong lòng y có thể trắc được, tất cả những cao thủ đó có thể lấy ra 20 vạn tinh thạch, đã là chuyện không tồi rồi.

Huống chi trong số các cao thủ đó, cũng có những người thuộc về quý tộc, những cao thủ đó muốn y tiếp tục lấy ra đồ vật là không thể.

Chỉ có thể áp trá một bộ phận từ những cao thủ không phải quý tộc, phần còn lại cũng chỉ có thể để Hỗn Huyết Đại Vương điền cái quật lung đó.

Nhưng cái quật lung này thực sự có chút quá lớn.

Nguyên bản y cứ tưởng chỉ cần lấy ra vài vạn tinh thạch là đủ, bây giờ nghe điều kiện của Chu Nguyên xong mới biết lúc đầu quả thật đã đê cổ Chu Nguyên rồi.

Không chỉ muốn khiến tất cả quý tộc trong Hỗn Huyết bộ lạc thương cân động cốt, thậm chí lại muốn khiến Hỗn Huyết Đại Vương tần lâm phá sản rồi.

Nhưng Hỗn Huyết Đại Vương thấy thái độ của Chu Nguyên vô cùng kiên quyết, lại nói ra dùng phương pháp như thế nào, có thể thực hiện được mục đích tương đồng như vậy, quả thật lại khiến Hỗn Huyết Đại Vương có chút úy kỵ.

Bởi vì phương pháp của Chu Nguyên đó, một khi sử dụng ra, khẳng định sẽ có một số người vì muốn bảo toàn tính mạng của mình, chủ động lấy ra tinh thạch để hoán thủ.

Những người khác, có lẽ cũng chỉ sẽ như Chu Nguyên đã nói, mấy người trong gia đình cộng đồng thấu xuất một phần tiền, hoán thủ

tính mạng của một số người.

Chương 34

Những chuyện này một khi hình thành, có thể sẽ có nhiều người hơn đi yêu tố như vậy.

Cho nên Hỗn Huyết Đại Vương cảm thấy vì những người này có thể làm như vậy, đương nhiên cũng có thể từ trên người họ thu thập thêm một số tiền, như vậy có lẽ có thể tị miễn một số tổn thất.

Đương nhiên nếu tị miễn được tổn thất, có thể bảo toàn tính mạng của mình và tính mạng của những người khác, thì là chuyện hợp lý.

Chỉ là cần phải tranh thủ lần cuối, không thể để Chu Nguyên mang tất cả số tinh thạch đó đi hết, có thể tỉnh hạ một chút thì phải tỉnh hạ một chút.

“Ta dùng tất cả nhân tài vật lực trong toàn bộ bộ lạc của ta, cũng chỉ có thể thu được tối đa 70 vạn tinh thạch.

Những tinh thạch này có khả năng trong quá trình sưu tập sẽ có một số khó khăn cần xử lý.” “Cho nên khẳng định sẽ thiệp cập có một số đông tây tác vi tinh thạch đích để giới.

Nếu ngươi đồng ý, thì án chiếu 70 vạn tinh thạch mà giao cấp, ta sẽ đi đàm phán với người trong bộ lạc.

Nếu không đồng ý, vậy thì trực tiếp động thủ sát tử ta đi.” “Ngay cả 70 vạn tinh thạch, ta hiện tại cũng không dám bảo chứng, huống chi con số 80 vạn tinh thạch mà ngươi muốn.

Cho nên cuối cùng không tránh khỏi phải động thủ.” Chu Nguyên biết đàm phán là 'mở miệng hô giá trời, ngồi xuống trả tiền đất'.

Hiện tại đòi 80 vạn bị Hỗn Huyết Đại Vương trả giá 70 vạn, Chu Nguyên cảm thấy cái giá này chí ít có thể tiếp thụ.

Nhưng Chu Nguyên cảm thấy nếu đòi thêm 5 vạn tinh thạch nữa, hẳn Hỗn Huyết Đại Vương cũng có thể đáp ứng.

Nhưng Chu Nguyên cũng biết có một số kiện sự tình, không thể đạt thành thông qua một đường kính duy nhất.

Bởi vì hiện tại Chu Nguyên có thể khẳng định trong Hỗn Huyết bộ lạc, không thể nhất thứ tính lấy ra tất cả tinh thạch, khẳng định cần phải có một số đông tây đại thế những tinh thạch đó.

Chỉ cần hơi hạ giá những đông tây đó xuống, là có thể thực hiện mục đích đòi thêm vài vạn tinh thạch rồi.

Cho nên không có tất yếu phải ở một kiện sự tình thượng mà so đo với Hỗn Huyết Đại Vương.

Phản lại, nếu thật sự so đo với y, vạn nhất Hỗn Huyết Đại Vương hoành hạ nhất điều tâm, không chuẩn bị tái đàm phán với Chu Nguyên nữa, thì quả thật có thể tạo thành tổn thương như Hỗn Huyết Đại Vương đã nói.

Kể cả hiện tại, Chu Nguyên đều cảm thấy có khả năng người của Vô Cực Môn đều đã có một số tổn thương rồi.

Cho nên hiện tại Chu Nguyên cũng giả trang cân nhắc vài hơi thở thời gian, rồi cũng trực tiếp đối với Hỗn Huyết Đại Vương mà khai khẩu.

“Kiện sự tình này ta đồng ý, 70 vạn tinh thạch thành giao rồi.

Hiện tại ngươi có thể để những người bên ngoài đều đình thủ, ta cũng sẽ để người bên ngoài của ta đình thủ, cũng triển hiện thành ý của ta.” “Nhưng kiện sự tình này cần phải giao cấp những người khác đi làm, ba người các ngươi tất yếu phải nằm trong sự chưởng khống của ta, như vậy ta mới có thể phóng tâm, bằng không ta hại phạ các ngươi trực tiếp lưu điệu.” Hỗn Huyết Đại Vương nghe Chu Nguyên

nói xong cũng đồng ý ý kiến của Chu Nguyên, dù sao hiện tại ngay cả khi không đồng ý ý kiến này của Chu Nguyên, cũng không có phương pháp tốt hơn.

Y cũng không nhận vi mình có thể thoát ly chưởng khống của Chu Nguyên, dù sao đó là kiện sự tình hiển nhiên.

Nếu Hỗn Huyết Đại Vương mà đào tẩu, thì cho dù nội bộ bộ lạc có tử vong tái đa đích nhân đều có trọng kiến đích khả năng.

Nhưng Hỗn Huyết Đại Vương nhất đán tử khứ bộ lạc cũng có trọng kiến đích khả năng, nhưng không liên quan gì đến Hỗn Huyết Đại Vương, huống chi hai bên ngồi là nhi tử của y, cho nên càng cần phải bảo hộ những người này.

"Ta đáp ứng điều kiện này.

Bỉ Khắc, ngươi hãy đi ra cửa nói với những người bên ngoài đình thủ là được, sau đó để trưởng lão tiến vào nói với ta, ta có sự tình cần tìm!" "Để những hộ vệ ở cửa đều lưu tại môn khẩu, không cần tiến vào, chỉ cần bảo hộ tốt gian phòng này là được, nói với họ rằng ta và những người bên ngoài đã đạt thành hiệp nghị rồi." "Để hai người xuất khứ, tập trung tất cả quý tộc trong bộ lạc của ta vào một ốc tử, nói với họ lát nữa có yếu sự tương thương!" "Nói với tất cả tử dân trong bộ lạc, để họ đều hồi phòng của mình, an tĩnh chờ đợi kết quả là được, nói với họ rằng thiên thần sẽ bảo hữu, không cần có bất kỳ sự hoảng trương nào." Bỉ Khắc đứng lên, sau khi ra cửa liền nói với hộ vệ bên ngoài, án chiếu yêu cầu của Hỗn Huyết Đại Vương mà làm.

Chu Nguyên, cũng đồng dạng nói với người bên ngoài trước tiên đình chỉ động thủ, sau đó giám sát tất cả mọi người.

Chu Nguyên nói xong, Mã Như Long bên ngoài phòng đã đình thủ.

Chương 35

Dù sao, Mã Như Long hiện tại đã cảm giác được sự uy hiếp của vị hộ vệ đó.

Quả thật chính như Chu Nguyên đã nói, hiện tại sau nửa trản trà thời gian, Mã Như Long cảm thấy trong quá trình chi xanh có chút khó khăn.

Theo sự tiêu hao linh khí, khiến Mã Như Long cảm thấy uy lực pháp thuật của mình, hiệu quả có thể thu được trên người Cuồng Phong càng lúc càng nhỏ.

Thậm chí Mã Như Long còn biết, nếu cứ tiếp tục củ triền như vậy, có khả năng sẽ thụ thương hại.

Dù sao, hiện tại Mã Như Long khi phòng ngự, đều bằng tá mấy kiện pháp bảo để chống đỡ.

Nếu cứ tiếp tục đánh xuống, pháp bảo nhất đán không hiệu quả, có khả năng Mã Như Long sẽ trực tiếp thụ thương hại.

Hiện tại Chu Nguyên đã nói đình thủ.

Chính hảo khiến Mã Như Long huyền tâm tùng một khẩu khí, Mã Như Long thậm chí biết lần này cho dù có tiếp tục giãy giụa, trong vòng một trản trà Chu Nguyên cũng sẽ xuất hiện.

Dù sao, vào lúc ban sơ, Chu Nguyên đã nói với Mã Như Long kiện sự tình này, chính vì Chu Nguyên phán đoán ra, Mã Như Long tối đa chỉ có thể chi xanh một trản trà thời gian mà thôi.

Mã Như Long để những người còn lại cũng đồng dạng vây quanh phòng, Mã Như Long mang theo Hoa Như Phong hiện tiến vào trong phòng xem tình huống của Chu Nguyên bên trong.

Dù sao, tuy bên ngoài đều đã hô đình thủ, đạt thành hiệp nghị.

Nhưng Mã Như Long biết bên trong khẳng định có một số kiện sự tình khác cần đại gia bang mang giải quyết, không thể Chu Nguyên một người làm xong tất cả mọi sự tình, cũng không thể Chu Nguyên sau khi đạt thành hiệp nghị mà không cần bất kỳ ai bang thủ.

Quả nhiên Chu Nguyên nhìn thấy Mã Như Long xong, cũng để Mã Như Long trước tiên đi trông chừng Hỗn Huyết Đại Vương.

Hiện tại Hỗn Huyết Đại Vương thân biên không có hộ vệ, dùng Mã Như Long đi trông thủ là đủ rồi.

Như vậy quả thật có thể để Chu Nguyên đi làm nhiều sự tình hơn.

"Hiện tại song phương chúng ta đều đình tẩu, không phải nên đi bước kế hoạch tiếp theo sao, làm sao để những quý tộc đó giao ra 70 vạn tinh thạch?

Cần người của ta và ngươi cùng đi làm, hay để người của ngươi đi làm là được?" "Hiện tại ta không muốn khi song phương đình thủ, lại lộng xuất một số kiện đột phát tình huống khác, cho nên tất cả sự tình, ta tất yếu phải chưởng khống trong tay." "Vậy chúng ta bây giờ cũng tiên lễ hậu binh, Mã Như Long!

Ngươi đi nói với những người khác, phải khống áp tất cả phòng của quý tộc Hỗn Huyết bộ lạc, sẽ trước tiên tập trung những quý tộc đó vào một căn phòng." "Những binh sĩ trong Hỗn Huyết bộ lạc đó, cũng không thể để họ tập trung vào một chỗ, nhất đán tập trung vào một chỗ, vạn nhất có đột phát tình huống thì không hảo quản khống.

Hãy để họ phân biệt tiến nhập mấy căn phòng, ta sẽ tiến hành khống áp." "Kiện sự tình này giao cấp người của Triệu Vô Cực đi làm, nhưng nhất định phải đề tỉnh chú ý, nếu có bất kỳ ai có dị động, trực tiếp tiên sát tử!" "Cũng đề tỉnh hảo tất cả mọi người, hiện tại

song phương chúng ta đã đạt thành hiệp nghị, chính là giai đoạn đàm phán.

Bất kỳ ai dám phá hoại tiến trình đàm phán, đều cần phải phó xuất đại giới." "Ta tương tín người của ta tuyệt đối sẽ không tồn tại bất kỳ vấn đề nào.

Hiện tại người của Hỗn Huyết bộ lạc, có khả năng có một số người sẽ có dị pháp." "Nhất đán có bất kỳ ai, có dị pháp, đều tất yếu phải sát tại manh nha trạng thái hạ.

Vì ta hiện tại đã đáp ứng hiệp nghị này, nếu có dị pháp, chứng tỏ muốn xé hủy hiệp nghị." Chu Nguyên nói những điều này với Mã Như Long xong, Mã Như Long lại chuyển thân xuất khứ giao đại những sự tình đó.

Hiện tại Chu Nguyên cũng nói với Hỗn Huyết Đại Vương, y cũng nên nói với thuộc hạ của mình phối hợp hành động.

Chu Nguyên cũng hướng y bảo chứng, nếu lần hiệp nghị này thuận lợi đạt thành, căn bản sẽ không có bất kỳ ai thụ thương hại.

Ngay cả cuối cùng không đạt thành hiệp nghị, Chu Nguyên cũng sẽ căn cứ vào số tinh thạch thực tế thu thập được, khuyết bao nhiêu thì sẽ để Hỗn Huyết bộ lạc phó xuất bấy nhiêu đại giới.

Cũng có thể nói Chu Nguyên đã lý hành lời thừa nặc của mình, đồng thời cũng đã làm hết nhân nghĩa.

Hỗn Huyết Đại Vương nghe Chu Nguyên nói vậy xong cũng không còn cách nào.

Chương 36

Trực tiếp lại để Bỉ Khắc xuất khứ giao đại những sự tình đó.

Đợi Bỉ Khắc giao đại xong những sự tình đó, nhìn thấy hai người Hỗn Huyết bộ lạc râu bạc trắng đi vào.

Chu Nguyên trước tiên quan sát chiến đấu lực của họ, phát hiện cũng chỉ là chiến đấu lực cấp bậc hộ vệ bình thường, cũng không lý hội, trực tiếp để họ tiến vào.

Chu Nguyên từ tuổi tác và xuyên đái của hai người, có thể phân biện ra, có khả năng hai người này chính là những trưởng lão Hỗn Huyết bộ lạc mà Bỉ Khắc đã nói.

Chu Nguyên đương nhiên sẽ không khống chế họ, bởi vì những sự tình này đều cần hai người họ đi làm.

Hiện tại để họ tiến vào cũng là để Hỗn Huyết Đại Vương có thể giao đại chi tiết những sự tình này cấp hai người.

Quả nhiên Hỗn Huyết Đại Vương khi nói kiện sự tình này, biểu tình của hai người vô cùng kích động, nhưng không biết Hỗn Huyết Đại Vương lại hiệp thương với hai người như thế nào.

Không bao lâu sau, biểu tình của hai người biến thành bình tĩnh, tuy rằng đương làm những sự tình này trước mặt Chu Nguyên.

Nhưng Hỗn Huyết tộc dùng ngôn ngữ bản tộc của mình, căn bản không dùng thế giới thông dụng ngữ, cho nên Chu Nguyên cũng không biết họ rốt cuộc câu thông như thế nào.

Nhưng những sự tình này không liên quan gì đến Chu Nguyên, Chu Nguyên cũng chỉ chờ đợi sau khi các trưởng lão thính tòng mệnh lệnh của Hỗn Huyết Đại Vương hình thức chi hậu, chỉ cần phái xuất

người cân tại thân biên họ là được, như vậy họ không có cách nào tái đảo quỷ.

"Ta đã cáo tố xong hai vị trưởng lão rồi, hiện tại họ sẽ đi thương lượng với những cao thủ và quý tộc trong đó, cho nên chỉ cần sảo hậu phiến khắc, là có thể đẳng đợi kết quả rồi." "Lần này ta khẳng định sẽ đạt mãn ý, nhưng cụ thể cần hoa bao nhiêu thời gian hiện tại không dám khẳng định, dù sao đại gia không phải tất cả mọi người đều sẽ đồng ý, ý kiến của ta khẳng định cũng cần kinh nội bộ một phen hiệp thương." "Nhân sẽ thức đại thể đích, cho nên sẽ không lãng phí thái đa đích thời gian.

Kỳ đích sự tình, ta cũng án chiếu phân phó khứ tố liễu, tất cả chiến sĩ đều sẽ tiến nhập mấy gian phòng." "Hy vọng lần này sau khi ta lý hành hoàn thừa nặc thư, ngươi cũng sẽ án chiếu hiệp nghị chúng ta đã đạt thành mà bạn." "Nếu xé hủy hiệp nghị, người trong Hỗn Huyết bộ lạc ta cũng chỉ có thể đồng quy vu tận với ngươi, đó cũng là phương pháp duy nhất của ta.

Đương nhiên, sau này trên thế giới này cũng sẽ không còn Hỗn Huyết bộ lạc nữa." Chu Nguyên nghe Hỗn Huyết Đại Vương nói xong cũng biết những lo lắng của y.

Chu Nguyên cũng an úy y, hướng y mà làm ra bảo chứng, rằng mình là một quần nhân giữ thành tín.

Chỉ cần có được lợi ích, tuyệt đối sẽ không loạn sát vô cô.

Lời của Chu Nguyên, cũng chỉ có thể khiến Hỗn Huyết Đại Vương sảo sảo bình tĩnh một điểm mà thôi.

Nhưng hiện tại y không tương tín Chu Nguyên, cũng không có bất kỳ phương pháp nào, cũng chỉ có thể án chiếu yêu cầu của Chu Nguyên mà làm.

Quả nhiên Chu Nguyên cân trứ người của mình đi xem những quý tộc đó, quả thật khi nghe nói phải lấy ra đại lượng tài sản đều biểu thị phản đối.

Nhưng nhìn thấy người của Chu Nguyên hung thần ác sát, cũng biết giữa việc bảo lưu tính mạng và bảo lưu tài sản, tất yếu hiện tại phải 2 chọn 1 kiện sự tình rồi.

Nếu thân biên có binh sĩ hoặc có nhiều hộ vệ cao thủ hơn, có lẽ những người này sẽ sản sinh phản kháng tâm lý.

Nhưng nhìn thấy sở hữu binh sĩ, đều ngoan ngoãn tiến nhập mấy hoàn tiết, nhậm bằng người của Chu Nguyên khống áp, thì hy vọng cuối cùng đã phá toái.

Bởi vì biết, căn bản không có cách nào tái đẳng đợi người khác cứu nữa.

Hiện tại giống như thịt trên án bản, những đông tây có thể khiến mình bãi thoát vận mệnh đó đã được đề xuất.

Nếu không mãn túc điều kiện như vậy, có khả năng đẳng đợi duy hữu tử vong.

Chu Nguyên xác thật thì tuy nhiên không thương hại bất kỳ một người nào.

Nhưng thái độ lại biểu hiện ra vô cùng kiên quyết, đặc biệt một số Tiêu Dao Sơn nhân, đệ nhất thứ tham gia nhiệm vụ như vậy trong sự hưng phấn trình đương trung cũng đang biểu đạt trứ tâm trung chân thật đích pháp.

Đó là trong tình huống không lấy ra tài nguyên, khẳng định người trong Hỗn Huyết bộ lạc đó tuyệt đối sẽ không hảo, huống chi một số dị pháp trước đó của Chu Nguyên, Hỗn Huyết Đại Vương cũng hào vô bảo lưu mà đều cáo tố trưởng lão.

Chương 37

Hiện tại trưởng lão lại hào vô bảo lưu mà chuyển cáo cấp những quý tộc đó, hy vọng minh bạch, hiện tại lấy ra tiền cũng chỉ là tổn thất một bộ phận tiền mà thôi.

Nếu đợi Chu Nguyên động thủ, có khả năng những người đó phải đối mặt với cảnh khuynh gia đãng sản.

Thậm chí khuynh gia đãng sản cũng chỉ là một kết quả tốt, người trong toàn tộc trừ bách tính bình thường ra sẽ không còn lại mấy người.

Trong tình huống như vậy mà thủ trứ phân tiền tài, căn bản không còn bất kỳ dụng xử nào.

"Kiện sự tình này ta cũng đã giảng thanh sở với các ngươi, cho nên mỗi người cứu cánh nên cống hiến xuất bao nhiêu tài sản cũng minh bạch.

Những tài sản này cũng tất yếu phải lấy ra, kiện sự tình này căn bản không dung thương lượng." "Nếu không lấy ra những tài sản này, cũng ý vị trứ có khả năng các ngươi đều không thể kiến mặt trời ngày mai nữa.

Tài sản lấy ra vừa có thể cứu tính mạng của các ngươi, lại vừa có thể bang trợ Hỗn Huyết bộ lạc." "Đại Vương cũng đã nói rồi, tuyệt đối sẽ không vong ký cống hiến hôm nay, dù sao chính vì có cống hiến tài vãn cứu được Hỗn Huyết bộ lạc, tị miễn được vận mệnh diệt vong của Hỗn Huyết bộ lạc." "Đừng quên, không phải những tiền tài đó sao?

Ta đã lấy ra rồi.

Những tài nguyên này cũng chỉ là thân ngoại chi vật, có thể bảo toàn tính mạng của mình là được rồi." "Ta cũng hy vọng Đại Vương có thể tín thủ thừa nặc, sau khi ta lấy ra tinh thạch, cũng phải án chiếu những sự tình đã thừa nặc mà làm, mới có thể khiến ta sau này đều an tâm." Hỗn Huyết Trưởng lão hiển nhiên đối với những quý tộc đó lại có một phen quy khuyến, mới đồng ý giao xuất đông tây.

Hiện tại Mã Như Long cũng đang giám sát những người đó, xem xem rốt cuộc họ sẽ hoàn thành kiện sự tình này với thái độ như thế nào.

Nếu thật sự có người dám phản kháng hoặc có một số dị pháp, Mã Như Long tuyệt đối sẽ án chiếu Chu Nguyên đã nói đệ nhất thời gian bả những người đó toàn đô sạn trừ điệu.

Chu Nguyên hiện tại không biết những sự tình đang phát sinh trong quý tộc, chỉ là hòa Hỗn Huyết Đại Vương đợi tại một chỗ.

Chu Nguyên đang đẳng đợi những tin tức đó, thì một trưởng lão đi về, cáo tố Chu Nguyên và Hỗn Huyết Đại Vương biết những tiến triển mới nhất đó.

Đương nhiên trưởng lão đó thân hậu cân trứ người của Chu Nguyên tùy thời tại giám sát, sẽ không để nhân vật như vậy thoát ly thị tuyến của Chu Nguyên.

"Hiện tại tất cả tinh thạch của quý tộc cộng lại, cũng chỉ có 40 vạn tinh thạch mà thôi, 30 vạn tinh thạch còn lại phải dùng dược liệu và kỳ đích đông tây để để giới sao?" "Nếu dạng đích thoại, vậy ta cần song phương phái nhân đối phê đông tây giá cách tiến hành bình cổ liễu, không thể năng cú song phương tại giá cách thượng diện hữu nhậm hà đích phân kỳ xuất hiện." Hỗn Huyết Đại Vương cũng điểm đầu biểu thị đồng ý dị pháp của Chu Nguyên.

Chu Nguyên sở dĩ yêu cầu như vậy cũng vì bố cục đã đả trước đó.

Hiện tại kiến Hỗn Huyết Đại Vương cũng đã đồng ý xong, Chu Nguyên cũng để Mã Như Long và Hoa Như Phong, hai người nhất khứ bạn kiện sự tình này.

Bởi vì Chu Nguyên biết người khác vị tất năng cú hữu tâm tư linh xảo như vậy, cho nên kiện sự tình này giao cấp Mã Như Long thân tự khứ bạn mới có thể phóng tâm.

Chu Nguyên cũng tại ám trung ám ám đích truyền âm giao cấp Mã Như Long như hà khứ tố.

"Ký trụ biện minh bất liễu đích đông tây giá trị, khẳng định phải vãng đê áp, năng cú phân biện xuất đích đông tây giá trị, nếu trị 100 tinh thạch đích tình huống hạ, chỉ có thể cấp 80 tinh thạch.

Kỳ đích tối đa cũng chỉ có thể án chiếu 90 tinh thạch khứ kế." "Thông dạng đích áp giới 30 vạn tinh thạch đích đông tây, ta có thể đa lao ngũ vạn đích tinh thạch rồi, điểm này tất yếu phải minh xác, nhưng ký trụ tố khả bất năng cú thái minh hiển." "Một kiện đông tây áp giới bát cửu chiết liễu bất thành vấn đề, nhưng nếu kế tục tại hạ áp đích thoại, khủng phạ sẽ phát sinh tranh chấp.

Kỳ trung để chẩm dạng bả khống bình hành độ khứ chưởng ác." "Tổng chi ta chỉ có một yêu cầu, những đông tây này tất yếu phải ngạch ngoại tễ xuất 5 vạn tinh thạch tài hành, dạng tài phù hợp ta đích nhu cầu." Mã Như Long cũng án chiếu phân phó của Chu Nguyên mà tẩu xuất khứ.

Chu Nguyên đối với kiện sự tình này cũng bất tái quan chú nữa.

Dù sao những gì cần cáo tố Mã Như Long đều đã cáo tố rồi, Mã Như Long cũng khẳng định sẽ án chiếu phân phó của Chu Nguyên mà làm những sự tình đó.

Hiện tại Chu Nguyên cũng đang cân nhắc trong lòng vấn đề khác.

Bởi vì những tinh thạch đó từ mục tiền khán nã thủ bất thành vấn đề rồi, tại bả tinh thạch đái hồi khứ đích thì hậu ứng cai như hà phân phối, Chu Nguyên tất yếu phải hảo bây giờ.

Bởi vì Chu Nguyên cũng đang cân nhắc đệ nhất thứ nhiệm vụ, rốt cuộc nên phân cấp Vô Cực Môn bao nhiêu tinh thạch.

Chương 38

Nếu chỉ nã xuất 1 vạn tinh thạch đích thoại, hiển nhiên có chút thái thiếu.

Nhưng Chu Nguyên lại cảm thấy nếu hiện tại cấp cho mỗi một môn phái 10 vạn tinh thạch đích thoại, hựu hữu một chút thái đa.

Dù sao cũng chỉ là một tiểu hình tài nguyên địa điểm mà thôi, phân phối phương án như vậy căn bản bất hành, hạ thứ không có cách nào phân phối nữa.

Chu Nguyên hiện tại đang suy tính định mức tinh thạch phân phối cho Vô Cực Môn, lấy số tinh thạch này làm mức sàn.

Dù sao, tại một địa phương quy mô nhỏ lại có thu hoạch nhiều đến vậy, đã cấp cho Vô Cực Môn 10 vạn tinh thạch.

Đến khi đến những địa phương quy mô lớn hơn, có nhiều thu hoạch hơn, nếu Chu Nguyên vẫn chỉ cấp cho Vô Cực Môn 10 vạn tinh thạch hoặc thấp hơn số này, ngược lại sẽ gây ra bất mãn.

Bởi vậy, việc nắm bắt mấu chốt phân chia tài nguyên là vô cùng trọng yếu, Chu Nguyên cảm thấy điều này cực kỳ cần thiết.

Hiện tại, Chu Nguyên cũng đang cân nhắc rằng Vô Cực Môn khi tiến vào huyễn cảnh cũng chỉ mang theo số tinh thạch ít ỏi.

Tuy hiện tại có thể để bọn họ có được chút thu hoạch, nhưng rốt cuộc thu hoạch bao nhiêu, Chu Nguyên phải nắm giữ.

Cũng bởi vì những lý do Chu Nguyên đã cân nhắc từ trước, một môn phái không có năng lực bảo hộ được số tài nguyên nếu được phân chia, chẳng khác nào tự chuốc lấy tai họa vô vọng.

Hiện tại, sau một hồi cân nhắc, Chu Nguyên quyết định, nếu thực

sự phân phối tinh thạch, vậy chỉ cấp cho Vô Cực Môn và Tiêu Dao Sơn mỗi phái một kiện tinh thạch, sau đó lại để họ chọn một kiện trung đẳng pháp bảo và một kiện hạ đẳng pháp bảo.

Như vậy hẳn là có thể khiến họ thỏa mãn, dù sao hai kiện pháp bảo cần 1 vạn tinh thạch, tương đương với việc Chu Nguyên cấp cho mỗi môn phái 2 vạn tinh thạch.

Chu Nguyên cảm thấy, nếu theo tốc độ này, khi rời đi, có lẽ mỗi môn phái đều có thể nhận được 10 vạn tinh thạch và một số pháp bảo, hẳn là có thể khiến họ hài lòng.

"Nếu thật sự để hai môn phái đều có được nhiều thứ như vậy, sẽ nhiều hơn gấp 10 lần so với số tiền khi họ tiến vào, hơn nữa còn có pháp bảo thu nhập thêm, hẳn là có thể khiến họ thỏa mãn." "Nếu cộng thêm giá trị pháp bảo, hẳn là nên khống chế tổng tài nguyên của hai môn phái trong vòng 100 vạn tinh thạch.

Con số này sẽ không gây nguy hiểm cho môn phái." "Dù sao, con số này là tổng hợp từ cả pháp bảo và tinh thạch.

Nếu chỉ tính riêng tinh thạch, có lẽ họ sẽ nhận được khoảng năm sáu mươi vạn tinh thạch." "Con số này cũng hẳn là đủ khiến họ hài lòng, cũng đủ để hai môn phái phát triển.

Nếu nhiều hơn nữa, quả thực sẽ mang lại rủi ro cho họ." Chu Nguyên sau khi cân nhắc những điều này, cũng trực tiếp định ra một con số.

Nếu phân phối theo con số này, Chu Nguyên thực sự cảm thấy hai môn phái có thể cảm thấy hài lòng.

"Nếu không hài lòng, cũng chẳng có cách nào hay hơn.

Đã cấp đủ rồi, nhiều hơn nữa sẽ đối mặt với hủy diệt, cũng thể hiện bản tính tham lam của bọn họ." "Nếu cuối cùng phát hiện số

người tử thương của hai môn phái quá nhiều, có lẽ ta sẽ lấy thêm một phần tinh thạch để bồi thường cho những người tử vong, điểm này hẳn là phải làm." Chu Nguyên lúc này đã hạ quyết tâm, phương châm tổng thể của sự việc sẽ theo những gì hắn đã nói.

Đương nhiên, trong lúc Chu Nguyên đang cân nhắc những vấn đề này, Mã Như Long cũng cuối cùng đã quay về.

Mã Như Long không nói gì, chỉ gật đầu với Chu Nguyên.

Chu Nguyên thấy tình huống này cũng hiểu, khẳng định sự việc đã được tiến hành theo lời hắn dặn dò.

Bằng không, Mã Như Long tuyệt đối sẽ không ám chỉ bằng cách này.

Vì vậy, hiện tại chỉ cần làm theo thỏa thuận.

Chu Nguyên cảm thấy việc nắm giữ tinh thạch là được, bất kể cuối cùng áp dụng thủ đoạn hay đánh giá thế nào, cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng.

Hiện tại, các Hỗn Huyết Trưởng Lão cũng lần lượt tiếp tục thu thập thêm một phần tinh thạch và vật phẩm.

Chương 39

Vào lúc cuối cùng, Hỗn Huyết Đại Vương cũng lấy ra một phần tinh thạch từ trên người mình để bổ sung vào.

Cuối cùng cũng gom đủ con số Chu Nguyên mong muốn.

Hiện tại, sau khi Chu Nguyên đã cẩn thận kiểm kê, hắn đặt tất cả tinh thạch và pháp bảo vào hai chiếc giới chỉ riêng biệt, rồi ném hai chiếc giới chỉ đó vào không gian trữ vật.

Bởi vì hiện tại chưa phải lúc phân phát vật phẩm cho mọi người, chỉ có thể đợi sau khi rời khỏi đây mới phân phối những thứ này.

Hiện tại, Chu Nguyên nhìn Mã Như Long, cũng đang nghĩ lần này nên phân chia bao nhiêu vật phẩm cho Mã Như Long.

Bởi vì đây là một việc mà mỗi người đều có thể thu được lợi ích từ đó, không thể quên đi những người đã cùng hắn tiến vào huyễn cảnh.

Bọn họ cũng cần có lợi ích thu hoạch, dù sao mỗi người cũng cần tu luyện, mỗi ngày cũng cần tiêu hao một phần tinh thạch.

Vì vậy, việc phân phát cho họ một phần vật phẩm là điều đương nhiên.

Huống hồ, vào một số thời điểm then chốt, họ có thể sử dụng những tinh thạch này để khôi phục một phần linh khí.

“Hơn 10 người, nếu mỗi người cấp 1000 tinh thạch, thì mười mấy vạn tinh thạch đã hết.

Pháp bảo lần này chắc chắn không thể cấp cho mỗi người một kiện được, đành phải ghi nhớ chuyện này lại.” “Lúc đó, dựa theo tình hình thực tế thu hoạch vài lần, sẽ phân phối thêm một kiện pháp bảo

nữa.

Nếu mỗi người chọn một kiện pháp bảo, thì trong đây sẽ mất đi mười mấy kiện pháp bảo." "Huống hồ, trong số họ có một số người, trong quá trình tu luyện cần một số tài nguyên và dược liệu đặc biệt.

Nếu bản thân họ không có những thứ này, ta có khả năng phải cung cấp một phần tài nguyên như vậy." "Nếu cộng thêm phần tài nguyên tiêu hao, thực tế những thứ thu được, chỉ là lần này mạo hiểm tiến vào đây, đáng lẽ phải luận công ban thưởng." "Nếu không phát ra một số vật phẩm, chắc chắn họ cũng sẽ không có ý kiến khác, nhưng vì sự trưởng thành của cấp dưới, việc phân phát một số vật phẩm cũng là điều không tồi." Chu Nguyên sau khi hiểu rõ những việc này cũng đã đưa ra quyết định, hiện tại các phương án phân phối khác Chu Nguyên đều đã rõ ràng.

Sau khi đã giao dịch với Hỗn Huyết Đại Vương, Chu Nguyên đương nhiên sẽ không tiếp tục lưu lại đây nữa, hắn dẫn Triệu Vô Cực bay thẳng, trở về bãi biển nơi mọi người trú ngụ.

Sau khi trở về, Chu Nguyên cũng cẩn thận kiểm tra xung quanh một lượt, phát hiện không có bất kỳ tình huống bất thường nào khác.

Khi Chu Nguyên dẫn tất cả mọi người quay về, hắn cũng đặc biệt nhắc nhở mọi người, tuyệt đối không được mang theo bất kỳ mật thám nào của Hỗn Huyết Bộ Lạc trở về.

Như vậy có khả năng Hỗn Huyết Bộ Lạc sẽ trực tiếp tìm đến nơi Chu Nguyên ẩn náu.

Nếu người của Hỗn Huyết Bộ Lạc chuẩn bị điên cuồng báo thù, có thể Chu Nguyên sẽ không bị tổn thương.

Nhưng những lão nhược tàn binh cấp dưới, Chu Nguyên không dám đảm bảo sẽ không chịu bất kỳ tổn hại nào, vì vậy cần phải cẩn

thận hơn.

Những người khác thấy Chu Nguyên trở về cũng vô cùng vui mừng, nhưng khi biết Vô Cực Môn lần này tổn thất ba nhân mạng, Tiêu Dao Sơn cũng tổn thất hai nhân mạng, lại có chút bi thương.

Dù sao, những người đã cùng nhau xuất phát, khi trở về không thể đầy đủ được, trên đường đi đã có nhân mạng tổn thất.

Hiện tại trên đường trở về, đã thấy có tổn thất, vì vậy cũng hy vọng tổn thất như vậy có thể giảm thiểu tối đa.

Nhưng mỗi người cũng đều biết rằng để thu được tài nguyên trong huyễn cảnh, nhất định phải phát động chiến tranh.

Có khả năng sẽ xảy ra những cuộc chiến quy mô lớn, lúc đó muốn đứng ngoài cuộc, bảo toàn tính mạng là điều không thể.

Chính vì bang phái đã ban bố những nhiệm vụ như vậy, cần mọi người tuân thủ.

Đương nhiên, nếu trong thời bình, có lẽ chỉ phái một phần người đi làm những việc này, nhưng hiện tại hoàn toàn khác rồi.

Chu Nguyên không vội vàng phân phát những thứ này cho mọi người, trước tiên hắn để mọi người chuẩn bị ăn bữa tối.

Chương 40

Đợi sau khi ăn tối xong, Triệu Vô Cực và Lý Tiêu Dao sẽ cùng Chu Nguyên bàn bạc những việc còn lại là được, không cần thiết để tất cả mọi người đều tham gia.

Đương nhiên, Chu Nguyên chuẩn bị để Mã Như Long và vài người khác cũng tham gia, một là để họ hiểu rõ tình hình, hai là để họ có thể có được thu hoạch trong sự việc lần này.

Đợi tất cả mọi người ăn xong cơm, Chu Nguyên cũng ném ra một kiện pháp bảo, hóa thành một căn phòng, sau đó dẫn những người còn lại đi vào trong phòng.

Đương nhiên, những người có thể tiến vào căn phòng này đều là những người có thể trực tiếp bàn bạc sự việc với Chu Nguyên.

Vô Cực Môn và Tiêu Dao Sơn cũng chỉ có vài người như vậy mà thôi.

Trừ các môn chủ, cũng chỉ có trưởng lão mới có thể vào, những người còn lại chỉ có thể nghỉ ngơi bên ngoài, không có tư cách tham gia.

Chu Nguyên đối với những người này cũng không quá để tâm.

Dù sao, thiên phú trên người họ Chu Nguyên cũng không coi trọng, ngay cả Lý Tiêu Dao và Triệu Vô Cực hai người cũng chỉ chiếm được cái tiện của thân phận thủ lĩnh trong đám đông mà thôi.

Bằng không, dựa vào trí thông minh và thiên phú của hai người họ, cũng không có tư cách để Chu Nguyên triệu tập.

“Biểu hiện của hai người hôm nay đạt yêu cầu.

Mặc dù giữa chừng ta và Hỗn Huyết Bộ Lạc đã đạt thành thỏa

thuận, nhưng ít nhất trong giai đoạn đầu, những người này tác chiến dũng mãnh." "Biểu hiện của các ngươi ta cũng nghe được từ miệng người khác.

Lần này ta cũng thấy tổn thương không lớn.

Dù sao, trong một trận chiến như vậy, tổng cộng hai môn phái tử vong không quá 10 nhân mạng." "Người bị thương cũng chỉ hơn 10 nhân mạng mà thôi.

Như vậy phù hợp với kế hoạch và yêu cầu ta đã định ra trước đó.

Dù sao, muốn thu được lợi ích, tổng phải trả giá một số." "Hai người các ngươi cũng đã biết, lần này ta thu hoạch được bao nhiêu.

Những thu hoạch này ta không thể cấp hết cho các ngươi.

Cũng cần luận công ban thưởng, cấp tài nguyên quá nhiều, đối với các ngươi không có lợi." "Ta ban đầu định để hai môn phái, mỗi môn phái chọn một trung đẳng pháp bảo, sau đó lại chọn một hạ đẳng pháp bảo, làm pháp bảo tưởng thưởng cho môn phái." "Hiện tại điều kiện này cũng sẽ không thay đổi, lát nữa các ngươi có thể đi chọn là được, ta sẽ đặt vật phẩm ở chỗ Mã Như Long." "Còn về tinh thạch, ta ban đầu định cấp cho mỗi môn phái 1 vạn tinh thạch, như vậy đã đủ đáp ứng yêu cầu biểu hiện lần này rồi.

Nhưng lần này có nhân viên bị tổn thương, ta cần lấy ra một ít để bồi thường thì mới được." "Ta cấp cho hai môn phái mỗi phái 2 vạn tinh thạch, làm phần thưởng lần này và bồi thường cho người tử thương.

Cũng hy vọng các ngươi làm tốt công tác an ủi nhân viên thương vong vậy." "Ta cũng hy vọng các ngươi có thể lấy ra 1 vạn tinh thạch bồi thường cho những người tử vong và bị thương đó.

Ngoài ra, đối với những người có công cũng cần có phần thưởng."

“1 vạn tinh thạch còn lại hãy giữ lại, dùng làm kinh phí phát triển môn phái là đủ rồi.

Huống hồ, những nhiệm vụ sau này, chỉ cần các ngươi biểu hiện tốt, sẽ có thu nhập tương tự.” “Nhưng phải nhớ lời ta nói, có nhiều tinh thạch không phải là chuyện tốt, vì vậy bất kể có bao nhiêu thu nhập, chỉ cần giữ kín trong lòng là được.” “Một khi trở về thế giới bình thường, nếu những tài nguyên này bị người khác biết được, chắc chắn sẽ gây ra một số tranh đấu, ngay cả trong nội bộ môn phái cũng sẽ không yên ổn.” Chu Nguyên cũng đang nhắc nhở hai người trước mắt, không chỉ cần phòng bị một số người trong thế giới bên ngoài.

Thậm chí cả một số yếu tố bất ổn trong nội bộ môn phái cũng cần phải cân nhắc, bởi vì quả thực có một số người trong môn phái, có thể cùng hoạn nạn.

Nhưng lại không thể cùng hưởng phú quý.

Một khi biết trong môn phái có lượng lớn tài nguyên, bất kể là trưởng lão trong môn phái hay những người ở tầng lớp khác, đều sẽ nảy sinh ý nghĩ chiếm đoạt những tài nguyên này làm của riêng.

Nếu không thể thuận lợi chiếm đoạt, sẽ lôi kéo một đám người phá hoại cục diện ổn định đoàn kết trong môn phái.

Hy vọng có thể thông qua việc khuấy động phong ba để thu lợi ích, tất cả đều vì tài nguyên sau này sẽ mang đến họa căn.

Lần này, Chu Nguyên sở dĩ để Vô Cực Môn mang theo cả trưởng lão, cũng là muốn nhắc nhở những trưởng lão này, sau này nên làm gì cùng Triệu Vô Cực.

Chương 41

Đừng chỉ tập trung vào lợi ích trước mắt.

Chu Nguyên cũng trực tiếp chỉ ra một số căn nguyên của sự việc này.

Cũng đang nói cho họ biết, nếu sau này xảy ra những chuyện như vậy, có khả năng Chu Nguyên sẽ ra tay chỉnh đốn.

Hoặc Chu Nguyên cũng đang nói cho Triệu Vô Cực biết, nên để Triệu Vô Cực và trưởng lão đạt được một số hợp tác hoặc thỏa thuận, như vậy mới có thể cùng nhau quản lý tốt môn phái.

Bằng không, chỉ dựa vào trí thông minh của hai người Triệu Vô Cực, khi môn phái một khi có người gây chuyện, có khả năng hai người Triệu Vô Cực căn bản không có cách nào để đối phó.

Nhưng hiện tại nếu có sự ủng hộ của các trưởng lão khác trong môn phái, chuyện này sẽ khác.

Dựa vào sự nỗ lực chung của mọi người, nhất định sẽ khắc phục được một số khó khăn.

Chu Nguyên cũng đã nói rõ những chuyện này trước, dù sao hiện tại đã giải cứu họ ra ngoài rồi.

Đương nhiên, hắn hy vọng hai môn phái Vô Cực Môn có một sự phát triển tốt, không bị biến mất khỏi tầm mắt của nhân gian sau khi được giải cứu.

Sau khi Chu Nguyên dặn dò vài câu, hắn mới để tất cả rời đi.

Dù sao, lúc này để họ tự phân phối lợi ích là được, những chuyện này Chu Nguyên sẽ không tham gia vào.

Còn về cách thức luận công ban thưởng, hay cách thức an ủi những người tử vong, Chu Nguyên đã phân phát tất cả tinh thạch cần thiết cho việc này.

Vì vậy, cách sử dụng như thế nào, nếu Chu Nguyên lại tham gia vào sẽ không thích hợp nữa, dù sao đây là chuyện nội bộ của Vô Cực Môn và Tiêu Dao Sơn.

Đợi sau khi những người này rời đi, Chu Nguyên cũng chuẩn bị phân phối lợi ích nội bộ nhân viên.

Dù sao, ngay cả những người thuộc môn phái bên ngoài còn có lợi ích, huống hồ những người ở cùng Chu Nguyên, mặc dù khi Chu Nguyên không cấp bất cứ thứ gì, họ cũng sẽ không oán trách.

Nhưng lần này, những thứ Chu Nguyên thu được, thực sự có chút vượt ngoài dự liệu của hắn, nhiều hơn không ít vật phẩm.

Thậm chí Chu Nguyên còn cảm thấy, hiện tại nếu phân phối những thứ này cho mọi người, có thể khiến tất cả đều có thể có được sự thăng tiến ít nhiều trên đường tu luyện.

Như vậy, khi rời khỏi huyễn cảnh, cùng với sự thăng tiến công pháp cảnh giới của mọi người, Chu Nguyên có thể dẫn tất cả mọi người đi đến một số địa phương khác để lịch luyện.

Như vậy, có khả năng sẽ nhanh chóng giúp một phần người trong số Mã Như Long và những người khác thăng tiến đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

“Hôm nay ta cũng cần luận công ban thưởng cho các ngươi.

Lần này thực sự biểu hiện không tệ.

Mặc dù ta không ở cùng các ngươi, nhưng những chuyện này, ta đều thấy và nghe rõ ràng.” “Sự tôn kính của những môn phái bên ngoài dành cho các ngươi, ta đều thấy rõ.

Khi làm việc, năng lực mà các ngươi thể hiện khiến ta cũng vô cùng tán thưởng." "Ta cũng hy vọng sau này khi trở về địa bàn nhân tộc, các ngươi có thể làm những việc tương tự, có thể lãnh đạo một số người trong nhân tộc tu luyện lên cảnh giới cao hơn, như vậy mới có thể chống lại sự xâm lăng của các chủng tộc khác." "Hơn 10 người hôm nay, ta có thể cấp cho mỗi người 5000 tinh thạch.

Còn về phần thưởng pháp bảo khác, sẽ dựa theo những gì ta có thể thu được sau này mà định đoạt." "Nhưng bây giờ mỗi người có thể xem có cần pháp bảo nào không, sau đó để Mã Như Long định giá theo tình hình thực tế.

Đợi sau này luận công ban thưởng, những pháp bảo này cũng có thể dùng để khấu trừ." "Dù sao các ngươi cũng biết, ta không thể phân tán tất cả tài nguyên, bởi vì bên ngoài còn có một số người nhân tộc có thiên phú khá tốt, đang chờ đợi những tài nguyên này để thăng tiến!" "Ta phải đứng trên góc độ của toàn bộ nhân tộc để cân nhắc những vấn đề này.

Vì vậy, ta chỉ có thể phân phát một lượng nhỏ vật phẩm.

Hiện tại, việc thu hoạch tài nguyên cũng đồng thời là cống hiến cho nhân tộc." Chu Nguyên cũng đã nói rõ cho mọi người nguyên tắc và lý do phân phối những vật phẩm này.

Chương 42

Đương nhiên, khi Chu Nguyên nói những điều này, mọi người đều hiểu.

Dù sao, mọi người đều quen thuộc với thân phận của Chu Nguyên, biết rằng Chu Nguyên không thể vì chỉ thu được lợi ích trong một tiểu đội nhỏ mà lại tiêu hóa hết trong tiểu đội nhỏ đó.

Chu Nguyên thực sự không thể có hành vi như vậy.

Mọi người đều cảm thấy có thể cống hiến cho nhân tộc cũng vô cùng vui mừng, dù sao sau khi sức mạnh nhân tộc cường đại mới có thể có hòa bình.

Tất cả mọi người đều biết một đạo lý, một người mạnh mẽ chỉ là sức mạnh của một cá thể.

Sức mạnh cường đại như vậy là vô cùng nhỏ bé, chỉ khi một chủng tộc cường đại, sức mạnh đó mới là mạnh nhất.

Khi một chủng tộc cường đại rồi, khi đi lại bên ngoài mới có uy hiếp lực.

Trên thế giới này, những chủng tộc cường đại được mọi người công nhận, trừ một số chủng tộc trong Hồng Hoang thế giới ra, thì Thiên Đình và một số chủng tộc giáo phái khác là mạnh nhất.

Khi những người này đi lại bất cứ nơi nào trên thế giới, khi mọi người biết thân phận của họ, đều sẽ kính trọng từ xa, hoặc sẽ nịnh nọt.

Bởi vì thân phận đó đã mang lại cho họ nền tảng như vậy.

Khi nhân tộc thực sự có thể cường đại, mọi người cũng không yêu cầu các chủng tộc khác phải nịnh nọt họ.

Nhưng ít nhất trong địa giới nhân tộc có thể có được hòa bình, khi đi lại bên ngoài, khi tất cả các chủng tộc khác biết đến nhân tộc, dành cho nhân tộc sự tôn trọng xứng đáng là đủ rồi.

Đây cũng là điều mà tất cả tu chân giả nhân tộc vẫn luôn theo đuổi.

Mọi người đều biết rằng hiện tại còn rất xa mới đạt được con đường đó.

Mọi người cũng biết, hiện tại vừa mới ký kết hiệp nghị với yêu tộc, cũng chỉ có được 500 năm hòa bình mà thôi.

Nhưng nếu 500 năm này mọi người có thể nắm giữ được, quả thực có khả năng thực hiện giấc mơ trong lòng mọi người.

Khi giấc mơ này thành hiện thực, đó mới là lúc nhân tộc thực sự cường đại.

Hiện tại Chu Nguyên tích lũy một số tài nguyên cho nhân tộc, mọi người đều có thể hiểu được.

Chỉ khi những tài nguyên này được sử dụng đúng chỗ, mới có thể khiến nhiều nhân loại cường đại hơn, nhiều tu chân giả công pháp cảnh giới cao hơn, và cũng có thể tham gia vào công cuộc xây dựng nhân loại.

Đó mới là lúc nhân tộc thực sự phú cường, chứ không phải một số người chia hết tất cả tinh thạch vào tay mình.

Dù có bao nhiêu tinh thạch, số lượng tinh thạch hấp thu mỗi ngày cũng cố định.

Vì vậy, mọi người sẵn lòng cống hiến sức mạnh của mình cho sự phát triển của nhân loại, cũng sẵn lòng đưa ra một phần tài nguyên.

“Ta đã sớm hiểu rõ những chuyện này rồi, ngay cả khi không phân

phối cho ta bất kỳ tinh thạch nào cũng không sao, chỉ cần có đủ tinh thạch để tu luyện và tiêu hao hàng ngày là đủ rồi." "Hiện tại công pháp của ta có người chỉ điểm, pháp bảo của ta cũng có thể thu được trong quá trình chiến đấu.

Ta đều có những điều kiện ưu việt như vậy, còn có thể có yêu cầu gì khác nữa!" "Trong nhân tộc có người, ngay cả nhu cầu duy trì tu luyện hàng ngày cũng không thể đáp ứng được, chứ đừng nói đến việc sở hữu một kiện pháp bảo.

Vì vậy, ta cảm thấy ta hiện tại có thể chấp nhận được." "Ngay cả Vô Cực Môn của ta trước mắt, nếu thực sự có tài nguyên, cũng sẽ không tiến vào huyễn cảnh.

Chính vì thiếu tài nguyên, mới cuối cùng rơi vào cái bẫy của yêu tộc." Chu Nguyên thấy mọi người đã hiểu rõ, những chuyện này hắn cũng không nói thêm lời nào nữa.

Chương 43

Dù sao, những chuyện này, nếu một người có tấm lòng rộng lớn, sẽ nhanh chóng hiểu rõ đạo lý này.

Chu Nguyên tin tưởng nhãn quang của mình, dẫn theo những người này, tuyệt đối không có tư lợi hẹp hòi, đều là những người có tấm lòng rộng lớn, có thể cống hiến sức mạnh của mình cho sự phát triển của nhân tộc.

Ngay cả khi để họ tiếp tục làm một số việc mạo hiểm, nhưng lại không cấp bất cứ thứ gì, họ cũng sẽ đồng ý với quan điểm này, giống như những gì họ đang biểu đạt.

Chính vì Chu Nguyên biết họ có tư tưởng như vậy, nên hắn mới không để họ chịu thiệt thòi.

Ngược lại, những người làm việc gì cũng tính toán chi ly, Chu Nguyên mới tính toán với họ.

Giống như khi Chu Nguyên chiến đấu với yêu tộc ở Thanh Thực Bộ Lạc.

Nhưng một số trưởng lão trong bộ lạc lại muốn tính toán với Chu Nguyên, vì muốn thu được nhiều lợi ích hơn, muốn làm một số thủ đoạn khác từ đó.

Khi Chu Nguyên biết chuyện này, hắn căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, trực tiếp giết chết tất cả những người đó.

Những người đó chết vì Chu Nguyên biết, những người như vậy tồn tại trong nhân tộc sẽ cản trở sự phát triển của nhân tộc, không cần thiết phải tiếp tục lưu lại nhân gian nữa.

Chỉ cần tái nhập lục đạo luân hồi là được.

Những người Chu Nguyên cần, càng giống Mã Như Long, những người có một bầu nhiệt huyết.

Có thể nỗ lực thăng tiến công pháp cảnh giới hiện tại, cũng có thể vì sự phát triển chung của nhân tộc mà tổn thất một phần lợi ích.

Ngay cả khi không có bất kỳ lợi ích nào, cũng có thể nghĩa vô phản cố tiến vào huyễn cảnh, cứu viện người của Tiêu Dao Sơn và Vô Cực Môn, bởi vì đó là đồng bào nhân tộc.

Vì vậy, Chu Nguyên cũng đã nhìn rõ một phần phẩm chất của những người phía sau mình, cũng hy vọng dưới sự dẫn dắt của hắn, họ sẽ trưởng thành nhanh hơn.

Chỉ khi những người như vậy trưởng thành, lãnh đạo nhân tộc mới có thể phát triển nhanh hơn, đồng thời những phẩm chất này cũng sẽ lan truyền đến mọi ngóc ngách của nhân tộc.

Khiến nhiều nhân tộc hơn đều có tấm lòng rộng lớn như vậy và quyết tâm một lòng vì sự phát triển của nhân tộc.

Chỉ khi có nhiều người như vậy, nhân tộc mới có thể đạt đến sự phồn vinh phú cường cuối cùng.

“Ta biết tâm tình của các ngươi.

Trong khoảng thời gian này, hãy tranh thủ thời gian tu luyện đi.

Đặc biệt, ta cảm thấy mỗi người trong cảnh giới hiện tại, sau khi lịch luyện trong huyễn cảnh, hẳn là đều có thể có được thu hoạch.” “Các ngươi cũng cần chú ý, tuyệt đối đừng quá cậy mạnh.

Nếu gặp phải đối thủ không thể chống đỡ được, nhất định phải kịp thời nhờ người bên cạnh giúp đỡ.

Hiện tại nếu chết trong huyễn cảnh, thực sự quá đáng tiếc rồi.” “Ta chuẩn bị rời khỏi huyễn cảnh, và trên đường rời đi đều sẽ có thu

hoạch.

Nếu bây giờ bị tổn thất ở đây, sẽ không có cách nào ra thế giới bên ngoài để cạnh tranh và đối kháng với các chủng tộc khác." "Đối với các ngươi và đối với nhân tộc của ta đều là một tổn thất.

Vì vậy, cách tốt nhất là làm việc trong phạm vi năng lực của mình.

Ngay cả khi thử thách bản thân, cũng phải kiểm soát mức độ nguy hiểm trong một phạm vi nhất định." "Chỉ khi kiểm soát tốt những điều này, mới có thể khiến các ngươi không ngừng tiến bộ trên nền tảng vững chắc, không phải sau khi thử thách một mục tiêu lại sớm yểu mệnh." "Được rồi, tất cả ra ngoài đi, tranh thủ thời gian đả tọa điều tức!

Mã Như Long, ngươi lưu lại!" "Chúng ta hãy cùng xem xét địa điểm tiếp theo nên vận hành như thế nào.

Chương 44

Phượng Hoàng Thành không dễ đối phó như hiện tại, dù sao đó là địa phương của một Hỗn Huyết tộc cường đại." "Mã Như Long, ngươi cũng ra ngoài đi.

Triệu Vô Cực, ngươi hãy chiêu hô vào, ta cùng y bàn bạc, có lẽ y có thể biết một số tình huống nào đó!" Mã Như Long sau khi nghe Chu Nguyên phân phó cũng đi ra ngoài gọi Triệu Vô Cực vào.

Triệu Vô Cực có chút bàng hoàng.

Bởi vì y đang ở bên ngoài phân phát chiến lợi phẩm lần này.

Y tuyệt đối tuân theo phân phó của Chu Nguyên, căn bản không hề nói ra chuyện 1 vạn tinh thạch còn lại.

Y chỉ lấy ra 1 vạn tinh thạch để phân phát cho mọi người.

Mặc dù có người biết Chu Nguyên lần này thu hoạch không ít.

Nhưng cũng cảm thấy với thực lực của họ, có được thu nhập như vậy đã là không tệ rồi, bởi vì thu nhập từ một Hỗn Huyết Bộ Lạc có thể sánh ngang với việc họ mang theo tất cả tư trang khi tiến vào đây và tất cả đã bị hao mòn.

Vì vậy, thu nhập như vậy cũng khiến họ vô cùng hài lòng, bởi vì hiện tại họ biết, dựa vào thực lực của mình, không những không thể có được tinh thạch, thậm chí còn phải bỏ mạng ở đây.

Nếu không có Chu Nguyên bảo hộ và phối hợp, hiện tại bất kỳ một khối tinh thạch nào cũng không thuộc phạm vi năng lực mà họ có thể đạt được.

Vì vậy, những người này hiện tại đang hài lòng.

Chỉ là có một vài người có chút mắt đỏ ghen tị với Chu Nguyên, vì hắn thu được nhiều vật phẩm hơn.

Sau vài lần Triệu Vô Cực răn dạy, tất cả mọi người đều hiểu một đạo lý, bụng bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Đừng nhìn chằm chằm vào những thứ trong nồi của người khác mà mắt đỏ, đó không thuộc về mình.

Mặc dù khoảng cách rất gần, nhưng nếu muốn thò tay vào nồi của người khác, có khả năng sẽ mất mát không chỉ là một đôi tay.

Thậm chí tính mạng cũng sẽ mất ở đó.

Điểm này Triệu Vô Cực đã sớm thấy rõ ràng từ Chu Nguyên.

"Tất cả những người bị thương lần này đều nhận 200 tinh thạch, làm dược phí và phần thưởng.

Những người hy sinh nhận 500 tinh thạch.

Ta hiện tại còn lại 6000 tinh thạch làm phần thưởng, cấp cho những người tham gia nhiệm vụ lần này giết địch khá nhiều." "Đương nhiên, chỉ cần tham gia nhiệm vụ đều có thể nhận, ít nhất là 10 khối tinh thạch.

Chỉ là nhiệm vụ lần này đã kết thúc, nhiệm vụ tiếp theo chỉ cần các ngươi nỗ lực sẽ có thu hoạch nhiều hơn." "Ta hy vọng mỗi người đều hiểu ý nghĩa của những tinh thạch này, không phải để các ngươi giữ lại trong tay, mà là để các ngươi nhanh chóng khôi phục linh khí, sau đó cùng ta đi làm nhiệm vụ tiếp theo." "Ta tin rằng dưới sự dẫn dắt của Chu Nguyên, chúng ta sẽ sớm có những thu hoạch khác.

Thậm chí, chỉ cần chúng ta biểu hiện tốt, Chu Nguyên đã nói với ta rằng sẽ phân phát một số pháp bảo cho chúng ta." "Vì vậy, hiện tại ngoài việc khôi phục linh khí, những gì ta cần làm là mỗi lần thực hiện nhiệm vụ, phải nghe theo phân phó của Chu Nguyên, dũng cảm

giết địch.

Chỉ khi ta hoàn thành những nhiệm vụ này, ta mới có thu hoạch." "Ta không muốn nghe những âm thanh khác trong môn phái của ta.

Nếu các ngươi cảm thấy dựa vào năng lực của mình có thể thu được nhiều hơn, cũng có thể đi làm nhiệm vụ độc lập." Triệu Vô Cực đang nói những điều này, Lý Tiêu Dao cũng đồng thời dặn dò người của môn phái mình những điều tương tự.

Nhưng rõ ràng, tình hình của Tiêu Dao Sơn được kiểm soát tốt hơn một chút, không ai đưa ra bất kỳ dị nghị nào về cách phân phối của Chu Nguyên.

Ngược lại, mọi người đều vô cùng phấn khởi, bởi vì khi tất cả đệ tử Tiêu Dao Sơn tiến vào đây, đều không có quá nhiều tài nguyên.

Chương 45

Lần này, ngay cả một đệ tử bình thường tham gia nhiệm vụ cũng nhận được 10 khối tinh thạch.

Ngay cả những đệ tử không tham gia nhiệm vụ cũng nhận được ba khối tinh thạch.

Lý Tiêu Dao cũng nói cho họ biết, tất cả những thứ này đều là những thứ nhận được sau khi Chu Nguyên luận công ban thưởng.

Nếu lần sau có thể có cống hiến lớn hơn trong nhiệm vụ, cũng có thể nhận được nhiều vật phẩm hơn.

Thậm chí Lý Tiêu Dao còn ném ra một pháp bảo trương đại bính, nói với mỗi người rằng sau này có khả năng sẽ nhận được pháp bảo.

Đặc biệt, những pháp bảo trong môn phái chắc chắn sẽ được cấp cho những người có cống hiến nhiều nhất sử dụng.

Một số người trẻ tuổi có thiên phú tốt, nếu có thể lập công lớn hơn trong huyễn cảnh.

Thậm chí khi có thể nhận được sự công nhận của Chu Nguyên, cũng sẽ có nhiều thu hoạch hơn.

Vì vậy, hiện tại người của Tiêu Dao Sơn đều đang suy tính làm thế nào để kết giao với Chu Nguyên và những người dưới quyền Chu Nguyên, để Chu Nguyên nhìn họ bằng con mắt khác.

Như vậy, có lẽ mới có thể nhận được nhiều vật phẩm hơn, hoặc có lẽ khi Chu Nguyên vui vẻ, họ có thể trực tiếp thu hoạch một kiện pháp bảo.

Đây chính là sự khác biệt giữa Lý Tiêu Dao và Triệu Vô Cực khi làm việc này.

Nếu Lý Tiêu Dao cũng dùng lời lẽ tương tự để cảnh báo tất cả người của Tiêu Dao Sơn, e rằng hiệu quả thu được sẽ tương tự như Triệu Vô Cực.

Ngay cả khi có một số người trong lòng không thoải mái, cũng sẽ không nói ra chuyện này, chỉ giữ kín trong lòng.

Trên bề mặt thì đồng ý với lời Lý Tiêu Dao nói, như vậy hiệu quả tạo ra có khả năng sẽ chôn giấu mầm họa cho môn phái.

Nhưng Lý Tiêu Dao đã tiêu trừ tất cả những mầm họa như vậy.

Thậm chí, y còn biến những vật phẩm mà mọi người có thể nhận được mỗi lần thực hiện nhiệm vụ thành động lực.

Đây cũng là năng lực của Lý Tiêu Dao.

Mặc dù Lý Tiêu Dao không xuất chúng về mặt trí thông minh, nhưng y có một bộ thủ đoạn trong quản lý, và ở Tiêu Dao Sơn y cũng có sức hút độc đáo.

“Thân phận của Chu Nguyên, chắc hẳn tất cả mọi người đều đã biết rồi, y là một trong những thủ lĩnh của nhân tộc ta.

Chỉ cần chúng ta có thể vây quanh Chu Nguyên, khẳng định mỗi người đều sẽ không chịu thiệt thòi.” “Việc cần làm, chỉ cần có ích cho nhân tộc, hoặc có thể thăng tiến năng lực cá nhân.” “Nhưng Chu Nguyên cho rằng trong phạm vi mà các ngươi đáng được nhận, y đều sẽ cấp.

Giống như đạo lý về tinh thạch lần trước.” “Mặc dù phân phát cho chúng ta không quá nhiều, nhưng cũng đủ để chúng ta sử dụng rồi.

Vì vậy, chúng ta tuyệt đối không được tham lam như rắn nuốt voi, cho rằng mình có thể thu được nhiều hơn.” “Hãy suy nghĩ một chút, nếu không có Chu Nguyên, chúng ta hiện tại đang làm gì?

Vì vậy, hiện tại chúng ta không những đang chuẩn bị thoát khỏi bể khổ, ngược lại còn có thu hoạch, thậm chí sau này sẽ có nhiều thu hoạch hơn." "Vì vậy, hành trình lần này, đối với chúng ta là một cơ hội hiếm có." "Ta hy vọng mỗi người đều có thể nắm giữ cơ hội như vậy." "Trong khi thực hiện nhiệm vụ, không những phải dũng cảm giết địch, mà còn phải thể hiện năng lực của Tiêu Dao Sơn chúng ta, để Chu Nguyên cũng thấy rằng không phải thực lực và địa vị của chúng ta không thể thực hiện nhiệm vụ." "Ngược lại, chúng ta có thể dùng dũng khí vô úy và sự phối hợp mật thiết của tất cả mọi người trong môn phái, cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ Chu Nguyên giao phó, thậm chí cũng có thể nhận được sự coi trọng của Chu Nguyên." "Như vậy, mới có thể khiến Chu Nguyên giao một số pháp bảo cho chúng ta sử dụng, bởi vì khi những pháp bảo này được giao cho chúng ta sử dụng, có thể khiến chúng ta thực hiện nhiều nhiệm vụ hơn." "Thậm chí có thể khiến chúng ta thông qua những pháp bảo này làm được nhiều việc hơn.

Đó mới là câu trả lời ta muốn đưa cho Chu Nguyên, chứ không phải ta có những suy nghĩ quỷ quyệt khác khi làm nhiệm vụ." "Dù sao, công pháp cảnh giới của Chu Nguyên, bất kỳ ai cũng có thể bị y nhìn thấu trong nháy mắt.

Vì vậy, ta càng hy vọng mỗi người đều có thể suy nghĩ thấu đáo." "Nếu thực sự là một người tư lợi, cũng không cần phải ở lại Tiêu Dao Sơn của ta.

Hiện tại, ta cần nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ, thu thập những tinh thạch này, để cống hiến cho toàn bộ nhân tộc của ta." "Đương nhiên, khi ta làm những việc này, lợi ích của ta cũng sẽ không thiếu.

Chương 46

Ta chỉ cần cống hiến hết sức mình là được.

Những phần còn lại, Chu Nguyên đều sẽ cho ta sự đánh giá chính xác và phần thưởng hợp lý." "Muốn có nhiều tinh thạch, mỗi người đều biết rõ mình nên làm gì rồi." "Nhưng những người không tham gia nhiệm vụ cũng đừng lo lắng, sau này khi môn phái có nhiều tinh thạch hơn, tự nhiên cũng sẽ cấp cho các ngươi nhiều tinh thạch hơn." Khi Mã Như Long đi đến bên cạnh Lý Tiêu Dao, y vừa lúc nghe được lời Lý Tiêu Dao nói với người trong môn phái.

Mã Như Long ở phía xa đã nghe rất rõ những lời này.

Khi y tiến đến gần, Lý Tiêu Dao mới phát hiện ra Mã Như Long.

Mã Như Long vô cùng hài lòng với cách Lý Tiêu Dao giáo huấn người trong môn phái như vậy.

Dù sao, Mã Như Long là người của Chu Nguyên, hy vọng tất cả mọi người khi đi theo Chu Nguyên, đều có một nhận thức đúng đắn.

Đặc biệt, quan niệm đúng đắn của Lý Tiêu Dao khiến Mã Như Long vô cùng tán thưởng.

Mã Như Long cũng cảm thấy một người như Lý Tiêu Dao không quá thông minh.

Nhưng ít nhất trí thông minh của y đủ dùng để biết đại phương hướng, biết nên nắm giữ như thế nào, biết nên giáo dục cấp dưới của mình như thế nào để làm theo đúng hướng.

Không phải là sau khi thấy một số tiền tài liền đỏ mắt, muốn lấy tất cả tiền tài về tay mình.

Quả thực, giáo dục cấp dưới như vậy, mới có thể khiến mọi

người tâm bình khí hòa.

Cũng khiến mọi người biết làm thế nào để tranh thủ nhiều tiền tài hơn, đó hoàn toàn cần dựa vào bản lĩnh của mình.

Quả thực đúng như Lý Tiêu Dao đã nói.

Nếu thực sự có một số người có thiên phú được Chu Nguyên coi trọng, Chu Nguyên tuyệt đối sẽ không để tâm đến những thứ trong tay y.

Chỉ là Chu Nguyên hiện tại chưa quan sát những người đó, xem có ai có thiên phú hay không mà thôi.

Đương nhiên, Chu Nguyên cũng không có thời gian đó.

Đối với Chu Nguyên hiện tại đang bận rộn, trước mắt cần nắm giữ tình hình tổng thể, không đi quan sát từng cá thể.

Hiện tại, Chu Nguyên làm việc hoàn toàn là cân nhắc làm thế nào để dẫn dắt mọi người ra ngoài, đồng thời cũng cân nhắc làm thế nào để mang lại nhiều thu nhập hơn cho mọi người.

Vì vậy, hiện tại tất cả trọng tâm của Chu Nguyên đều đặt vào đó.

Cũng là để mọi người sau này đều có tài nguyên tu luyện, Chu Nguyên mới làm như vậy vì sự phát triển của nhân tộc.

Mã Như Long thấy Lý Tiêu Dao đã phát hiện ra mình, cũng nói cho Lý Tiêu Dao lý do mình đến đây.

Đương nhiên, Mã Như Long cũng nói vài câu khích lệ với tất cả người của Tiêu Dao Sơn, điểm này cũng khiến tất cả người của Tiêu Dao Sơn xác nhận.

Quả thực đúng như Lý Tiêu Dao đã nói, chỉ cần có thể nỗ lực làm nhiệm vụ, phù hợp với yêu cầu của Chu Nguyên, tất cả mọi người đều sẽ có một phần thu nhập và phần thưởng hợp lý.

Khi Lý Tiêu Dao và Mã Như Long đi về phía phòng của Chu Nguyên, Mã Như Long cũng nói cho Lý Tiêu Dao biết, chỉ cần có thể biểu hiện tốt, có lẽ thực sự có thể nhận được nhiều hơn từ Chu Nguyên, điểm này không hề nghi ngờ.

Mã Như Long cũng trực tiếp kể cho Lý Tiêu Dao một số kinh nghiệm và ví dụ của những người khác, để y hiểu rằng, ban đầu Mã Như Long cũng không mạnh.

Và quan hệ của y với Chu Nguyên cũng không thân thiết đến vậy, chỉ là thiên phú và sự nỗ lực của y đã lay động Chu Nguyên mà thôi.

Chương 47

Vì vậy, y mới luôn đi theo Chu Nguyên và có được thành tựu như hiện tại.

Chu Nguyên sẽ tìm kiếm một số tài nguyên phù hợp cho y.

Thậm chí, để y có được sự rèn luyện, đã tìm kiếm một số địa phương thích hợp để y lịch luyện.

Điều đó cho thấy Chu Nguyên coi trọng nhân tài nhân tộc đến mức nào.

Vì vậy, y cũng khuyên Lý Tiêu Dao nên phái một số người ưu tú trong môn phái đi thực hiện nhiều nhiệm vụ hơn, để Chu Nguyên xem xét, liệu có ai mà Chu Nguyên cho là có thiên phú xuất chúng hay không.

Như vậy, có lẽ thực sự có thể mang lại sự giúp đỡ cho môn phái, e rằng cá nhân đó sẽ không còn đi theo Lý Tiêu Dao nữa.

Nhưng một khi những người đó trưởng thành, sự giúp đỡ cho Tiêu Dao Sơn là không thể tưởng tượng được.

Vì vậy, cơ hội này cần phải nắm giữ.

Mã Như Long sở dĩ kể những chuyện này cho Lý Tiêu Dao, cũng vì cảm thấy phẩm hạnh và thái độ của Lý Tiêu Dao không tồi.

Chỉ là quả thực Lý Tiêu Dao chưa chắc đã hiểu được những chuyện này.

Mã Như Long đã đặc biệt chỉ điểm cho Lý Tiêu Dao vài câu.

Vài câu nói đó lại khiến Lý Tiêu Dao bừng tỉnh, biết rõ nên làm thế nào mới là phương pháp chính xác, cũng vô cùng cảm tạ Mã Như

Long, biết rõ nên tranh thủ cơ hội trước mặt Chu Nguyên như thế nào.

“Cảm ơn lời chỉ điểm của ngươi.

Quả thực ta không hiểu tính cách của Chu Nguyên, không biết nên làm thế nào mới có thể biểu hiện tốt hơn.

Khi đối mặt với Chu Nguyên, ta thậm chí còn có chút hoảng sợ, có chút không biết phải làm sao.” “Cũng vì y là một trong những thủ lĩnh nhân tộc của chúng ta.

Nếu người bình thường gặp y, e rằng cũng sẽ có phản ứng như vậy.

Sau khi ta gặp y, dường như khả năng tư duy và trí thông minh của ta đều ngừng lại vậy.” “Vốn dĩ muốn biểu hiện tốt hơn trước mặt Chu Nguyên, nhưng sau khi gặp Chu Nguyên lại khiến tư duy của ta ngừng trệ, biến thành như một kẻ ngốc, kết quả khẳng định sẽ không để lại ấn tượng tốt hơn trong lòng Chu Nguyên.” Mã Như Long nghe lời Lý Tiêu Dao nói mới hiểu, thì ra không phải trí thông minh của Lý Tiêu Dao không đủ dùng, hay tư duy của y đã bị yêu tộc giăng bẫy mà hóa đá, thậm chí là do một số nguyên nhân khác gây ra những chuyện này.

Hiện tại, sau khi Mã Như Long nghe lời Lý Tiêu Dao nói, y phân tích ra, có khả năng Lý Tiêu Dao thực sự vì lợi ích mà rơi vào cái bẫy của yêu tộc, tiến vào huyễn cảnh.

Luôn đợi Chu Nguyên cứu viện, nhưng trí thông minh của hai người Lý Tiêu Dao không giống như Chu Nguyên đã nói.

Đặc biệt là sự ngu ngốc hay phản ứng chậm chạp với những chuyện thực sự khó khăn, chỉ là vì trước mặt Chu Nguyên mới như vậy.

Mã Như Long cũng hiểu một số chuyện.

Nếu thực sự hai người Lý Tiêu Dao là những người có trí thông minh rất thấp, sẽ không thể dẫn Vô Cực Môn và Tiêu Dao Sơn tiến vào huyễn cảnh rồi đi đến tận bây giờ.

Có khả năng đã sớm bị Hỗn Huyết tộc hoặc các chủng tộc khác tiêu diệt rồi.

Chính vì trí thông minh của hai người họ phù hợp với yêu cầu, nên hai người họ mới có thể tránh được một số rủi ro.

Thậm chí Mã Như Long lại hiểu ra, có khả năng trong môn phái có một số người có trí thông minh cũng có thể phù hợp với yêu cầu.

Như vậy mới có thể giúp hai môn phái đưa ra một số ý kiến, giúp họ tránh được nhiều rủi ro.

Chương 48

Vì vậy, những gì Chu Nguyên đã thấy trước đây có lẽ chỉ là một số biểu hiện bên ngoài mà thôi.

Nhưng biểu hiện bên ngoài này, không phải do Lý Tiêu Dao cố gắng ngụy trang mà thành.

Bởi vì sau khi nhìn thấy Chu Nguyên, cảm nhận được áp lực của cường giả và áp lực của thủ lĩnh nhân tộc, nên dưới áp lực đó, y dường như ngừng thở, dường như khả năng tư duy trở nên yếu kém.

Cuối cùng, khi Chu Nguyên yêu cầu y làm một số việc, y càng thêm hoảng sợ, sợ làm không tốt những chuyện đó, thậm chí sợ có bất kỳ sai sót nào khi làm những chuyện đó.

Vì vậy, y chỉ đơn thuần vì muốn hoàn thành nhiệm vụ của Chu Nguyên với tỷ lệ thành công cao.

Vì vậy, y mới làm những chuyện đó, giống như khi đàm phán với người của Cửu Đạo Câu, Lý Tiêu Dao không có cách nào tốt để giúp Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực đã đưa ra một quyết định ngu xuẩn, chỉ đòi 3000 tinh thạch để đạt được một giao dịch, nhưng cuối cùng lại xảy ra vấn đề.

“Không cần có bất kỳ căng thẳng hay lo lắng nào, các ngươi đâu có làm chuyện gì khuất tất.

Nếu thực sự làm sai chuyện, thì lúc đó có tâm trạng như vậy cũng chưa muộn.

Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ Chu Nguyên giao phó, có thể phù hợp với yêu cầu của Chu Nguyên là được rồi.” “Ngay cả khi

không hoàn thành nhiệm vụ của Chu Nguyên cũng không sao, chỉ cần cố gắng hết sức là được rồi.

Đương nhiên, tuyệt đối đừng phạm một số lỗi sơ đẳng, rồi phá hủy nhiệm vụ vốn dĩ có thể hoàn thành." "Chỉ cần không phải vì những lý do như vậy, đều không có bất kỳ điều gì đáng lo lắng.

Ngược lại, cần phải vui vẻ ở bên cạnh Chu Nguyên.

Chỉ cần biểu hiện tốt, sẽ có những thu hoạch có thể khiến các ngươi hài lòng." "Thậm chí, nếu trong số các ngươi có người có thiên phú tốt, có thể nhận được sự chỉ đạo của Chu Nguyên.

Nhưng nếu mỗi người đều có vẻ mặt như hiện tại, làm sao có thể thu hút được hứng thú của Chu Nguyên chứ." Mã Như Long khuyên giải cũng khiến Lý Tiêu Dao liên tục gật đầu.

Mã Như Long cũng biết, tuy hiện tại y đã nói chuyện với Lý Tiêu Dao một lượt, nhưng khẳng định Triệu Vô Cực cũng sẽ biết chuyện này.

Vì vậy, không cần lặp lại.

Hai người họ lại đi tìm Triệu Vô Cực rồi mới cùng nhau tiến vào phòng của Chu Nguyên.

Bởi vì hiện tại Chu Nguyên đã đợi một lúc rồi.

Nếu không phải Mã Như Long nấp sau Lý Tiêu Dao, muốn nghe lén Lý Tiêu Dao và môn phái của y bàn bạc chuyện hôm nay như thế nào, Chu Nguyên cũng không cần đợi lâu như vậy.

Đương nhiên, sau khi Mã Như Long nghe những lời đó, y lại lãng phí thêm một chút thời gian, nói với Lý Tiêu Dao một số chuyện khác, và nói một số lời khích lệ cho Lý Tiêu Dao.

Điều đó khiến Chu Nguyên phải đợi lâu hơn một chút.

Chu Nguyên đối với việc Mã Như Long hiện tại dẫn Lý Tiêu Dao trở về cũng không để ý.

Dù sao không có chuyện gì gấp gáp, sớm một chút hay muộn một chút cũng không sao.

Huống hồ, Chu Nguyên cho rằng có khả năng Lý Tiêu Dao và Triệu Vô Cực đang xử lý một số chuyện trong môn phái.

Dù sao, hôm nay trong môn phái đều có một số thương vong, cần phải phát hết những vật phẩm phần thưởng của Chu Nguyên xuống.

Chậm trễ một chút thời gian cũng là điều có thể tha thứ.

Chương 49

Chu Nguyên cũng lợi dụng khoảng thời gian đó, đang chọn địa điểm tấn công tiếp theo cho mọi người và cách thức để thu được đủ tài nguyên, bởi vì địa điểm tiếp theo là một thị trấn nhỏ.

Vì vậy, Chu Nguyên càng hy vọng khi chiếm lĩnh thị trấn nhỏ đó, cũng có thể đạt được đàm phán trực tiếp, giống như cách đối xử với những người ở Hỗn Huyết Bộ Lạc vậy.

Như vậy có thể giảm thiểu thương vong nhân viên của cả hai bên và có thể tăng tốc độ không ít.

Dù sao, nếu không đạt được đàm phán, Chu Nguyên cần để người dưới quyền của mình ra tay làm một số việc.

Còn nếu đạt được đàm phán, thì người quản lý trong thị trấn nhỏ đó sẽ đi đàm phán với các quý tộc và cấp dưới của mình một số chuyện.

Như vậy có thể giúp Chu Nguyên đỡ tốn không ít tâm sức.

Khi Chu Nguyên chưa cân nhắc ra một phương án và kết quả tốt, Mã Như Long đã dẫn Lý Tiêu Dao vào.

Vì vậy, Chu Nguyên cũng ngừng suy nghĩ, hy vọng mọi người có thể đưa ra một phương pháp tốt.

Nhưng Chu Nguyên không quá tin tưởng vào khả năng Lý Tiêu Dao có thể đưa ra phương pháp, chủ yếu vẫn là trông cậy vào Mã Như Long.

“Dựa theo một số thông tin ta hiện tại có được, có thể phán đoán rằng Bố Lang Tiểu Trấn phía trước hẳn là có gần 1 vạn binh lính canh giữ.” “Mặc dù trong số binh lính canh giữ này, những người có thể

trở thành tu chân giả chỉ có 3000 người, nhưng đối với chúng ta cũng không phải là mối đe dọa nhỏ." "Vì vậy, ta cần một chủ ý xảo diệu thì mới được.

Bằng không, hơn 2000 người của chúng ta cần trực tiếp đối mặt với hơn 3000 người.

Trong tình huống này, thương vong chắc chắn sẽ lớn hơn nhiều so với khi ở Hỗn Huyết Bộ Lạc." "Bố Lang Tiểu Trấn tuy được gọi là một thị trấn nhỏ, nhưng thực ra nó là một thành phố nhỏ.

Cũng là kết quả phát triển của thị trấn nhỏ này qua nhiều năm.

Vì vậy, ta không thể xem thường thị trấn nhỏ này, để bản thân có bất kỳ tâm lý chủ quan nào." "Ngược lại, ta cần coi trọng Bố Lang Tiểu Trấn, nhất định phải sử dụng phương pháp xảo diệu để đạt được mục đích của ta.

Bởi vì nếu ta trực tiếp tấn công mạnh mẽ, đó mới là chủ ý ngu xuẩn nhất." "Dù sao, mục đích của ta không phải là đánh chiếm một Bố Lang Tiểu Trấn rồi không đi đến địa phương tiếp theo.

Vì vậy, ta phải thực hiện những việc này trên tiền đề giảm thiểu thương vong nhân viên." "Mục đích của ta là vừa dẫn dắt những người này ra khỏi huyễn cảnh, vừa có thể thuận tiện thu được một số vật phẩm, chứ không phải vì thu được vật phẩm mà mặc kệ nhân viên của ta tử thương, đó không phải là chủ ý ban đầu của ta." Khi Chu Nguyên nói những điều này, hắn lại giới thiệu một số tình hình khác của Bố Lang Tiểu Trấn cho vài người trước mặt.

Dù sao, những thông tin này được cấp dưới của Mã Như Long thu thập rồi báo cáo trực tiếp cho Chu Nguyên.

Chu Nguyên không biết Lý Tiêu Dao có biết hay không, nhưng Chu Nguyên rất nghi ngờ, ngay cả khi Lý Tiêu Dao biết những thông tin

này, y chưa chắc đã nắm bắt được trọng điểm.

Bố Lang Tiểu Trấn là một thị trấn nhỏ có lịch sử ngàn năm.

Nếu không có ngàn năm phát triển, cũng sẽ không có một thị trấn nhỏ phát triển thành một thành phố.

Chủng tộc chủ yếu trong thị trấn nhỏ này vẫn là Hỗn Huyết tộc, nhưng cũng có một số người thuộc các chủng tộc khác.

Thậm chí ngay cả một số nhân tộc cá biệt cũng sẽ xuất hiện trong thị trấn nhỏ này.

Mục đích của những nhân tộc này xuất hiện ở đây, chủ yếu là để làm ăn với Hỗn Huyết tộc.

Dù sao, không phải tất cả nhân tộc đều thù ghét Hỗn Huyết tộc.

Bằng không, tuyệt đối sẽ không có chuyện một phần người Hỗn Huyết tộc sinh sống trong bộ lạc nhân loại.

Nhưng nhiều người hơn vì quan niệm của Hỗn Huyết tộc và nhân tộc không giống nhau, phương thức tu luyện công pháp của hai bên cũng không giống nhau, nên mới khá bài xích Hỗn Huyết tộc.

Chương 50

Hỗn Huyết tộc cũng vì lý do tu luyện, nên mới rời xa nhân tộc, đến những nơi thích hợp hơn để tu luyện và sinh tồn.

Bố Lang Tiểu Trấn chính là trong tiền đề điều kiện như vậy mà phát triển thành một thành phố nhỏ hiện tại, nhưng tên gọi của nó vẫn không thay đổi, mọi người vẫn gọi là Bố Lang Tiểu Trấn.

Bố Lang Tiểu Trấn có 1 vạn binh sĩ, tu chân giả chiếm 30% trong số đó.

Trong 30% tu chân giả này, số lượng cụ thể những người có công pháp cảnh giới cao, người của Mã Như Long dưới quyền chưa điều tra ra được.

Hiện tại chỉ có thể đưa ra kết luận rằng trong thành phố này không có cao thủ quá mạnh, bởi vì căn bản không cảm nhận được khí tức của cao thủ mạnh.

"Đó là tình hình tổng thể của Bố Lang Tiểu Trấn.

Nhưng ta muốn công hạ toàn bộ Bố Lang Tiểu Trấn là không thực tế.

Dù sao, ta không chiếm đóng nơi đó, ta chỉ cần lấy một số tài nguyên rồi đi." "Vì vậy, kế hoạch của ta phải phục vụ cho tiền đề thu được tài nguyên này, chứ không phải vì muốn chiếm lĩnh Bố Lang Tiểu Trấn trước, sau đó mới để người bên trong giao ra một số tài nguyên." "Vì vậy, không cần cân nhắc vấn đề cường công chính diện nữa.

Bất kể là vấn đề thương vong nhân viên, hay một số cân nhắc khác, cường công chính diện đều không phải là một phương pháp có

thể áp dụng.” “Thậm chí, khi ta sử dụng một số thủ đoạn đánh lén, ta cũng không tấn công toàn bộ thị trấn nhỏ này, mà tấn công một phần người nào đó trên thị trấn nhỏ, chính vì trong tay một phần người đó, có những thứ ta cần.” “Tất cả những cân nhắc của ta đều lấy tiền đề điều kiện như vậy làm chủ.

Vì vậy, nhất định phải thỏa mãn điều kiện của ta.

Hắn là có cách nào chứ?” Chu Nguyên để những người khác tìm cách, trong lòng hắn cũng đang suy nghĩ làm thế nào để thực hiện mục đích này.

Nếu theo kế hoạch sơ bộ của Chu Nguyên, hắn sẽ chia Mã Như Long thành vài tiểu đội.

Sau đó, giao cho họ một số thông tin chi tiết rồi trực tiếp đi đánh lén tất cả các quý tộc, hoặc trực tiếp đi tìm một số quan viên quan trọng trong thành phố đó.

Chỉ có tài nguyên trên người những người này mới là quan trọng nhất.

Còn về tài nguyên trên người bách tính bình thường, cũng giống như đạo lý khi Chu Nguyên đối xử với Hỗn Huyết Bộ Lạc, trực tiếp từ bỏ là được rồi.

Chỉ cần nắm được tài nguyên chủ yếu trong tay là được.

Chu Nguyên thậm chí còn ước tính về Bố Lang Tiểu Trấn, cho rằng lần này ít nhất cũng phải có thu hoạch hàng trăm vạn tinh thạch.

Bởi vì dân số và một số quý tộc ở đó nhiều hơn rất nhiều so với ở Hỗn Huyết Bộ Lạc.

Cuối cùng có thể thực hiện được số lượng mà Chu Nguyên đã nói hay không, cần tình hình thực tế để kiểm chứng.

Chỉ là hiện tại có một ước tính sơ bộ mà thôi.

Khi Chu Nguyên đang suy nghĩ cách, vài người khác cũng đang động não.

Thậm chí lần này Lý Tiêu Dao cũng vì lời khuyên của Mã Như Long, cũng đang cố gắng hết sức để động não.

Xem xem có thể đưa ra phương pháp nào giúp Chu Nguyên hay không.

Đồng thời cũng sẽ thu hút sự chú ý của Chu Nguyên, mới có thể cứu vãn một số ấn tượng trong lòng Chu Nguyên.

Bởi vì Lý Tiêu Dao cũng biết Chu Nguyên không có ấn tượng tốt lắm về những người này.

Mặc dù y công nhận phẩm chất của những người này, nhưng không công nhận một số phương thức xử lý công việc của họ, hoặc thủ đoạn quản lý cấp dưới của họ.

Chương 51

Vì vậy, hiện tại y cũng đang suy nghĩ xem nên đưa ra ý kiến nào thì mới được.

Mã Như Long cũng đang cân nhắc theo tư duy mà Chu Nguyên vừa nói.

Nhưng Mã Như Long phát hiện, tất cả mọi người, cộng thêm người của Tiêu Dao Sơn.

Không hơn không kém, nhiều nhất cũng chỉ có thể phái ra 20 tiểu đội cao thủ. 20 tiểu đội cao thủ này được hình thành từ Mã Như Long và các cao thủ trong Tiêu Dao Sơn cộng lại.

Những tiểu đội còn lại chỉ có thể là tiểu đội bình thường.

Nếu gặp nguy hiểm, chưa chắc đã có thể đối phó bình thường được.

Vì vậy, chuyện này nếu chỉ nhắm vào 20 người, Mã Như Long cảm thấy chưa chắc có thể khiến Chu Nguyên hài lòng.

“Để đạt được chuyện này, nhất định cần có nhiều thông tin phụ trợ thì mới được.

Thông tin của ta hiện tại quá ít, không biết Bố Lang Tiểu Trấn rốt cuộc có bao nhiêu cao thủ hoặc có bao nhiêu quý tộc tồn tại.” “Thậm chí ta còn không biết Bố Lang Tiểu Trấn rốt cuộc có bao nhiêu quan viên tồn tại.

Những quan viên này lại có thể cung cấp cho ta bao nhiêu tài nguyên.” “Vậy nếu như vậy, không phải hiện tại ta nên phái một số người đi trinh sát những thông tin này sao?

Đợi vài ngày, hẳn là có thể thu được một số thông tin cơ bản rồi.”

“Mặc dù trước đó ta cũng đã phái một số người đi, nhưng những người đó chủ yếu là để trinh sát và thăm dò, muốn họ thu thập những tin tức này thì khó.

Ta cần phải phái người khác riêng biệt thì mới được.” “Thậm chí ta cảm thấy nên phái người của chúng ta hoặc một số tinh anh của Tiêu Dao Sơn đi, mới có thể dò la tin tức, đồng thời có thể đảm bảo an toàn cho họ.

Như vậy mới là phương pháp tốt nhất hiện tại.” Chu Nguyên nghe xong ý kiến của vài người, cũng đặc biệt nhìn Lý Tiêu Dao một cái.

Bởi vì lần trước Lý Tiêu Dao tuy không đưa ra chủ ý quá hay, nhưng ít nhất cũng là một chủ ý đoan chính.

Chu Nguyên cho rằng trong đầu Lý Tiêu Dao hẳn có một chủ ý không tồi. "Nếu những người được phái đi ngày đêm gấp rút hành trình, có thể tranh thủ ba ngày.

Ta hẳn sẽ đến đó vào ngày thứ ba, đợi khi gặp mặt ta, có lẽ các ngươi có thể cung cấp cho ta một ít tin tức rồi." "Ta cũng thấy chủ ý này khả thi, nhưng không thể phái hết tất cả mọi người đi.

Mã Như Long đã phái năm người rồi, sau đó lại để Tiêu Dao Sơn phái năm người nữa, như vậy mười người cùng đi dò la tin tức hẳn là đủ rồi." "Hãy nhớ kỹ, trọng điểm ta cần thám tra là năng lực phòng ngự của Bố Lang Tiểu Trấn, có bao nhiêu quý tộc trong trấn, ai là người nắm giữ tiền tài.

Đây là nội dung điều tra trọng yếu của ta." "Quan viên nào có thể cung cấp những thứ ta cần?

Nếu ta thực sự phải tìm một quan viên để uy hiếp tất cả mọi người, thì nên tìm quan viên nào?

Quy luật hoạt động bình thường của hắn ra sao?" "Chỉ khi ta điều

tra rõ ràng một số chi tiết về đối tượng ta sẽ ra tay, hành động của ta mới có thể chuẩn xác hơn, không đến mức để xảy ra những sai sót kỳ lạ." Chu Nguyên cũng nói rõ những điều cần điều tra cho những người sẽ đi, trọng điểm cần chú ý những nội dung nào.

Sau khi họ đã hiểu rõ mọi chuyện, Chu Nguyên mới bảo Mã Như Long và Lý Tiêu Dao đi sắp xếp công việc.

Sau khi sắp xếp xong, họ trở lại tiếp tục nghiên cứu.

Đến khi quay lại, Chu Nguyên cũng đã biết được thực lực của những người được phái đi.

Mã Như Long lần này cố ý chọn những người có đầu óc linh hoạt để dò la tin tức, bởi vì chỉ những người như vậy mới có thể linh hoạt ứng biến, nắm giữ thông tin cần thiết.

Chương 52

Một số người có công pháp cảnh giới cao nhưng tính cách không phù hợp, dù có đi cũng vô dụng, không những không điều tra được tin tức cần dùng mà ngược lại còn có thể động thủ với người khác, như vậy sẽ phá hoại kế hoạch của Chu Nguyên.

Bởi vậy, khi chọn người, Mã Như Long càng chú trọng đến yêu cầu về tính cách.

Chỉ những người có tính cách phù hợp mới có thể thành công trong việc này.

Mã Như Long cũng đã phân tích cặn kẽ về việc điều tra.

Việc này vốn dĩ thuộc về cơ mật, vậy nên những người này tốt nhất không nên bại lộ, chiến đấu lực quá cao ngược lại sẽ thu hút sự chú ý của người khác.

Chỉ cần phù hợp với công việc, bất kể chiến đấu lực cao hay thấp, miễn là có thể ngụy trang cẩn thận thì đều có thể làm việc này.

Khả năng xảy ra xung đột với người khác không quá lớn, vậy nên cảnh giới không phải là điều kiện duy nhất quyết định việc này.

Hiện giờ Mã Như Long cũng đã báo cáo với Chu Nguyên về mấy người được phái đi.

Điều này giúp Chu Nguyên có một cái nhìn tổng thể, đồng thời Mã Như Long cũng đã xác định địa điểm gặp mặt sau ba ngày.

Nếu những người này hoàn thành việc thám thính tin tức sớm hơn, họ cũng có thể vì an toàn mà tìm một nơi bên ngoài thành để ẩn náu trước.

Những người đi dò la tin tức sẽ đợi Chu Nguyên tại nơi đã hẹn.

Hiện giờ Chu Nguyên nghe Mã Như Long sắp xếp xong việc, cũng đang bàn bạc một số chi tiết khác.

Bởi vì lần này Chu Nguyên dự định thực hiện kế hoạch tập kích, nên những người Chu Nguyên chọn ra nhất định phải phù hợp với mục đích tập kích.

Đương nhiên Chu Nguyên không có quá nhiều lựa chọn tốt.

Cũng bởi vì số người dưới trướng Chu Nguyên không quá đông, một số đã được phái đi dò la tin tức, những người còn lại tất cả đều phải tham gia vào việc này.

Chu Nguyên cũng chuẩn bị chia những người này thành các tiểu đội, mỗi tiểu đội vài người.

Như vậy, mỗi người sẽ dẫn theo hai người khác từ Tiêu Dao Sơn hoặc Vô Cực Môn, cùng đi tìm một mục tiêu.

Chỉ cần có thể bắt giữ được mục tiêu, có khả năng sẽ moi được tài nguyên từ trong túi của họ.

Chỉ cần đối tượng như vậy càng nhiều, cũng có nghĩa là Chu Nguyên cuối cùng sẽ thu được càng nhiều thứ.

Bởi vậy hiện giờ Chu Nguyên tuy đang chia tiểu đội, nhưng thực ra là đang chờ đợi những tin tức cuối cùng.

Tin tức càng chuẩn xác, hắn sẽ càng biết nên ra tay với mục tiêu nào.

Đương nhiên, cách ra tay như vậy, Chu Nguyên hiện tại cần nghiên cứu kỹ lưỡng.

Dù sao mọi người đều biết tập kích, nhưng làm thế nào để tập kích, và sau khi tập kích xong thì xử lý những việc tiếp theo ra sao, đều cần phải nghiên cứu. "Chúng ta sẽ tập kích như thế nào?

Một số phương thức cần đáng để nghiên cứu.

Ta cho rằng các quý tộc và quan viên bình thường, chắc chắn có thể dễ dàng bị tập kích." "Một vài đối tượng trọng yếu nhất sẽ do ta đích thân ra tay, đặc biệt là những người mà ta vừa nói có thể quyết định liệu họ có đầu hàng hay không." "Việc tập kích nhất định phải vạn vô nhất thất, một khi đã kiểm soát được chúng trong tay, cũng có nghĩa là ta đã nắm giữ được nguồn tài nguyên lớn nhất." Trước quan điểm của Chu Nguyên, những người khác cũng gật đầu.

Chương 53

Nhưng hiện giờ chưa có tin tức hỗ trợ, nên họ chỉ có thể làm theo phương pháp của Chu Nguyên, sau khi trở về sẽ chia thành các tiểu đội trước.

Chỉ cần đến khi có tin tức, mỗi người sẽ nhận một hoặc vài tin tức trong đó là được.

Như vậy có thể để họ trực tiếp đi tìm người theo những tin tức đó, không cần tiếp tục suy nghĩ xem nên làm thế nào, hay đến lúc đó lại phân phối tiểu đội tạm thời.

Làm vậy sẽ lãng phí rất nhiều thời gian, bởi vậy hiện giờ tốt nhất là làm tốt những việc này trước.

Cho dù có những tình huống đột xuất khác xảy ra, hiện giờ sách lược cơ bản đã được định sẵn, đến lúc đó chỉ cần tùy cơ ứng biến là được. "Được rồi, hiện giờ ta có thể quyết định chỉ có bấy nhiêu thôi.

Đến khi tin tức trở về, chúng ta sẽ bố trí cụ thể hơn.

Hiện giờ cần để những người bị thương tranh thủ hai ngày này mau chóng hồi phục thương thế." "Cho dù hai môn phái hợp lại làm một, nhân thủ ta có thể điều động cũng không quá nhiều.

Bởi vậy lần này rất có khả năng ta sẽ cần phải dốc toàn lực như trước đây, mới có thể trấn nhiếp đối phương." "Nhưng khi trở về, hãy nói rõ cho cấp dưới của các ngươi rằng, ta đi là để trấn nhiếp đối phương và gây ra sát thương ít nhất, đạt được hiệu quả lớn nhất, chứ không phải để liều mạng sống chết với đối phương.

Cần nhắc nhở tất cả mọi người chú ý điều này." Chu Nguyên lại nhấn mạnh thêm vài câu rồi mới cho mọi người rời đi, bởi vì hiện giờ

Chu Nguyên cũng cần suy xét thêm một số vấn đề chi tiết.

Mặc dù Chu Nguyên đã nói với những người khác rằng những vấn đề chi tiết này cần đợi tin tức trở về mới có thể quyết định.

Nhưng Chu Nguyên nhất định phải có một vài bản thảo trong đầu, không thể đợi tin tức về rồi mọi người mới đi bàn bạc bản thảo, sau đó mới dựa vào bản thảo để lập ra chi tiết.

Làm như vậy sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Theo dự tính ban đầu của Chu Nguyên, sau khi đến nơi, hắn nên ra tay vào buổi chiều, hoặc vào lúc nửa đêm.

Bởi vậy thời gian còn lại không nhiều, không có thời gian để họ lại suy nghĩ nên làm thế nào.

Bởi vì Chu Nguyên cũng không dám để tất cả mọi người ở ngay dưới mí mắt của Bố Lang Tiểu Trấn.

Chắc chắn khi còn cách Bố Lang Tiểu Trấn một đoạn đường nhất định, hắn sẽ để tất cả mọi người ẩn nấp trước ở đó.

Chỉ khi có cơ hội thích hợp mới có thể để họ lộ diện ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Bởi vậy, những việc này Chu Nguyên cần phải cân nhắc kỹ lưỡng ngay từ bây giờ.

Thậm chí có những phương hướng Chu Nguyên suy xét, khiến hắn cảm thấy hơi quá tỉ mỉ.

Bởi vậy Chu Nguyên lại chuyển đổi suy nghĩ, từ phương hướng tổng thể để cân nhắc cách giải quyết vấn đề. "Hiện giờ nhìn chung tình hình là như vậy.

Nếu suy nghĩ quá chi tiết, ngược lại có thể khiến tư duy có chút hỗn loạn.

Trước tiên hãy ra ngoài xem mọi người đang làm gì đã?

Dù sao vừa mới trải qua một trận đại chiến." Sau khi cân nhắc xong xuôi, Chu Nguyên cũng ra ngoài đi dạo một vòng.

Xem xem những người bị thương đã hồi phục thế nào?

Chương 54

Khi Chu Nguyên đến thăm, mọi người đều hoan hô.

Mặc dù trước đó Chu Nguyên cũng đã gặp gỡ mọi người, nhưng ban đầu họ không biết Chu Nguyên có thân phận là thủ lĩnh nhân tộc.

Bởi vậy hiện giờ khi biết được thân phận đó, nhìn thấy Chu Nguyên đương nhiên cần phải thể hiện tâm trạng hưng phấn.

Cũng chính vì lý do đó, hiện giờ Chu Nguyên vừa an ủi thương binh, vừa nói những lời cổ vũ tinh thần toàn quân.

Hy vọng mọi người trong Tiêu Dao Sơn và Vô Cực Môn đều hiểu rằng, lần này không phải cứ tiến vào huyễn cảnh là có thể trực tiếp thu hoạch.

Mà phải dựa vào nỗ lực của chính mình mới có thể có được thu hoạch, giống như hiện giờ Chu Nguyên đã giúp họ chuẩn bị một số biện pháp.

Chỉ cần đến thời điểm mấu chốt dũng cảm giết địch hoặc làm theo những điều Chu Nguyên đã dặn là được. "Tất cả mọi người đều rất tốt.

Vài ngày nữa sẽ có nhiệm vụ, đến lúc đó chỉ cần căn cứ vào tình hình thực tế của nhiệm vụ mà chấp hành là được, hy vọng mỗi người đều có thể hoàn thành nhiệm vụ." "Khi có thể hoàn thành nhiệm vụ, cũng có nghĩa là có thể nhận được nhiều phần thưởng hơn, thậm chí còn có nghĩa là không có thất bại và tử vong.

Đây là điều quan trọng nhất đối với mỗi người." "Những người bị thương nhất định phải điều dưỡng tốt trong hai ngày này, nếu không khi đi làm nhiệm vụ khác, người bị thương sẽ không thể đi cùng với

các chiến sĩ kia được." "Chỉ trong trường hợp thương tình hồi phục tốt, mới có thể tiếp tục ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Bởi vậy cần để tất cả tinh thạch và nhiệm vụ đều...

Những người muốn cùng ta xông pha trận địa, hãy mau chóng hồi phục đi.

Vẫn còn việc đang chờ chúng ta làm, có cơ hội đột phá cảnh giới, cần phải nắm bắt." Chu Nguyên nói rất thành khẩn, không hề giả dối, bởi vì hắn biết rằng những việc như vậy, Triệu Vô Cực và Lý Tiêu Dao trước đó chắc chắn cũng đã cổ vũ mọi người rồi.

Chu Nguyên hiện tại chỉ cần dựa theo tình hình thực tế mà cổ vũ thêm vài câu là được, đồng thời cũng nói cho các thương binh biết cần kịp thời hồi phục thương thế mới có thể tham gia nhiệm vụ tiếp theo.

Cũng chính vì Chu Nguyên đã nói như vậy, nên hiện giờ mọi người đều đang biểu thái, khẳng định có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Chu Nguyên thấy tinh thần trạng thái của mọi người không tệ, sau khi xem xét vết thương của một lượt thương binh, phát hiện không có vấn đề gì lớn, mới trở về phòng.

Trong hai ngày qua, không ngừng có người truyền tin tức trở về.

Chu Nguyên cũng dẫn dắt mọi người theo kế hoạch ban đầu, tiếp tục hành trình trong hai ngày.

Trong thời gian đó, một số người bị thương trong trận chiến với Hỗn Huyết Bộ Lạc đã bắt đầu hồi phục nhanh chóng thương thế của mình.

Đương nhiên, điều này cũng có liên quan đến việc Chu Nguyên đã ban phát một số phần thưởng, dù sao có đồ vật trị liệu, đương nhiên hồi phục sẽ nhanh hơn một chút.

Cũng chính vì biết rằng nếu tham gia vào trận chiến tiếp theo, vẫn sẽ có những phần thưởng nhất định.

Hiện giờ, sự tích cực của tất cả mọi người đều rất cao.

Dù sao ở trong môn phái cũ của họ, tài nguyên tu luyện một tháng cũng chỉ nhiều nhất là mười khối tinh thạch mà thôi.

Hiện giờ cùng Chu Nguyên tham gia một trận chiến, được chia mười khối tinh thạch, cho dù là những người không tham gia chiến đấu cũng nhận được mấy khối tinh thạch, điều này khiến họ vô cùng mãn nguyện.

Đặc biệt là những người của Tiêu Dao Sơn biết rằng nếu tiếp tục theo sau Chu Nguyên, họ có thể có được nhiều thu hoạch hơn nữa.

Cho dù trên đường đi mọi người chỉ tập kích được vài bộ tộc, số tài nguyên này cộng lại, mỗi người cũng có thể khiến ít nhất vài tháng không cần phải lo lắng về việc tu luyện tư nguyên nữa.

Chương 55

"Ta sắp khỏe rồi, cũng tranh thủ thời gian tu luyện.

Đương nhiên, việc này các ngươi đều phải cảm kích ta mới đúng, bởi vì ta đã đưa ra chủ ý hay như vậy, khiến ta trong lúc gấp rút hành trình cũng không cần phải làm lỡ dở tu hành của mình." "Cảm tạ cái gì?

Nếu không hứa hẹn một số cái giá nào đó, lẽ nào ngươi sẽ dẫn ta bay suốt đường sao?

Sẽ tiêu hao nhiều linh khí hơn đấy.

Nhưng những cái giá này đều có thể chấp nhận được, dù sao cũng là người cùng môn phái, muốn tài nguyên của ta cũng không nhiều lắm." "Lần này ta cũng nhất định sẽ hồi phục thực lực sớm hơn một chút, mới có thể đổi lấy nhiều phần thưởng hơn.

Ta nghe Môn chủ nói rồi, nếu có thể đánh bại nhiều đối thủ hơn hoặc bắt giữ nhiều người hơn, khi luận công ban thưởng, sẽ được phát thêm một số tinh thạch riêng." "Ta thấy phương án như vậy mới là hợp lý nhất.

Hiện giờ mỗi người đều không khác gì ta, đều hy vọng có thể bắt giữ nhiều người hơn để đổi lấy nhiều tài nguyên hơn." "Làm vậy quả thực khiến người ta cảm thấy vô cùng tích cực, thậm chí khiến người ta cảm thấy trong cơ thể tràn đầy động lực vô hạn, muốn lập tức đi làm nhiệm vụ." "Mấy người chúng ta đều đã hồi phục gần như xong rồi.

Để ngươi dẫn ta đi hai ngày mà chỉ cần một khối tinh thạch, thực ra ta đã chiếm được chút tiện nghi rồi." "Đương nhiên cũng bởi vì là tình nghĩa sư huynh đệ đồng môn.

Chỉ cần có thể hồi phục linh khí thì một khối tinh thạch đã là đủ rồi.

Nếu thực sự là làm ăn, thì dù có đòi năm khối tinh thạch cũng không nhiều." "Nhưng từ việc này cũng có thể thấy được, hiện giờ ta quả thực nghèo rớt mồng tơi rồi.

Nếu không, chỉ trong chớp mắt mà phải tiêu tốn một khối tinh thạch, chắc chắn ta sẽ đau lòng nửa ngày mất." "Lần này ta quả thực đã bám được vào đùi lớn rồi.

Chỉ cần ta làm theo những gì Chu Nguyên phân phó, thực sự có thể nhận được nhiều phần thưởng hơn.

Chu Nguyên trước đó cũng đã nói với ta những điều kiện này rồi." "Ta còn nghe được một tin tức bí mật, nhưng đừng vội nói ra tin này nhé.

Nếu không nói ra, ta sẽ nói cho Chu Nguyên biết một số quyết định của những người đó." Vương Bách Xuyên quả thực là người có quan hệ khá thân thiết với một số người trong môn phái, bởi vậy tin tức của y cũng khá linh thông.

Đương nhiên, tin tức linh thông này không liên quan đến những chuyện khác, chỉ là một số việc của Chu Nguyên.

Hiện giờ, tất cả mọi việc của Chu Nguyên đều thu hút sự hứng thú của mọi người, bởi vậy mọi người cũng yêu cầu Vương Bách Xuyên nói ra chuyện gì.

Nhưng rõ ràng Vương Bách Xuyên muốn ra giá, không dễ dàng nói ra chuyện này.

Những người khác hứa với Vương Bách Xuyên rằng đợi đến khi ra thế giới bên ngoài, mỗi người sẽ mời y một bữa rượu, lúc đó Vương Bách Xuyên mới nói ra nguyên nhân.

Vốn dĩ Mã Như Long đã nói với Lý Tiêu Dao một số chuyện, giờ đây Vương Bách Xuyên cũng nói cho những người khác biết.

Nếu Chu Nguyên có thể nhìn trúng một số người có thiên phú trong số họ, chắc chắn sẽ phân phát riêng tài nguyên cho những người đó hoặc đích thân chỉ dẫn cho họ.

Chu Nguyên với tư cách là thủ lĩnh nhân tộc, có một tấm lòng nhân ái và trách nhiệm nhất định.

Đương nhiên trong số những người đó, ai có thể được Chu Nguyên ưu ái thì không thể nói trước.

Dù sao không phải mỗi người đều có thiên phú và đặc điểm riêng có thể thu hút Chu Nguyên.

Bởi vậy mọi người đều cần phải nỗ lực, cho dù thiên phú không đủ, nhưng nếu về mặt tính cách và những đặc điểm khác có thể thu hút sự chú ý của Chu Nguyên, thì cũng có thể đạt được yêu cầu này.

Hiện giờ Lý Tiêu Dao chưa nói chuyện này cho tất cả mọi người, bởi vì Lý Tiêu Dao cũng đang âm thầm quan sát xem ai có thể được tiến cử cho Chu Nguyên.

Nhưng một số trưởng lão trong đó thì biết chuyện này, và một số người có quan hệ khá thân thiết với các trưởng lão đã nhận được tin tức này, như Vương Bách Xuyên là một trong số đó.

Chương 56

Họ bắt đầu cố gắng thể hiện những đặc điểm trên người mình có thể thu hút sự chú ý của Chu Nguyên.

Đương nhiên Chu Nguyên khá bận rộn, bình thường sẽ không dễ dàng đến bên cạnh họ.

Bởi vậy, họ có thời gian để suy nghĩ xem bằng cách nào có thể đạt được mục đích của mình.

Hiện giờ Vương Bách Xuyên cũng đã nói chuyện này cho mấy người bạn thân của y, hy vọng họ cũng có thể nắm bắt cơ hội này, cố gắng thể hiện tất cả ưu điểm của mình, thu hút sự chú ý của Chu Nguyên, cuối cùng có thể thành công được trọng thị.

Chu Nguyên đương nhiên không biết những người của Tiêu Dao Sơn và Vô Cực Môn đang nghĩ gì, nhưng ít nhất sự chỉ điểm của Chu Nguyên đối với những người bên cạnh hắn quả thực là như vậy.

Cho dù mấy ngày nữa mọi người đang trong thời gian chấp hành nhiệm vụ, Chu Nguyên cũng lợi dụng thời gian rảnh rỗi để nói cho tất cả mọi người một số điều về tu luyện.

Cũng chính vì Chu Nguyên thường xuyên làm như vậy, nên công pháp cảnh giới của mọi người mới thăng tiến khá rõ rệt.

Bởi vì sau mỗi trận chiến, chỉ cần Chu Nguyên nhìn thấy một số đặc điểm trên người họ, hắn sẽ chỉ ra nên tiếp tục thăng tiến theo những phương hướng nào.

Chỉ cần Chu Nguyên nhìn thấy một số khuyết điểm của những người bên cạnh, Chu Nguyên cũng sẽ nói cho tất cả mọi người biết nên tránh những khuyết điểm đó như thế nào, hoặc làm sao để phát

huy kỹ xảo chiến đấu.

Tất cả đều là Chu Nguyên thường xuyên giao tiếp với những người bên cạnh.

Đương nhiên, những gì Chu Nguyên đưa ra chỉ là một phương hướng lớn, các chi tiết cụ thể sẽ do tất cả mọi người tự nắm bắt.

Chỉ khi Chu Nguyên nhìn thấy những sai lầm mang tính phương hướng, hoặc những nơi trong chi tiết có thể ảnh hưởng đến sự phát triển cá nhân, Chu Nguyên mới chỉ ra.

Khi Chu Nguyên nói, họ cũng cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng thêm.

Bởi vậy hiện giờ, mỗi người ít nhất ở bên cạnh Chu Nguyên, bất kể công pháp cảnh giới có thể thăng tiến bao nhiêu, năng lực tư duy đều được Chu Nguyên điều động đầy đủ.

Đây cũng là phương pháp Chu Nguyên bồi dưỡng sự chủ động cho mọi người.

Bởi vì Chu Nguyên biết, một người chỉ được đút cơm vào miệng thì vô dụng, chỉ khi để họ biết cách nấu cơm, cách kiếm nguyên liệu nấu ăn, thì mới không đến mức chết đói.

Tu luyện cũng cùng đạo lý.

Nếu trực tiếp nói cho một người biết nên tu luyện theo những chi tiết nào, sẽ không thể tiến bộ được.

Chỉ khi nói cho họ biết nên tu luyện theo phương hướng nào, sau đó để họ chủ động suy nghĩ, thì sự tiến bộ của họ mới nhanh hơn.

Hiệu quả thăng tiến cũng khá rõ ràng, đợi sau khi tình huống như vậy duy trì được vài lần sẽ đạt được.

Giống như Chu Nguyên hiện giờ chỉ đưa ra phương hướng hoặc một số chi tiết khác có thể cải thiện, mọi người đều sẽ tự đi tìm cách.

Không cần Chu Nguyên phải nói cụ thể nên bắt đầu từ đâu, hoặc làm thế nào để thao tác những việc này. "Hoàn cảnh lớn hiện giờ có thể giúp ta thăng tiến, khiến trong cơ thể có thể dung nạp nhiều linh khí hơn.

Nhưng ta cũng biết rằng khi ta sử dụng pháp thuật, ta không đơn thuần chỉ sử dụng linh khí." "Ta sẽ sử dụng sức mạnh của một số nguyên tố kết hợp với linh khí.

Như vậy mới là pháp thuật đặc hữu của ta, không đơn thuần chỉ dùng linh khí tấn công người khác, điều đó cũng chỉ hơn thủ đoạn trên giang hồ một chút mà thôi." "Bởi vậy khi ta tu luyện, không chỉ chú trọng việc thăng tiến linh khí, mà còn phải thăng tiến sức mạnh nguyên tố." "Còn về việc làm thế nào để sức mạnh nguyên tố thăng tiến ư?

Đó là trong cơ thể có thể dung nạp nhiều nguyên tố hơn." "Khi nồng độ nguyên tố trong cơ thể càng ngày càng nhiều, cũng là lúc sức mạnh nguyên tố trong cơ thể đã được thăng tiến." "Đến lúc đó, khi tiếp tục tiến hành áp súc và cô đặc nguyên tố, chứng tỏ sự khống chế nguyên tố đã thăng tiến không ít rồi."